

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 171 / Mart 1996 / 5,- DM

Parti ve ordumuz için İleri! Mutlaka kazanacaksınız!

● Yazısı 6. sayfada

Yeni sınav politik süreci de kazanmaktır

1996 baharı, savaş tarihimizin en zengin boyutlarını içeren bir sürecin özelliklerini taşıyor. Şüphesiz 1984 Kürdistan'ından bu yana geçen bütün bahar ve Newrozlar atılımlara dönüştürülmüş ve bu yönüyle büyük anlamlar kazanmıştır. 1996 baharının bütün geçmiş baharlardan apayrı bir özelliğe sahip olduğu vurgulanır-

sa, bunun her yılın baharında dile getirilen bir vurgu olarak anlaşılması gerekiyor. Bu çok ciddi ve vahim bir yanığı olur. Yıl yıldan farklıdır. Bugünün dünden farklı olduğu gibi. Değişmeyenler, süreçleri takip etmeyenler veya kavramayanlar, kendilerinin tekrarının her şeyin tekrarı sanırlar. Onlar için öyle olabilir, ama tarih bunu, kendi kendini kandırmak

olarak sayfalarına kaydetmiştir. Fakat bir devrimci gibi yaşayanlar, PKK'lilik iddiasını pratik bilimsellikle buluşturanlar içinse, aynı durumdan bahsedilemez. Esas olan, değişimdir, içerisinde bulunulan süreçtir. Büyüklük ile küçüklük, büyük dönüm noktalarında insanın karşısına çıkar.

● Devamı 2. sayfada

NEWROZ YAŞAM VE DİRENİŞ GÜNÜDÜR

ABDULLAH ÖCALAN

Tüm parti kadroları, ARGK savaşçıları ve ERNK çalışanları, 1996 yılı Newroz bayramınız kutlu olsun!

Mücadelenin ateşi içinde doğan Newroz'u, günümüzde de adeta yeniden ateşle yoğurarak, özgür bir halkın yaşamını yaşayarak kutluyoruz.

Bugün Kürdistan'da insanın var oluşunun temel esasları, belki de insanlık tarihinde örneği görülemeyecek düzeyde katledilmiştir. İnsanlarımız sadece yaşam dışı bırakılmakla kalmamış, ölümden daha beter bir yaşamın içine itilmişlerdir.

Böyle bir gerçeğin parçası olmak, sadece baskı ve sömürüyle izah edilemez. Aynı zamanda yüzkarası ve son derece kahredici bir durumdur.

Yaşam adeta bir suç haline getirilmiş.

Yaşanılanların karşılığı verilmezse her gün ölümden daha da beter bir durumun halkımıza yaşatılacağı ortadadır. Yine bu karşılığın verilmesi de muazzam bir direnişi gerektirdiği gerçekliğimizin ayrılmaz bir parçası olan bu Newroz günlerinde yeni bir yaşam seçeneğine daha adım attık.

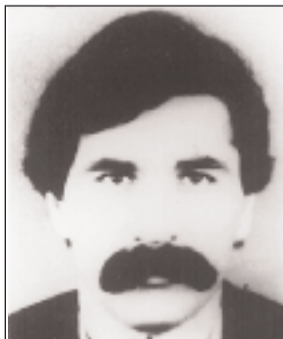
● Devamı 12. sayfada

PKK BİR DÜNYA YARATMA EYLEMİDİR

“Dünya yaratmak, yalnızca PKK'nin ve onun önderliğinin büyük bir eylemi değil, aynı zamanda her savaşçının kendisine ve ilişkisi dahilindeki her şey ve herkese ilişkin bir eylemi olması gerekir. Bu dünya nedir?

Bu, yasalarını son başkaldırının devrimcileri olarak savaşçıların koyduğu bir dünyadır.”

● Yazısı 18. sayfada

Şehit Simko, Sinem, Berivan, Mizgin ve Pala, hevallere anıları yazıları

● 9-10 ve 11. sayfalarda

Başkan APO'nun Alman gazetesi Süddeutsche Zeitung'a yaptığı açıklama

“Kürt sorunu PKK'ye danışılmadan çözülemez!”

Yılmaz'ın Kürt sorununun askeri çözümünün mümkün olmadığı, sorunun barışçıl ve siyasi yöntemlerle çözülmesi gerektiği şeklindeki açıklamalarını ciddiye almıyoruz. Bunlar taktik adımlardır. Geline aşamada Yılmaz kendisini bu şekilde hareket etmek zorunda hissediyor. Bugüne kadar birçok Türk hükümeti, kısa bir süre sonra unutulmuş benzer tekliflerde bulundu. Hükümet önce bizimle direkt bir görüşme başlatmalıdır. Sonuçta Kürt sorunu, Kürtlerin kendisine danışılmadan çözülemez. Kürtlerin temsilcisi de PKK'dir. Türkiye ve Almanya'daki Newroz kutlamaları bunu kanıtlamıştır. PKK yalnız değildir. Devlete yakın kurumlar tarafından yürütülen araştırmaların sonuçları doğru değildir. Seçimlerde HADEP'in Kürdistan'da %77 oranında oy alması Kürt halkının taleplerini ortaya koyuyor. Bizi askeri yönden kimse küçümsememeli. Dünya Türkiye karşısında yürüttüğümüz savaşta konumuzu görmeli. 12 yıl önce sıfırdan başladık, şimdi Türk ordusuyla askeri bir dengely yakaladık ve Kürdistan'da geniş alanları kontrol altına aldık. Türkiye'nin arkasında da bütün bir NATO duruyor. İkinci bir husus var, onu da göz önünde bulundurmak lazım. PKK, Kürt sorununa yaşam verdi. Kürt sorunu 1938 yılında bastırılan Dersim ayaklanmasının ardından toprağa gömülmüştü.

Şartlarımız şunlardır: Önce ordu çekilmeli, bütün politik tutsaklar serbest bırakılmalı. Ordu tarafından imha edilen 3 bin Kürt köyünün hepsi yeniden inşa edilmeli ve yerleşim alanı haline getirilmeli. Uzun vadede ise Almanya örneğinde olduğu gibi federatif bir sistem düşünüyorum. Bunun için de Türk anayasası değiştirilmelidir. Almanya'da Kürtler olay çıkarmıyor. Bunlar önyargılardır. Adil olmak gerekiyor. İki polisin burnu kanamıştır. 300 Kürdün yaralanmasından ise Almanya'da kimse söz etmiyor. Başbakan Kohl, kendisini “Kürt teröristlerinin” yüzünden acı çeken bir adam gibi göstermeye çalışıyor. Alman devleti ve polisi gelişmeleri provoke etmiştir. Alman devleti Kürtlere karşı yürütülen Türk soykırımına ortak oluyor. Ankara'ya yıllardır milyarlarca mark tutarında askeri ve ekonomik yardım yapıyor. Kürt köyleri Alman silahlarıyla tahrip ediliyor. Bu silahlar Ruslara karşı mı kullanılıyor? Kürtlere karşı yapılan sert yönelimler Almanya'nın Kürdistan'da yaşanan savaşta yer almasından gözleri uzak tutmak içindir.

Savaşı sürdürmemiz konusunda hiç bu kadar emin olmamıştım. Eğer Ankara şimdi PKK ile diyalog kurmazsa, savaş tarzımızı değiştireceğiz. O zaman başta turizm merkezleri olmak üzere bütün Türkiye'de intihar eylemlerini gerçekleştireceğiz. Eğer Almanya Kürtleri faşist Türk devletine teslim ederse, sınır dışı tehdidi sürerse Almanya'da da bu tür intihar eylemleri yaşanabilir. Almanya o zaman savaşta karşımıza alacağımız ikinci bir devlet olma tehlikesine girebilir. Fakat Alman hükümeti ile hâlâ bir centilmenlik anlaşması yapabilmeyi umut ediyorum.

FKÖ'yü bile gölgede bırakabilecek bir tarz olabilir. Şimdiye kadar gerillaların ölümüne ne anlama geldiğini tam bilmiyorlardı, şimdi öğrenecekler. O zaman her Kürt yaşayan bir bomba olacak.

Eylemlerimiz sıradan Alman insanlarına yönelik değil, Türkiye'deki turistik tesislere yönelik olacaktır. İnsanlar ölebilir ve bunların büyük olasılıkla da Almanlar olabileceğine de dikkat çekiyorum. Almanlar Kürdistan'daki savaşta finanse etmek için Türkiye'de tatil yapmamalıdır.

Zorla para toplama ve uyuşturucu ticareti gibi bilinen suçlamaların hiçbirisi doğru değil. Başışlar gönüllü olarak yapılıyor ve tek bir PKK'linin uyuşturucuyla ilişkisinin gösterilmesi durumunda diz çökeceğim. Ahlaki olarak uyuşturucuya ve ticaretine karşıyız.

Yeni sınav politik süreci de kazanmaktır

Baştarafı 1. sayfada

Yeni sürecin sorunlarına ve olası gelişmelerine böyle yaklaşmak gerekiyor. Şu an gündemi belirleyen PKK'dir. Üç ayı aşkın süredir ilan ettiği ateşkes, Türkiye Cumhuriyeti'nin özel savaş politikalarını kilitlemiş durumdadır. Yeni kurulan hükümetin boynunda da bir değişim taşır. Dolayısıyla önde olan PKK politikası, rejimin manevra alanını kapatıyor. Bu anlamda çetin bir sınavla karşı karşıya olan ANAYOL hükümetinin varlığını, bu sınav karşısındaki olası konumu belirleyecektir. Hükümete ömür biçerken, temel olarak bunun, çıkış noktası olarak kabul edilmesi gerekiyor. Bu hükümetin nasıl kurulduğu, ordunun dayatmasıyla nasıl ortaya çıktığı gibi konuları başlı başına bir tartışma konusu yapmak artık o kadar önemli değildir. İlk elden ve zorlanmadan izah edilebilecek bir tespiti abartmak yerinde değildir.

Yoğunlaşması ve adeta çatlatırca-sına kafa yorulması gereken konu, bu sürecin üzerinde yükselebilecek olası gelişmelerdir. Muhtemel seçeneklerin sadece birine takılmak yerine, tümü üzerinde durmak, sağlam bağlantılarla donatılmış güçlü değerlendirmeler yapmak çok önemli bir ihtiyaç durumundadır. Gelişmelerin günceline kapılarak tarihsel boyutu gözardı etmek de olmaz, tarihsel yönüne girip çıkmamak da ol-

ışmelere tanık olacaktır. Sadece Kürdistan ve Türkiye'de değil, Batı bağlantılı olarak Ortadoğu'da da süreç durgun geçmeyecektir. Bölgemiz Ortadoğu'da gelişmesi muhtemel olan yeni durumlar, dünya dengelerine de dokunacaktır. Emperyalizmin denge politikaları ilk kez bu gelişmelerle yeni bloklaşmalara yol açacaktır. Bu bloklaşma en somut ifadesini Ortadoğu'da bulacaktır. Batılı güçlerin ve bunlarla işbirliği halinde olan Ortadoğulu bazı güçlerin Mısır'da "**Terör Zirvesi**"nde bir araya gelmeleri, bu gelişmelerde olası yeni durumlar, iyiden iyiye böyle bir zemine dayanıyor. Dünyaya hükmeden devletler, beliren yeni bloklaşma karşısında politik arayışlarına hız kazandırıyorlar.

Devrimci ve anti-emperyalist cepheleşme ekseninde politik taktikler sürecine giren güçlerin de, her dönemde daha çok bugün oynamak istenen oyunlara karşı uyanık olmaları, yeni politikalar üretmeleri; Ortadoğu denklemlerini gecikmeden çözmeleri kaçınılmazdır.

Kürdistan, Ortadoğu'da bir kale

Kürdistan, hangi boyutta değerlendirilirse değerlendirilsin, Ortadoğu gelişmelerinin tam ortasıdır.

teyen güçler, sanıldığından daha yoğun ve incelikli bir biçimde Kürdistan'la ilgililiyorlar. Aslında Kürt kimliği de, Kürt ülkesi de gerçeklik olarak kabul ediliyor. Bu, resmi söylemde yer alsın ya da almasın hiç önemli ve geçerli değil. Örneğin, bazı emperyalist-sömürgeci güçler, yerli halk istememesine rağmen, yollarını araştırıp eski sömürgecileri kaderlerine terk ederken, sıra Kürdistan'a gelince, bu tam tersine oluyor ve oldukça da şiddetlidir. En tehlikeli insanlık suçlarını işleme pahasına da olsa Kürdistan elde tutulmak isteniyor. Hatta Türkiye örneğinde görüldüğü gibi, kendi yıkımını neredeyse göze alabilecek kadar Kürdistan'ı sahiplerine bırakmama gözükaralığını sergileyebiliyor.

Böyle bir Kürdistan'ın stratejik jeopolitik özelliği ortadadır. Birakalım diğer coğrafik zenginlik kaynaklarını, bir su sorunu ortaya çıkmıştır ki, Ortadoğu ülkeleri için neredeyse petrol kadar değer kazanıyor. Petrol savaşları verilmiş ve bu sorun bir anlamda halledilmiştir. Şimdi ise "**su savaşları**"ndan konuşuluyor. Yakın ve uzak zamanda su üzerinde savaş veya savaşa yakın çatışmalı olayların meydana gelmesi, olasılık dışı değildir. Arap ülkeleri şimdiden su konusunda Türkiye ile ciddi çelişkileri yaşamaktadırlar. Kürdistan ise, Türkiye ile Arap ülkeleri arasında baştan ba-

man bazı devletlerin resmi makamları veya yetkilileri PKK'yi bir "**terör örgütü**" olarak gördüklerini açıklayabilirler. Bu tür söylemlerin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Bu açıklamalara sahipleri de, dinleyenleri de inanmıyorlar. Terörü inceleyen uzmanların uzmanları çıksınlar meydana ve nereden bakarlarsa baksınlar, hangi örneği irdelerlerse irdesinler, PKK'yi gerçek terör tanımlarına alamazlar. Kendi politik mantıklarını değerlendirme noktası olarak aldıkları müddetçe, gerçeği yakalamaları mümkün değildir.

Terör nedir, ne değildir; terörist olan ile olmayan kimdir? Bu soruların cevabını, en çok PKK türü hareketler verebilir. Bu abartılı bir iddia değildir. Bugün emperyalist ve sömürgeci güçlerin PKK'ye yönelik her suçlama ve karalamaları pratik tutumları neden Kürdistan halkını hedefliyor? Neden her komplö ve provokasyon yine Kürdistan halkına çarpıp geri dönüşüyor? Bu bir gerçektir ve araştırılması durumunda ilginç ve çarpıcı sonuçlar ortaya çıkarır.

Bu yönüyle PKK, sadece Ortadoğu'nun halkların aleyhinde olan statüsüne büyük savaş açmamıştır. Savaşımı sıradan ve hedefi küçük değildir. Çok büyük ve çok riskli oynuyor. Gerekirse kıyameti koparacak ve bütün dünya güçlerini karşısına alabilecek kadar amansızlığı seçmekten çekinmiyor. Dolayısıyla reel sosyalizmin emperyalist sistem karşısında bir cephe olmaktan çıktığı bir dönemde, daha güçlü ideolojik-politik perspektifler kazanıp iddiasını büyütmesi, kolay kolay cesaret edilebilecek bir olay değil. Bu anlamda Batılı emperyalist güçlerin sonsuzlaştırmak istedikleri ve kabul ettirdikleri ölçülerle oynayarak, burada şaşkınlık ve ilgi yaratmıştır. Temsil edilen bu gerçeklikten dolayı, normalde yerleşik hale gelen uluslararası politika normları işlemiyor. Kürdistan somutunda uluslararası bir başkaldırı yükseliş halindeyken, bilinen diplomatik kurallar geçersizleşiyor. Kısacası PKK, kendini sıradanlıktan arındırarak, iddiasına göre çok büyük oynamak ve çok büyük kazanmak çabasıdadır. Kazanması böyle olan bir hareketin, olacaksa, kaybetmesi de bildiğimizden farklı olacaktır. Şunu da bu arada not düşmek gerekiyor; kazanmayı kendi özgücüne endekslediği gibi olası yenilgisinin de düşmanın elinde olmasını sağlamıştır. Yarın bir gün nihai olarak kazandığında da, kaybettiğinde de, tarihçiler, "**başkaları PKK'ye kazandırdı**" veya "**düşmanları PKK'yi yendi**" diye yazamayacaklardır.

Bundan sonra da statükoya karşı mücadele

Kürdistan gerçekliğinin yakıcılığı kendisini bu kapsamda ortaya koyuyorsa, olası gelişmelerin değerlendirilmesi de pespektifini buradan almak zorundadır. Dolayısıyla yerleşik statüye, oturmuş standartlara göre düşünme ve eylem düzenleme zorunluluğumuz yoktur. Ama bunun aksini düşünme zorunluluğumuz var. Şimdiye kadar olmamışsa olabilir gözünü bakmak yerindedir. Hayal edilemeyecek gerçekleştirebilen bir hareketin hedeflediği, sert ve kesintisiz vurduğu bir düzenden hayal edilemeyen bir çözümlenme neden olmasın.

Bu bilimsel ve diyalektik bir gelişme yöntemidir. Büyük umut beslenebilir, şiddetli heyecan duyulabilir.

Önümüzdeki süreç değerlendirilirken, karşı karşıya olan güçlerin bu özelliği kesin göz önünde bulundurulmalıdır. Her iki savaşım cephesinin, birbirlerini ciddiye almak zorunda olduklarını unutmamak gerekiyor. Karşısındaki ciddiye almayan taraf için yenilgi hiç de zor olmayacaktır. Bu arada altının çizilmesi gereken bir nokta varsa, o da, sömürgeci özel savaş cephesinin, PKK'de temsili bulan Kürdistan cephesini çok ciddiye aldığıdır.

Tarihin büyük savaş taktiklerinin, büyük siyasal mücadele yönteminin iyiden iyiye devreye gireceğinin kesin gerekli olduğu bir dönemi kaydedeceğimiz bir noktada duruyoruz. 12 yılın savaşı büyük bir birikim yaratmıştır. Ulusal kimlik ve özgürlük, bir değerler hazinesini ortaya çıkarmıştır. Bu temelde hareket noktamızı belirleyen güçlü bir atılım zemini gelişmiştir. Buna göre bir siyaset ve siyasete göre pozisyonumuzu ve politik hedefimizi belirleyeceğiz. Mücadelemizi sağlam esaslara dayandırdıktan sonra, politik manevra yeteneğimizi artıracacağız. Yöntemlerimizi zenginleştireceğiz. Nerede kazanılacak ne varsa, hiç ihmal etmeden orada olacağız. Bizi bundan alıkoacak hiçbir geçerli gerekçe olamaz. Dünyanın temposunu bugün için yetersiz bulmak zorundayız.

Türkiye Cumhuriyeti yönetimi veya hükümeti de 1995 yılının taktiklerini 1996'da uygulamayacaktır. Arayışı hızlanacaktır. Yeni yöntemler uygulamak zorunda kalacaktır. Başka çaresi yoktur. Bunun yansımaları yeni kurulan hükümetin Başbakanı Mesut Yılmaz'ın açıklamalarında ortaya çıkıyor. Henüz devam etmekte olan ateşkes ne olumlu, ne de olumsuz bir karşılık verilmiştir. Öyle görülüyor ki, sürmekte olan bu belirsizlik yakın zamanda bir netleşmeye dönüşecektir.

Osmanlı'dan tutun da cumhuriyetin bütün tarihine kadar geçen zamanda nasıl komplocu bir politik geleneğin oluştuğunu unutmuyoruz. Önemli olan, TC'nin zorunluluktan dolayı yapacağı olası açılımlara karşı politik mücadelenin nasıl gelişmesi gerektiğidir. Mesut Yılmaz, Newroz günü Kürdistan'a gitti. Şimdiye kadar TC başbakanlarının kullanmadığı bir dille açıklamalarda bulundu. Yine şimdiye kadar, 12 Eylül cuntasından bu yana kurulan bütün TC hükümetlerinin ilk açıklamaları, "**terörün kökünü kazıma**"da kendilerine hedef belirleme noktasındaydı. Ya bahar, ya yaz, ya da kışta "**terör meselesini**" Türkiye'nin gündeminden çıkaracaklardı. 1996'ya geldiğimiz bugün her mevsimden oniki tanesi geçti. Birakalım "**terörün**" gündemden çıkarılmasını, Türkiye kendi gündemini bile oluşturamadı. Durumun gerçekliği böyle olunca, akıllarını daha fazla ekmek peynirle yemeyeceklerdir.

Bazı işaretler var. Ancak beklentiler bu işaretler üzerinde kurulamaz. Esasa dayanarak, bu umutların gerçekleştirilebilir düzeyini ölçmek ve buna göre bir politikaya hazır olmak önemlidir. Mesut Yılmaz'ın son açıklamaları bütün Türkiye yönetenlerinin yaklaşımını ifade etmiyor. Yaşar Kemal, Mesut Yılmaz'dan son derece umutlu ve bu konuda oldukça iddialıdır. "**Mesut Yılmaz'ın işi zor.**"

maz. Bu durumda siyasal öngörünün önünü sanıldığından daha yanılı ve tehlikeli bir biçimde kapatmış olacağız.

Gelişmelerin baş döndürücü özelliğinden dolayı belirlemeleri kesinleştirmenin beraberinde getireceği yanılıları da hesaba katmak şarttır. Ancak bu, siyasal korkaklık noktasına götürmemelidir. Sürecin içinde olmak ve onu anı anına yaşamak önemli olanıdır. Gelişmeyi olanca çıplaklığıyla değerlendirmek zorundayız. İyimser, karamsar, tutucu yaklaşımlar sürecin perspektifini belirlemekten uzaklaştırır ve sonuçta hiç beklenmeyen bir sağlığı, hayal kırıklığını ortaya çıkarır.

Siyasal gelişmeleri anı anına takip etmeyenler çok gafil avlanmakla kalmazlar, kendileriyle birlikte, buldukları mücadele sahalarına göre de çok önemli atılımların boşa çıkarılmasına neden olabiliyorlar. Zaman gösterecek ki, 1996 yılı çok fırtınalı ve çok sarsıcı ge-

PKK'nin temsil ettiği Kürdistan cephesinde gelişmelerin başarısı ya da başarısızlığı Ortadoğu bloklaşmasını kesin etkileme rolüne sahiptir. Bu bakımdan Kürdistan'ın Ortadoğu'daki anti-emperyalist cepheleşmenin çok güçlü bir tarafı olduğunu hemen belirtmek gerekiyor. 1996 Kürdistan'ının oynayacağı rolü doğru kavramak, bölgesel ve uluslararası alanda kazandırabilecek perspektifi yakalamak anlamına geliyor. Dolayısıyla Türkiye bağlantılı Kürdistan gelişmelerine hem ulusal ve hem de uluslararası boyuttan yaklaşmak zorunludur. Politik yönelimimizi Kürdistan sınırlarına hapsedersen, bu sonuçtan beklemediğimiz yenilgiyi kendi ellerimizle yaratmış olacağız.

Kürdistan, Kürdistan sınırlarına sığınmıyor. Coğrafyasından taşıyor. Türkiye'ye, Ortadoğu'ya ve oradan da dünyaya akıyor. Bu anlamda dünya dengelerini çıkar statülerine göre korumak is-

şa uzanan coğrafik konuma sahip bir ülkedir. Dipten gelen bu su çelişkisi, Kürdistan devrimi için leyhte bir gelişme durumudur. Nitekim Kürdistan sorunu hızla Arap dünyasında da gündeme geliyor. Çıkar çelişkileri politikalarda yön değiştirebilir. Ama burada dikkat çekilmesi gereken nokta, Arap ülkelerinin veya Ortadoğulu güçlerin Kürdistan sorunu ve PKK'yi açıklan hedefleme noktasında politika yürütmeyi göze alamadıklarıdır. PKK görmezden gelinemeyecek kadar güç kazanmış bir Ortadoğu hareketidir. Pozisyonu Ortadoğu politikalarında etkili olabilecek bir güç olarak değerlendirilmektedir.

Ortadoğu'nun mutlak anlamda dikkate alınmak zorunda kalınan bir gücü olma konumunu yakalayan PKK, Batı'nın da kaçınılmaz olarak dikkate aldığı bir harekettir. Ortadoğu'ya yeniden biçim verilmeye çalışılırken, denge hesapları içinde PKK de vardır. Kimi za-

Halkımızın tarihi, teslimiyet ve ihanet örnekleriyle, büyük direniş ve kahramanlık örneklerinin iç içe yaşandığı bir tarihtir. Ülkemiz son derece zengin, jeopolitik ve stratejik açıdan önemli bir coğrafyada yer aldığı için, tarih boyunca sürekli bir savaş alanı olmuştur. Kürt halkına sırasıyla Perslerden tutulmuş Makedonyalılara, Arap ve Sasanilerden sürekli maruz kaldığı işgal, istila, katliam ve talan hareketlerine rağmen, bugün hâlâ yaşayan bir halk konumundaysa, bunu tamamen cefakar, direnişçi ve kahraman özellikleri olan bir halk olmasına borçludur. Kesin olan diğer bir şey ise, Kürt halkı bunca direnme ve kahramanlıklara rağmen, her türlü kölelik zincirlerini kıramayıp bağımsız ve özgür geleceğini yaratamıyorsa bunda işbirlikçilik, teslimiyet ve ihanetin belirleyici düzeyde bir rol oynadığıdır. Öyle ki, Kürt ulusu ne zaman kendi kaderini ellerine almak için başkaldırmışsa, kendi bünyesindeki ihanete de başkaldırmış ve ihanet uğursuz rolünü oynayarak yenilgilerin zeminini hazırlamıştır.

Hamidiye Alayları

Bilindiği gibi yüzyılımızın başlarında

üzerinde ise korkunç bir baskı ve talan politikası kendisini gösterecekti. Nitekim gerçekleşen de, direnen yoksul halkın, bu hain çeteler tarafından soyulup soğana çevrilmesi olmuştur. Yerel çatışma ve savaşlarda elde edilen ganimetlerin alaylara bırakılması kararı, bu alayların daha da teşvik edilmesini, sınır tanımaz baskı ve terörle halka yönelmesini beraberinde getirdi. Ne var ki, sınır boylarında Balkan

başlamıştı. Bunun yanında büyüyen yağma ve talan nedeniyle halkın tepkisi de yoğunlaşmaktaydı.

Bu tasfiyede rol oynayan diğer bir etken ise, Osmanlı ordusunda görev yapan bazı Kürt komutanlarının Hamidiye Alayları'nın Abdülhamit'in dayattığı ihanetin anlamını artık bilince çıkarmaya başlamalarıydı. Özellikle Ermeni katliamları, Hamit Bey gibi Kürt önde gelenlerini

Kürdistan'ı yeniden fethetmeyi önlerine bir hedef olarak koyacak duruma geldikten sonra, "Kürt giysileriyle meclise gelmek" suçlamasıyla (ki bunu kendisinden isteyen de Mustafa Kemal'den başkası değildi) ilk idam sehpasına gönderilenlerden oldu. Sehpada "Yaşasın Kürt Milleti" diye bağırıyor Hasan Hayri ancak, tıpkı Abdülmecit Bey gibi iş işten geçtikten sonra...

ten vazgeçip karşı direnişe geçme noktasına gelirse, işte o zaman işbirlikçilik ve ihanetin karşılığı da doğrudan darağaçları, sürgünler, zindan olmuştur. Bu bakımdan halk tarihimizde açık ve net olan, yüzlerce kez kanıtlanan gerçeklik; ihanetin, halk düşmanlığının hiçbir biçimde yaşama hakkına kavuşmadığı, bilakis bunun bedelinin çok ağır ve kötü bir biçimde ödendiğidir. Çünkü işbirlikçilik ve ihanet hiçbir zaman ne onu kullanan güçlerce ve ne de saldırdığı halk tarafından benimsenmiş, affedilmiştir. Onursuzluğa düşmanın kendisi bile prim vermez, güven duymaz.

Çeteciliğin

oluşumu ve çözülme süreci

Bugün Kürdistan'da tarih bir yönüyle adeta yeniden tekrerrür etmektedir. Halk düşmanlığının bedeli yine aynı kötü akıbetle sonuçlanmaktadır. Fakat en sıradan ve en insani bir çıkarı dahi TC ile çakışmayan örgütsüz ve bilinçsiz bazı kesimlerin bundan ya hiçbir sonuç çıkarmadığı, ya da kendi gerçekliğini daha yeni anlamaya başladığı görülmektedir. Kürt halkının tarih bilinci, yüreği kirletilmiş, tutsak alınmış, dumura uğratılmış, kendisi için düşünen ve üreten bir konumdan

Koruculuğun çözülüşü

Osmanlı İmparatorluğu, miadını doldurmuş, gelişen kapitalizm karşısında direnme ve dayanma gücünü tümüyle yitirmiş bir durumdaydı. Boyunduruk altındaki halklar dört bir yandan başkaldırıyor, bağımsız ve özgür varlıklarını kazanmaya yöneliyorlardı. Osmanlılık artık rağbet görmüyor, halklar kendi ulusal kimliklerine sarılıyorlardı. Bu gelişme karşısında Osmanlı İmparatorluğu önünü alamadığı bir çözüme sürecine girmişti. Bunun doğal bir sonucu olarak ekonomik, siyasi ve askeri açıdan güçten düşmüş, hakimiyetini yitirmiş ve içerisinden çıkamadığı büyük açmazlar yaşıyordu. İçinde bulunduğu bu durum nedeniyle Osmanlı'nın kendini yaşatabilmek için Kürtlerin desteğine büyük ihtiyacı vardı. Bunun üzerine Kürdistan'a müfettişler gönderen Abdülhamit, gelen raporlarda Kazaklar'ın Ruslar tarafından örgütlenmesine benzer bir örgütlenmenin Kürtler için de zorunluluğunu gördü. Bundan hareketle Abdülhamit, İbrahim ve Kerim paşaların yardımıyla sonradan "Hamidiye Alayları" olarak isimlendirilen yerel bir milis gücünün örgütlenmesine girişti. Bu alaylara başta "Aşiret Alayları" daha sonra ise "Süvari Alayları" denildiği de, sonuçta ismini kurucusu Abdülhamit'ten aldı.

Abdülhamit'in amacı, merkezi yönetimi güçlendirerek yeniden tesis etmek, hükümeti Kürdistan'da devlet yönetimi olarak daha çok tesirli hale getirmektir. Ermeni ve diğer halklara karşı silahlı bir güç örgütlemiş olarak yeni ve kendi lehinde bir siyasal-toplumsal denge oluşturmaktır. Diğer taraftan Kürtler sınır tarafında Osmanlılar için savaşacak, gerektiğinde diğer parçalardaki Kürt halkına karşı da Osmanlı adına savaşacak. İçte ise Ermeni halkını kılıçtan geçirecekti. Böylece Osmanlı'nın kendini yaşatmak için geliştirmeye çalıştığı panislamizmin yayılma olanağı doğmuş olacaktı. Kürtlere de Ermeni, Rum vb. halklardan düşman kazandırılacaktı. Ayrıca Kürtlerden asker toplamak mümkün olabilecek ve Hamidiye Alayları'nın talan yoluyla elde ettiği gelirlerin yanı sıra, halkı ağır vergilendirme gibi yollarla yeni bir ekonomik kaynak elde edilecekti. Öngörülen bu amaçları gerçekleştirmek için bu politikayı uygulamak, Osmanlı egemenliği açısından hayati önemdeydi.

Bu alaylara katılmayan aşiretlerin

TC, Güney Kürdistan'daki korucuların Körfez Savaşı sırasında geçtiklerini çok iyi bilmektedir. Yine Kuzey'de köy korucularının giderek çözüldüğü ve devrimin etkisine girdiğini de anlamış durumdadır."

ve Rus cephelerinde en çok ölenler de yine bunlar ve yoksul Kürt halkından başkası değildir. Kuruluş amaçlarına bakıldığında, Hamidiye Alayları'nın Osmanlı entrikacılığına bağlı olarak halkları hem kendi içinde, hem de birbirine karşı düşman etmenin tipik bir politikası olduğu rahatlıkla görülmektedir.

Sarikamış yenilgisinden sonra Enver Paşa'nın Osmanlı hanedanına iletildiği bilgi oldukça ilginç ve çarpıcıdır; "Sarikamış çatışmasına dıştan bakarsak yenildik sayılır, fakat gerçekte ise muzaferiz. Çünkü Sarikamış ormanlarından Erzurum'a kadar uzanan yollar üzerinde onbinlerce Kürt gencinin cesetlerini bıraktık" demektedir. Aynı dönemde Abdülhamit kendini Kürtlerin babası ilan etmiş, diğer yanda ise onbinlerce Kürt de böyle acımasızca katledilmiştir. Osmanlı'nın "baba" rolünün Kürt halkı için başka bir anlam ifade etmesi de zaten düşünülemezdi.

Hamidiye Alayları tamamen Osmanlılar'ın çıkarları temelinde örgütlenmişti. Kürt beyleri ve hatta sözde okumuşları bile Hamidiye Alayları'nın komutanlarıydılar. Geçmişte suç işlemiş olanlar da Osmanlı'ya hizmet ettikleri sürece affedilmişlerdir. Örneğin Karakeçi aşireti reisi devlet nezdinde kaçak bir eşkiya ve suçlu biriyken, Balkan Savaşı'na katılacağını söyleyince bir elinde padişah fermanı, diğer elinde sancaklarla binbaşı üniforması giydirilerek bir Hamidiye Alayı'nın başına getirilir.

1908'de II. Meşrutiyet'in ilanından sonra Hamidiye Alayları'nın statüsü de tartışılmaya başlandı. Dersim isyanının bastırılmasından dolayı, Hamidiye Alayları'nın kurucularından M. Zeki Paşa'nın mahkemeye verilmesiyle çözülme ve silahsızlandırma süreci giderek hızlandı. Çünkü ihanet artık rolünü tam oynamaktan uzaklaşmıştı. Dolayısıyla artık her türlü tasfiye biçimleri gerekli ve kaçınılmazdı. Zaten işbirlikçi silahlı Kürt birliklerini denetlemek de güçleşmeye

oldukça düşündürmüştü. "Ermeni zaferi karşısında nihai zafer ulaşıldığı günde herkes kutlama yaparken Halim Bey hayli üzgün olarak çadırında oturuyordu. Mehdi (Şeyh Sait'in kardeşi) yanına oturup Halit'e yüzünün niçin asık olduğunu sordu. Biraz üsteledikten sonra Halit Bey Mehdi'ye, 'bugün bizim gırtlığımızı kesecek olan kılıcı bileddik' demişti. Gerçekten de Osmanlı yönetimi Kürtler üzerinde bu tarihten itibaren topyekün ve büyük bir zulüm uygulamaya başladı. Öyle ki, bu zulmün ilk hedefi ve kurbanları ise "devletine" olan bağlılık, güven ve itaatle daha kaygısız ve sözde "güvenlik" içinde evinde, köyünde oturan işbirlikçi, hain, kişi ve kesimlerdir. Osmanlı'da, daha sonra ise TC'nin kuruluş yıllarında olduğu gibi, bugün de köy korucuları ve işi bitmiş işbirlikçi, itirafçı hainlere hiçbir merhamet ve insaf duygusu taşımadan her türlü katletme örneklerini sergilemek onların klasik politikalarındandır. Günümüzde çözülen çeteciliğe ve köy korucularına karşı TC'nin yaklaşımını daha iyi anlamak için tarihten çarpıcı bazı örnekler vermek yararlı olacaktır.

İhsan Nuri Paşa, Osmanlı-Rus Savaşı'nda miralay rütbesiyle Osmanlı adına savaşır. Daha sonra, zulme ve sürgüne uğrayan, işbirlikçilik yaptığı sürece içerisinde diğer aşiretleri de ya Osmanlı'nın hizmetine koşturan, ya da etkisizleştirilen Sipikan aşiretinin reisi Abdülmecit Bey'in hikayesini acı acı anlatır. Sonu, yine kendisi gibi bir başka hain tarafından kurşunlanarak öldürülmek olan Abdülmecit Bey, başına gelenleri anlatıktan sonra "ah, bu Osmanlı'nın ne alçak olduğunu anladım, ama iş işten geçti" der. Yine kuruluş döneminde TBMM'de Dersim mebusu olarak yer alan ve merkezi hükümetin henüz zayıf olduğu dönemde kemalizmden medet umarak kendi halkına karşı işbirlikçiliği temsil eden Hasan Hayri'nin durumu da hayli ibret vericidir. Çünkü kemalistler iktidarlarını sağlamlaştırdıktan ve artık

Yine Dersim ayaklanmasında oynadığı rol ile büyük hain Reber'in durumu bilinmektedir. Dersim ayaklanmasının önde gelen liderlerinden Ali Şer'i öldüren Reber, Türk devleti yaşam hakkını elinden alıncaya kadar bir an olsun yaptığı korkunç ihanetin ne demek olduğunu anlayamadı. Nuri Dersimi, Reber'in durumunu ve sonunu "Kürdistan Tarihinde Dersim" isimli eserinde şöyle aktarır: "Abdullah Alpdoğan'ın tertip ettiği plan, Seyit Rıza'nın idamıyla ikmal edilmiş olduğundan sıra Reber'e gelmişti. Ordu emrinde hizmet gördürülen, amcasının ve bütün Dersim'in felaketine sebep olan hain Reber, düşman hesabına yaptığı hizmetlere mükafat olarak, bizzat düşmanın, yani Türk genelkurmayının emriyle Teştak mevkiinde oğluyla birlikte kurşuna dizilmiştir. Türkler Reber'i kurşuna dizdikten sonra, Tahami köyündeki evini işgal ederek, milletin kanı pahasına Türk istihbaratından alıp biriktirdiği binlerce lirayı müsadere ve karısına birçok işkeneler yaptıktan sonra ailesini de batı vilayetlerine sürgün etmişlerdir." Cemile Çeto'nun ihaneti ve TC'nin eliyle cezalandırılması da Reber gibilerinden hiç de farklı değildir. Von Bruner bu durumu şöyle aktarır: "...Türk takviye birlikleri geldiğinde Emine Perihan bunlara katılarak, onlarla birlikte Reşgotan'a saldırdı. Cemile Çeto da isyana karşı saldırı davetine olumlu yanıt verir ve Cemile Çeto Diyarbakır cephesinden Türk birliklerine katılır. 1916'da Diyarbakır'da Mustafa Kemal'in yandaşlarından olan reislerden biriydi. Buna karşı isyandan sonra diğer liderlerle birlikte o da mahkemeye çıkarıldı ve asıldı."

Hiç kuşkusuz bunlar tarihte yaşanan sayısız örneklerden sadece birkaçıdır. Kürdü Kürde kırdırma, iç ihanet tarih boyunca ve sürekli halkımızın kalbine saplanan zehirli bir hançer olmuştur. Bu hançer ne zamanki işlevini yitirir, artık sahibine ya çok faydalı olmayacak duruma gelir, ya da kendi halkına yönelmek-

çıkmiş, sömürgeci egemenler için savaşan ve üreten bir konuma sürüklenmiştir. Bu da bir halkı sömürgeci esaret, zulüm çemberinde tutmanın en kolay ve en etkili yoludur. Bunun içindir ki, Türk egemenleri bu politikayı Kürtler üzerinde başımdan beri ve günümüze kadar oldukça bilinçli ve acımasız bir tarzda uygulamaktan geri kalmamışlardır. Bu amaçla her türlü bölgesel, mezhepsel vb. çelişkileri kullanarak, Kürt halkını ülkesiyle birlikte parçalayıp bölüştükçe, daha kolay yönetme imkanlarına sahip oldular. Halkımızı neredeyse atomlarına kadar parçalayıp birbirinin kökünü kazıyacak bir duruma getirmek istediler. Buna hizmet eden birçok ideolojik, siyasi, askeri yönlendirme ve örgütlenmeler de geliştirildiler. Sonuçta Kürt halkı adeta kendi kendini vuran, zehirleyen, bitiren bir konuma getirildi. Nitekim Kürtlerin keklilik soyuna benzeştirilmesi boşuna değildir. Acı da olsa tamamen bir gerçekliği ifade etmektedir.

PKK önderliğinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, uyuyan bir devin uyanışını, ayağa kalkışını sağladı. Kürdistan halkı yüzyıllar boyu kaybettiği her şeyini, insanlığını, kimlik, halk değerlerini birlikte vatanını ve geleceğini yeniden kazanmanın savaşına girişti. Bu savaş aynı zamanda TC ve Türk egemenlerinden bin yılın hesabını sorma anlamını taşıyor. Kürdistan halkı ya kendine ait olan her şeyi yeniden kazanacak, ya da bir daha dirilmemek üzere tarihe gömülecekti; bu anlamda girişilen savaş tamamiyle bir varlık-yokluk mücadelesiydi.

Türk sömürgeçiliği uyanan bu devin karşısında şaşkına dönmekten kendisini kurtaramadı. 1984'ün 15 Ağustos'unda Eruh ve Şemdinli eylemi ile taraflar arasında büyük bir hesaplaşma süreci de başlamış oluyordu. Bu durum karşısında Türk sömürgeçiliği, yine Kürdü Kürde boğazlatıp, savaşta içselleştirmeyi esas aldı. PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ilkin sivil ajan-muhbir ağını örgütlemeye çalıştıysa da, gerillanın süreç içerisinde geliştirdiği ve giderek güçlenen yönelimleri karşısında bu sivil ajan-muhbir ağı fazla dayanamadı. Daha 1983 yılında, Uludere'de Helo Hec'i'ye karşı (dönemin en etkili muhbirlerinden) gerçekleştirilen bir eylemle bu örgütlenme hızla çö-

Başkan APO'nun tüm partililere, ARGK komutan ve savaşçılara talimatı

PARTİ VE ORDUMUZ İÇİN İLERİ! MUTLAKA KAZANACAKSINIZ!

1996 SADECE BİR GERİLLA HAZIRLIĞI DEĞİL, HAZIRLANAN YENİ VE KAPSAMLI PKK GERÇEĞİDİR

1995 savaş yılı, düşmanın bütün gücünü ortaya

koyduğu, başarmak için hiçbir şeyi esirgemediği, ulusal ve uluslararası bütün yasaları da çiğneyerek sonuca gitmek istediği bir özel savaş yılı olmuştur. Yılın başlangıcından bu son günlerine kadar özel savaşın bütün yöntemleri var gücüyle uygulanmıştır. En son 24 Aralık seçimleriyle yılı kendilerine göre bir sonuca bağlamak istemişlerdir. Çiller-Güreş ikilisinin durumu, yine vali ve emniyet müdürlerinin de bizzat bu seçimlerde oynadıkları roller ve daha sonra birçoğunun bakan yapıldığı bilinmektedir. Özel savaş, gizli kontrgerilla rejimini bütün parlamentoya meşru bir güç halinde taşıyarak, bir anda oldukça tehlikeli olan bu rejimin süresini dört yıl daha uzatmanın sinsi planları içinde olmuştur. Hâlâ bu yönlü planlarını uygulamak için bütün güçlerini seferber etmektedirler.

Seçimlerden çıkan sonuç istedikleri gibi olmamıştır. Bütün devlet olanaklarını seferber etmelerine rağmen, seçimlerden önemli bir yenilgiyle çıkmışlardır. Yine Atatürk'ün partisi olan CHP tarihinin en büyük yenilgisini alarak, kıl payı barajı aşmış, gülünç bir tasfiye konumuna düşmekten kurtulamamıştır. Bu demektir ki, özel savaş hükümeti umduğu başarıyı bulmak şurada kalsın, ağır bir yenilgiyi yaşamıştır. Fakat özel savaş odakları bunu, kolay kolay kabul etmeyecek ve ısrarla savaşın sürdürülmesini isteyeceklerdir. Yeni hükümeti 1996'da bu anlayış çerçevesinde oluşturmak için bütün güçlerini kullanmışlardır. Bütün belirtiler özel savaşın daha kapsamlı bir biçimde 1996 yılına da dayatılmak isteneceğini göstermektedir. Ne kadar etkili olup olmayacakları, yine mevcut yenilgilerini de kolay kabul edecekleri şimdiden söyleyemeyiz. Fakat ulusal ve uluslararası ekonomik, siyasal hatta askeri durum o kadar zorluklar yaratmıştır ki, 1995'i bir kez daha tekrarlamaları son derece zordur.

Tekrarlamak isteseler bile, 1996'nın 1995 kadar başarılı geçmesi şurada kalsın, çok ağır darbeleri yemeleri işten bile değildir.

Bu yılda ekonomik, sosyal kriz, siyasal tükenmişlik ve askeri başarısızlık, peş peşe daha fazla gelişebilir. Bunun için bazı zorlayıcı uygulamalara, hatta komşu ülkelere saldırılara da gündeme gelebilir. Ayrıca Güney Kürdistan'a yönelik, bahar operasyonuna benzer bir operasyonu her zaman gündemde tutmak isteyeceklerdir. Zaten bu yönlü saldırılar ve operasyonlar hiç aksamadan devam ediyor. Daha kapsamlıları da her an olabilir. Bunun yanında muhtemelen özel savaşın sonuç getiremeyeceğini düşünen devlet içindeki diğer bir kanat, durumu yumuşatmak isteyebilir. Ama şimdilik bunun ipuçları ortaya çıkmış değildir. Kaldı ki, birbirleriyle kıyasıya mücadele içinde bu gelişmeler

gözükecektir. Mevcut durumda büyük bir belirsizlik söz konusudur.

Yeni dönemde gözümüz başarı gözüdür

Bizim cephemizde ise 1995'in ağır bir savaş yılı olduğunu, bütün yetersizlikleriyle birlikte bu savaş götürmek durumunda kaldığımızı, ezilmediğimizi ve yenilmediğimizi rahatlıkla söyleyebiliriz. Fakat istediğimiz, planladığımız başarıları da kesinleştiremediğimiz bilincimiz dahilindedir. Bunun birçok nedeni var. Gerek yeni dönem planlarımızı (5. Kongre ile birlik-

büyük bir gelişme olmuştur. 24 Aralık seçimlerinde görüldüğü gibi, halkımız ezilmeyi, yenilmeyi kabul etmemiştir. Özel savaşın en çok kırmak istediği halk direnci, en acımasız baskı ve dayatmalara rağmen, kendini bugüne taşıyabilmiştir. Yine gerilla bütün yetersizliklerine, askeri yaşama gelmemesine rağmen, önemli mevzilerini korumuştur.

Yeni döneme böyle giriyoruz. En son geliştirilen merkez toplantımızın da açığa kavuşturduğu gibi, ne ağır kayıplar bir kadedir, ne de ağır yenilgiler bir kadedir. Yine önemli başarılar da bir tesadüf değildir. Bütün bunları bir kader, bir mucize olmaktan çıkarmanın

Böyle bir durumun içine asla girilemez. Bu düşmanın vereceğinden daha büyük zararlara yol açar.

Devrimi size rağmen yürütüyoruz

Büyük başarıları ve kazanımları sağlamak hem hakkımız, hem de görevimizdir. Bunun için yıl boyu her alana önemli çözümler ve müdahaleler yaptık. Bunların değerini çok iyi takdir etmek gerekiyor. "Ne de olsa bu parti yaşatır" veya "önderlik her yıl olduğu gibi bu yıl da gerekeni fazlasıyla yapacaktır" diye hiçkimse kendini

Gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız. Bulduğunuz çalışma alanlarında yerine getirilmeyecek zor görevleriniz de yoktur. Ama, "ne de olsa iş böyle gidiyor, hem de artık yeter" diye bir alışkanlıktır gidiyor. Kesinlikle işler sandığınız gibi gitmiyor. Sandığınız gibi ne kolay başarılı olunuyor, ne de kolay yaşanıyor. Yıl boyu çözümlerle bunu açıklığa kavuşturduk. Sizin sandığınız, yanlışlarınız ve tamamen sizi yenilgiye götürüyor. Sizi size rağmen yaşattıysak bunu yanlış anlamamalısınız. Yenilgiyi değil, yengiyi, başarıyı kesinleştiren anlamaya mutlak karşılık vermelisiniz.

1995 yılının dersleri hayli yakıcıdır. Yeni döneme girerken bunları mutlaka almalısınız, özümsemelisiniz. Sizlere yüksek değer biçiyoruz. Başarı ve kazanmak için her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Başarı dışında hiçbir şeyin değerli olmadığını biliyor ve söylüyoruz. Bunu iliklerinize kadar hissetmeniz gerekiyor.

Hiçbir yanılığa yer vermeyin! Ülkemizin içinde bulunduğu yaşam koşulları oldukça ağır, halkımız açlık sınırındadır. Sizlerden kat be kat açtır. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyadır. Çareyi siz gerilla ve siz partililer temsil etmek zorundasınız. Halk bütün acılarına, sıkıntılara rağmen, sizleri maddi ve manevi her yönden destekleyerek başarınızı ve kazanmanızı bekliyor. Bunun dışında hiçbir yolun olmadığını çok iyi biliyor. Bunu değerlendirip gereklerini mutlaka yerine getireceksiniz. Biz bile eskisiyle kıyaslanmayacak kadar nefes nefeseyiz. Çünkü bu halkın beklentileri karşısında başka türlü yaşanılmaz. Hele başarısız olmak asla kabul edilemez.

Düşmanın bizim hakkımızda biçtiği hüküm, başarıya ulaşmamıştır. Yine bizim de kendimize ilişkin biçtiğimiz başarı planı tam anlamıyla gerçekleşmemiştir. Fakat gelinen aşamada 1996 için gelişmeler lehimize seyredeceğe benzemektedir. Düşman hiçbir zaman 1996 yılında 1995'i tekrar-

layamaz. Ne maddi, ne manevi, ne askeri, ne siyasi olarak bu gücü yakalayabilir. Ama biz de, eğer 1995'in tekrarıyla yetinirsek, daha fazla güç kaybetmekten ve giderek ağır yenilgilere kapıyı aralamaktan kurtulamayız. Hiç kimse ne 1995'in, ne de daha önceki yılların savaşçılığıyla durumu kurtaracağını sanmasın. Bu tamamen yenilgidir. Bunun yanında yenginin, başarının imkanları da her zamankinden daha fazla ortaya çıkmıştır.

1996 büyük partileşme ve savaş yılı olacaktır

1996 yılının, parti ve halk ordumuz tarihinde, her bakımdan parti ölçülerimizin tam oturtulduğu, nicelik ve nitelik olarak kadrolarımızın, militanlarımızın yeterli olduğu, ordu olarak da kurallarıyla birlikte deneyim kazanmış sa-

"1996 yılı için güçlü hazırlandığımı ve gereklerini yerine getirmekte son derece kararlı olduğumu vurgulamak istiyorum. 1996 yılının bir partileşme ve ordulaşma yılı haline gelmesi ve yaşamın umutla gerçekleşmesi için, onun kabul edilebilir ölçülerini tutturmak için bütün gücümü ortaya koyacağım."

te), gerekse yoğun çözümler ve perspektiflerimizi, taktikte gereken aydınlığı sağlamalarına rağmen, pratik militanlarımızın ve ARGK savaşçılarımızın yeterince hayata geçiremediklerini, asıl önemli gelişmelerin bu nedenle ortaya çıkmadığını, zor bela durumları kurtarabildiklerini söylemek, gerçeği ifade etmek olacaktır. Aslında yüksek başarı imkanları vardı. Bu konuda taktik derinlik ve güç hazırlıkları da ilerletilmişti. Ama ağır komuta yetmezlikleri ve partileşme düzeyinin aşılmasının ihmal edilmesi, gerekenin yerine getirilmesi, önemli tüzüksel işleyişlerin ihlal edilmesi çok anlamsız kayıplara yol açtığı kadar, ilerleme imkanlarını da çarçur etmiştir. Ama tabii ki, bütün bunlar yenilme ve önemli mevzilerin kazanılmadığı anlamına gelmiyor.

Gerilla bütün alanlarda mevzilerini korumuştur. Siyasal gelişmelerde de

doğru çalışma tarzının bir sonucu olarak gelişeceği görüldü ve değerlendirildi.

Hemen her alan 1996 yılının perspektiflerini almıştır. Yeni dönem perspektiflerinin içeriklerini anlayıp, gereklerinin sonuna kadar yerine getirilmesi için eğitimle, yeniden düzenlemelerle hedefler yapımızın önüne konulmuştur.

Sizlerin yalnız kendinize ya da birimlerinize karşı değil, tarihe, halka karşı da gereklerini mutlaka yerine getirmeniz gereken ve verilmiş önemli sözleriniz vardır. Ayrıca lanetli bir yaşamdan, özgür yaşamı mutlaka ege-men kılma gibi bir sözünüz de vardır. Bunsuz yaşam olmaz. Hiçkimse hiçbir gerekçeyle partinin imkan ve fırsatlarına dayanarak, "yaşıyorum, eskiden hiç rüyalarım bile görmediğim, aklımdan bile geçiremeyeceğim gelişmeleri görüyorum" diye kendini aldatmamalıdır.

avutmamalıdır. Bizim kendimize ve halkımıza bir başarı sözümüz var. Gereklerini ne pahasına olursa olsun mutlaka yapacağız. Son nefesimizi verirken bile sözümüz başarı sözüdür. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bu kanıtlanacaktır. Ama siz militanlarımızdan aynı sözün sahibi olmanızı beklemek bizim yoldaşlık bağlılığımızın bir gereğidir. Hiçbir yoldaş ve savaşçımız, genel parti başarılarına dayanarak, kendine başarmış süsü vermeme-lidir. Yaşama, savaşa, örgütlenmeye ve yönetime bir katkısı yoksa, hatta engel teşkil ediyorsa, kendini asla kabul etmemelidir, hatta affetmemelidir. Nasıl ki, önderlik emrinizde, hizmetinizde başarılı olabiliyorsa, sizin de verilmiş sözlerinizin pratik başarılarınızla kanıtlanması halinde kabul görülebileceğinizi, saygınlığınızı ifade edebileceğinizi çok açıkça belirtiyoruz.

vaşçıların ilk defa gerçek bir gerilla ordusu olarak kendini inşa edip savaştırbileceği bir yıl olma ihtimali yüksektir. Nereden bakılırsa bakılsın, 1996 yılı, mükemmel bir partileşme, savaş ve onun ordulaşma yılı olacaktır. Bu, yürüttüğümüz savaşın en önemli sonucudur. Bütün parti dışlıklara, aşınmalara, yine ordulaşmada kendi kendimize verdiğimiz zararlara ve düşmanın amansız operasyonlarına rağmen, gösterdiğiniz direnci ve gelişme durumunu 1996'da

serhildanların da işaretlerini vermektir. Serhildanların Newroz süreciyle birlikte hız kazanması işten bile değildir. Bu anlamda 1996 savaş yılı, gerilla savaşının oranda kazanılabilir ve düşman olası siyasi bir çözüm noktasına doğru getirilebilir.

Israrlı olacaktır.

Gerillanın başarılı olmasını kesinleştirmek, düşmanı siyasi çözüme zorlamaktır. Daha fazla zorlamak için de her türlü imkan vardır. Özellikle uluslar-

'lardan sonra maddi bir güç olarak, serhildanlar temelinde halkın da desteğine kavuştu. Gerilla, gittikçe faşist Türk rejimini zorlayarak, uluslararası alanın ilgisini üzerine çekerek ve Ortadoğu'da da her gün yeni mevziler kazanarak, özellikle de 1995 yılında yoğunlaşarak, artık Kürdistan'dan sökülüp atılmaz, başarı- sını engellenemez bir düzeye ulaşmıştır. Bütün gelişmeleri beraberinde sürülecek belirleyici bir güç olduğunu artık kesinleştirmiştir. Bütün bunlar ne pahasına gerçekleşti? Hangi tür çalışmalar bizi buraya getirdi?

Her yıl sonu dolayısıyla, gerek miladi yıl, gerekse de Newroz yılımız dolayısıyla, biz bu değerlendirmeleri yapıyoruz. Bu anlamda 1996 yılına girerken gerilla büyük umut olmaya devam ediyor. Uygulamada da büyük gelişmeler kaydetmek için büyük hazırlıklar yapılarak bu yeni süreci karşılıyor. Bilinmesi gereken en temel sorun; yediden yetmiş ve bütün yaşam alanlarında herkesin bu savaş gerçekliğini anlaması ve ister ülkede, ister ülke dışında olsun, üzerine düşen görevlerin gereklere yerine getirmesidir.

Bu artık hayatın temel bir kanunudur.

Hiç kimse ister içinde, ister karşısında yer alsın, gerilla gerçeğini görmeden, ona göre yerini ayarlamadan bu ülke içinde ve halk arasında yaşayamayacağını bilmelidir. Kesinleşen, kalıcılaşan ve artık sökülmesi imkansızlaşan

şündüğündendir. Her isyanın hastalıkları, zayıf yönleri vardır. Bizim de aynı hastalık ve zayıflıklar nedeniyle yenik düşeceğimizi tahmin ediyordu. Beklentisi buydu ve buna göre özel savaş son dört yılda amansız bir biçimde, bizzat Demirel önderliğinde ve İnönü yardımcılığında yürütüldü. Tıpkı Mustafa Kemal'in dönemindeki İnönü başbakanlığı gibi. Bu dönemde de, Babatürk'le oğul İnönü el ele vererek aynı tarih sahnelerini, tıpkı 1925'lerin başına getirdikleri gibi, 1996'lara doğru da tekrarlamak istiyorlardı. Dolayısıyla son beş yıl, varlık-yokluk ve savaş yıllarıdır. Başaramasaydık, ilkel isyancılık sınırlarında çakılıp kalsaydık, tarihten bütünüyle silinmemiz, halk olarak yok olmamız, umut olarak da yerle bir olmamız kaçınılmazdı.

İlkel isyancı güçleri biliyoruz.

Doğu ve Güney Kürdistan'da sadece kendileri yok olmakla kalmadılar, bütün bir ulusu, hatta bizim önderlik ettiğimiz savaşı bile tehdit ettiler. Düşmanın en büyük yardımcıları konumuna düşmekten de kendilerini kurtaramadılar. Orada verilen gerilla savaşı değil, gerillanın yerle bir edilmesi için, özel savaş işbirlikçiliğiydi. Yani onlar sadece yenilmekle kalmayıp, yenilmemeye çalışan, diri partimiz öncülüğündeki, tek umut olan gerillamızı da boğmak için gizli, açık, sinsi ve ihaneti bile geride bırakan birçok çalışma yürüttüler.

İşte düşman buna güveniyordu. "En başta kendi kendilerini ilkel isyancı olmaktan çıkaramazlar, birbirlerine girerler, çözümler giderler"; Demirel'in bizzat "29. isyan da bitecek" dediği buydu. Tabii, biz bu yıllarda büyük direnme için ve en önemlisi de gerilla tarzının hayata geçirilmesi için büyük çabalar harcadık. Bizzat kendimin en yoğun çalışması bu olmuştur. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, gerilla savaşımını kesintisiz, sürekli ve kalıcı kılmazsak bu iş biter, diğer bütün çalışmalar boşa çıkar ve hatta bütün Kürdistan parçalarında aleyhte bir duruma geçilir. Yine bugün Güney Kürdistan'da büyük bir halk federasyonu değil, düşmanın hizmetinde, en tehlikeli bir işbirlikçi güç olarak, halkımız adına ne varsa bitecek bir konum ortaya çıkabiliyordu. Körfez Savaşı'yla birlikte Çekiç Güc'ün devreye girmesi de biraz bu amaçlıydı. Bunlar büyük tehlikelerdi. Bu tehlikelerin hayat bulmaması için de gerillaya yüklenmek zorundaydık.

Çok açıkça söyleyeyim ki; biz dış engelleri aşmakta fazla zorluk çekmedik.

Asıl zorluk:

Kürt kişiliğindeki ilkel isyancılığı aşmayan ve kendileriyle birlikte bir çırpıda birçok şeyi yerle bir eden tutum ve davranışlara giren, güvensiz, kendine hakim olamayan, imkan ve fırsatları değerlendiremeyen, planlayamayan, sabırsız, boş inatçılığı kendisine mese-

Bu yıllarda önderlik çözümlerini ağırlıklı olarak kişilik çözümleriydi. En önemlisi de bu ilkel isyancı tipi, planlı gerilla savaşımına çekebilecek içindi. Bu şüphesiz ağır bir yenilgiye gitmemizi önlediği gibi, bugüne kadarki gelişmelerin de temel nedenidir, onun çalışmasıdır. Özellikle 1992'deki Güney Savaşı ile birlikte derinleşen gerilla ve komuta krizini aşmak için büyük çaba gerektiriyordu. Düşman genelkurmayının, onun özel savaşımının yaptığı planlar aslında bu gerilla krizini, gerilla savaşımının çözümlüğü biçiminde tamamlamaktı. Ve bu oldukça ilerlemişti. 1993-94 çözümlerini ve yoğun eğitim çalışmalarını, gerillada yaşanan tasfiyeciliğin önlenmesi için hayatiydi. Ve başarının tek yolu oldu. Şu iyi bilinmelidir ki, çok çeşitli düzeylerde, eğer bizzat önderliğin aldığı tedbirler olmasaydı, en alt düzeydeki savaşıdan en üst düzeydeki komutana kadar, 1992 savaşımının ülkenin güneyinde ve kuzeyinde ağır bir yenilgiye noktalanması işten bile değildi. İşte hâlâ bu yılların iç savaşım kalıntıları, hemen hemen ülkenin birçok alanında görülmektedir. Nedir bu yetmez, geri kalıntılar? Askerleşmeye, partileşmeye gelmeyen, son derece keyfi, sorumsuz, bir güdüsü için bile en yüce değerleri yok etmekten çekinmeyen, sorumluluk anlayışı göstermekte dar, sorumluluk nedir, başarılması gereken nedir, ona nasıl ulaşılmalı, bu soruları kendine sormayan, sıradan bir savaşıllığı, hatta günü kurtarmayı yeterli bulan gerilla eğer bu haliyle kalsaydı, dürüstlüğü ne olursa olsun, provokasyona gelmekten, kendi kendini imha etmekten kurtulamazdı.

1996'nın kazanılmasını şimdiden garantiledik

İşte bu yıllar böyle tehlikelerle doluydu.

Bu tehlikeleri aşmak için, bütün işleri ikinci planda tutarak, gerilla çözümlerimizi, onun komuta-savaşı kişiliğini açığa çıkarmaya, eğitmeye, yeniden ordulaşmaya büyük önem verdik. Bütün bu çalışmalar 1995 yılında da amansız sürdürüldü. Bu 1995 yılının özelliği, ister parti militanlığında olsun, ister gerilla komutan ve savaşıllığında olsun, kadro sorununun çözümlenmesi için amansız yüklenme ve sonuca gitmekti. Diğer çalışmalar gerçekten ikinci plandaydı. Halkımızla fazla ilgilenme gereği bile duymadık. Diğer bütün işleri çok tali çalışmalar olarak değerlendirdik. Ama parti öncülüğü ve komuta gelişimi içinde, gereken kadro çalışmasına büyük yüklenerek, bu 1995 yılını parti ve ordu tarihimizde en önemli çalışma yılı haline getirdik.

Denilebilir ki, artık parti de, ordu da yeniden temellendirildiği kadar, gerekli kadro gücüne kavuşmuştur. Halkımızın da, parti, ordu, kadro ve savaşıllarımı-

yaman bir gerilla ordusuyla taçlandırabiliriz.

Tarih her zaman böyle ayakta kalma ve başarıma şansı vermez. Bu yıl, onun mükemmel kavranması kadar, "ben partiye bağlıyım, başarı sözünü vermişim" diyen herkesin, kendini aldatmadan, görevlerin gereklerini yerine getirmesi halinde büyük başarı sağlanacak bir yıldır. Birçok siyasi gelişmeyi yaşayacağız. Ama bu, kesinlikle sağlam bir

arası alan siyasi çözümü fazlasıyla dayatacaktır. Tam istenilen sonuç elde edilmese bile düşman özel savaş 1996'da daha yoğun bir biçimde devam ettirecektir. Özel savaş eğer böyle devam ederse gelişmeler mevcut politikayı ancak intiharvari bir şekilde sürdürebileceğini göstermektedir. Dolayısıyla bu da, çok vahşi, daha teknik, daha vurucu bir biçimde üzerimize gelmesi anlamına gelir. Onun için daha

gerilla ordusuyla mümkün olacaktır. Gerilla ordusu gelişmeden, Kürdistan çapında ne ciddi bir uluslararası diplomatik gelişme, ne ülke içinde halkın siyasal cephesi, ne komşu ülke halklarının mücadelesine ciddi katkı olabilir.

Güney Kürdistan'da gerilla artık bütün gelişmeleri belirleyen temel bir güç konumundadır. Yine Kuzey'deki gerilla gücü, Türkiye'deki bütün siyasi gelişmeleri kilitlemiştir. Demokratik açılımları ancak bu mücadeleyle kazanabiliriz. Komşu ülkelerin Kürdistan politikaları da bu gerilla savaşımıyla değişebilmekte ve olumlu bir kanala akıtılmaktadır. Uluslararası güç dengesinde de Kürdistan gerçeği daha fazla yer bulmaktadır. Bütün bunların daha da sonuç alabilmesi için 1996'da savaşımın çok yönlü ve başarılı yürütülmesi gerektiği kesindir.

Şimdiye kadarki dar ve fazla siyasi sonuçları hesaplamayan yaklaşımlar halkın iç siyasi cephesine zararlar vermiştir. Bilindiği gibi özel savaş en çok bu noktada yüklendi. Gerillayı kuşatmaya alarak, halktan kopartmaya çalışarak binlerce köyü yaktı. Yine korucu politikasına ağırlık verdi. 1996'da bunu bir kez daha yapamaz. Korucular da önemli çözümlerin olduğunu daha yılın başından itibaren görmekteyiz. Ayrıca seçim süreçlerindeki mitingler, yeni

dikkatli olacağız. İlimli bir döneme girerek diyerek kendimizi asla aldatmayacağız. Girilse bile bunun taktik olduğunu hiçbir birimiz gözardı etmemelidir. Olası siyasi bir gelişme süreci başlatılabilir, bunun büyük bir temkinlilikle ve askeri hazırlıklarla birlikte yürütülmesi gerektiği ve her an bozulup daha yoğun bir savaş sürecinin yaşanabileceği asla unutulmamalıdır.

Dolayısıyla 1996, düşmanın oldukça aleyhine işleyen bir yıl olmaya şimdiden adaydır. Tabii bunu her alandaki hazırlıklarımız ve hamlelerimiz belirleyecektir. Bu bir kehanet değildir.

Gerilla büyük umut olmaya devam ediyor

Bilindiği gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımında gerilla bütün gelişmelerin özünü teşkil ediyor. Gerilla ordusu ve onun savaşımı olmadan en ufak bir siyasi, ideolojik, hatta moral gelişmesinden bahsedilemez. Denilebilir ki, özgürlük için dinamо rolünü oynayan güç gerilla gerçeğidir. 1980'lerden itibaren PKK önderliğinde hazırladığımız gerilla gücü, onun ordu ve savaş sorunları, yeni dönem Kürdistan tarihini temelden, belki de ilk ve son umut olarak değişikliğe uğrattı. Özellikle 1990-

bu gerilla savaşı, bizi zafere götürecek olan tek umut, tek çare olmak kadar, en çekici, en yaratıcı, iyilikleri, doğrulukları, güzellikleri bağrında taşıyan bir mücadele olarak anlaşılmalıdır. Bütün halkımız buna göre kendini gerilla savaşımının gereklerine tabii tutmalıdır. Yapacağı her türlü desteği, dayanışmayı, gücü oranında, bulunduğu yere göre görevlerini yerine getirebilmelidir. Halkımız ve gerilla, onun her düzeydeki savaşımı birbirini doğru anlamak zorundadır. Gerilla halkı doğru anlamak zorunda olduğu gibi, halk da gerillayı doğru anlayarak görevlerine daha iyi sarılabilmelidir. Hiç şüphesiz halkımız gerilla savaşımının değerini anlamıştır ve en büyük desteği de vermiştir.

Gerilla savaşı kalıcı kılınmazsa bu iş biter

Halkımızın desteği olmadan gerillanın bugünlere gelmesinin mümkün olacağı bir an bile düşünülemez. Unutmayalım ki, tarihte gerçekleşen bütün isyanlar, gerilla savaşımına dönüşemediği için yenilmiştir. Düşmanın başının bile, "bu 29. isyandır, onu da ezeceğiz" demesi, bizim gerillalaşmayacağımızı, ilkel isyancılar, gruplar dışında çıkış yapamayacağımızı dü-

“Sandığınız gibi ne kolay başarılı olunuyor, ne de kolay yaşanıyor. Yıl boyu çözümlerinde bunu açıklığa kavuşturduk. Sizin sandığınız, yanılığınızdır ve tamamen sizi yenilgiye götürüyor. Sizi size rağmen yaşattıysak bunu yanlış anlamamalısınız. Yenilgiyi değil, yengiyi, başarıyı kesinleştiren, anlamaya mutlaka karşılık vermelisiniz.”

le eden, ufak bir kırğınlığa kapıldı mı veya bir kişiye bozuldu mu bütün partiyi boşa çıkarabilecek kadar tehlikeli olan kişilik konumudur. Bu kişiliği hizaya getirmek, düşmanı hizaya getirmekten daha zordur. Büyük bir sabırla, anlayışla, ustalıklı biz bu tehlikeli kişiliğin parti içinde provokasyona yol açmaması, açsa bile sonuçsuz kalması için büyük çaba harcadık. Eğer bu önlenmeseydi gelişmeler bu görkemde olmazdı.

zın da bilmesi gereken budur. Artık hiç kimse, düşman bile ilkel isyancılık sınırlarında kalacağımızı, böyle eski tarz savaşıllıkla bu işlerin altından kalkamayacağımızı sanmasın. Yeni süreç girerken parti militanları ve komuta kademesinin, artık eskisi gibi partiyi diledikleri şekilde temsil etmeleri, eski tarz savaşmaları ve orduculuk yapmaları mümkün değildir. Alınan bütün tedbirler, işin kurallarına göre yürütüleceği

temelindedir. Buna uyan yürür, uymayan aşınır. 1996 bu konuda kesinlikle yeni bir karar, hazırlık ve başlatma yılı olacaktır.

En büyük hazırlıklar 1995'te yapılmıştır.

Uygulaması da 1996'da olacaktır.

1996'nın kazanılmasını şimdiden yarıyarıya garantiledik dersek, yanılmayız. Tam demeyeceğiz, çünkü kadronun denetimi, onun örgütlenmesi, yönetilmesi hâlâ pratik sorunlar olarak gün be gün çabalarımızın önünde bulunmaktadır. Bu başarıyı gösterdiğimiz oranda yarıyı da aşarak, yüzde yüze bile ulaşabiliriz. Bunun için 1996 sadece bir gerilla hazırlığı değil, hazırlanan yeni ve kapsamlı PKK gerçeğidir. PKK öncülüğünde kesin aşılmayan, sonuna kadar ideolojik, politik, moral denetimini sürdüreceği olan bir öncülük gerçeğidir. Yine önderlik edeceği siyasal, cephesel öncülük gerçeğidir. Hatta diplomatik gerçeğidir. Gerillaya da en kapsamlı yaklaşımlarla komuta edilecek bir gelişme gerçeğidir. Bütün bunlar gösteriyor ki, bu geçen yılın hazırlığı bütün ulusal sorunlara en kapsamlı çözümlerin planlandığı bir süreçtir.

Hazırlıklar oldukça ilerletilmiştir.

Yüzyıllardır yenilgi adına ne varsa hepsine karşı, yine PKK tarihinde yetişmeyen, zaafıyla dolu, oldukça yenilgiye açık bütün kişilik ve onun yaşam tarzlarına karşı, ayrıca dışımızdaki bütün güçlerin, Ulusal Kongre gerçekliği başta olmak üzere, birliğe gelmeyen, düşmana hizmet etmekten bile kendini alıkoymayan gerçekliklere karşı da alınan en kapsamlı tedbir yılıdır. Gerek PKK içinde, gerekse PKK dışında, bütün ulusal kurtuluş saflarında, hiç kimse, ne eskisi gibi konuşacak, ne de eskisi gibi bir pratik sahibi olacaktır. Herkes doğruya biraz daha yakın düşünecek ve uygulayacaktır. Dolayısıyla bu anlamda da 1996 büyük bir yenilenme yılı oluyor. Hatta düşmanın bile eskisi gibi Kürdistan'a, onun savaş gerçeğine yüklenemeyeceği ortaya çıkmış bulunuyor.

Devrim işi yürüyecek, yürütülecek

Düşman azami çabasını son dört yılda, özellikle 1994-95'te yürüttü. Bir daha asla o zirveyi bulamayacaktır. Cumhuriyet tarihinde, hatta son yüzyılın en büyük operasyonlar süreci bu yıllarda yaşandı. Varını-yoğunu, bütün iç ve dış müttefiklerini devreye sokarak sonuç almak istediği bir yıldır ve yıllardır. Bundan sonraki yılı ve yılları, kendi özel savaşına tabi tutma gücünü asla bu biçimde gösteremeyecektir. Bunun birçok belirtisi şimdiden ortaya çıkmıştır. Son seçimler siyasal erimeyi ve son operasyonlar askeri yönden zorlandığını bütün dünyaya göstermiştir. Yine dost güçlere olduğu kadar, düşman güçlere de Kürdistan gerillasının artık yenilemeyeceğini, Türk özel savaşının askeri çözümünün sonuç alamayacağını, dolayısıyla Kürt sorununda siyasal çözümün vazgeçilmez bir yol olduğunu kabul ettirmiştir. Bu da 1995'in en önemli kazanımlarından biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Hatta bu, birçok resmi belgede ve Avrupa Parlamentosu'nun günlük kararlarında resmen açıklanmıştır.

Bunların yanısıra giderek diplomatik mevzilerde de hızlı bir gelişme söz konusudur. Yine 24 Aralık'taki seçimler ne kadar göstermelik ve özel savaşım etkisi altında geçse de, halkımız bu seçimde önceki bütün seçimlerden daha fazla birlik ve irade bütünlüğü belirlemiştir. Bu da yenilmeyen, savaşan halk gerçekliğinin çarpıcı bir ifadesidir. Ve asla halkımız üzerinde bir baskı, ezme yılı düşmana nasip olmayacaktır. Halkımız da her zamankinden daha fazla direnme kararlılığını bundan sonraki yıllara yansıttacaktır.

Tarihi, güncel, siyasal ve diplomatik,

en önemlisi de gerillanın kalıcılığında 1995 bir dönüm yılıdır. Karar karar uygulama imkanlarının da son derece denendiği, sınındığı bir yıldır. Bu aynı zamanda 1996'nın topyekün nasıl ele alınacağını, nasıl kazanılacağını gösteren bir temeldir. Öyle anlaşılıyor ki, 1996 yılı yüksek değerler karşısında, daha şimdiden kazanılıyor derken yanılmıyoruz. Hiç şüphesiz belirleyici olan sorumlu, yeterli uygulama olacaktır. Biz kadro çözümlemelerimizde hep ciddi olmaktan, derin bir anlayışı yaşamaktan, ustalıklı, yaratıcı bir pratik, bir uygulama tarzından bahsettik. Bunları günlük olarak yerine getirdiğiniz oranda başarı kesindir. Diğer bütün sorunlar çözümlenmiştir, net gösterilmiştir ve hepsi karar haline getirilmiştir. Partide de, gerilla ordulaşmasında da, yine halkın katılımında da bu böyledir.

Bu kararlara ulaşmak sanıldığı kadar kolay olmamıştır. Ayrıca karardan da öte, sağlıklı ve bütün kararlara uygulama şansı verecek yeterli hazırlıklar da yapılmıştır. Hangi kararı uygulamak istiyorsanız onun gücü, olanakları vardır.

O zaman yapılması gereken nedir?

Bu karar ve onun hazırlık değerlerine, zeminine ve zamanına göre yüklenmeyi, büyük bir ciddiyet, anlayış ve yaratıcılığı elden bırakmadan, yüksek bir korumayı da eksik etmeden yıllara, aylara, günlere, hatta saatlere yüklenmektir. 1996'yı bu temelde karşıyoruz. Bütün partililerin, ARGK savaşçıların ve halkımızın bilmesi gereken budur. Yine dünya kamuoyunun da bize ilişkin bilmesi, ulaşması gereken sonuç budur. Bu iş yürüyecek, yürütülecek. Engellerin artık eskisi gibi etkili olması içte ve dışta mümkün olmayacak, buna fırsat verilmeyecektir.

En büyük zenginlik emek ve çabadır

Aldığımız tedbirlerle, hiç kimsenin eskisi gibi hatırına, gözünün yaşına bakılmayacaktır. Ne kadar yüce değerlere saygılıysa, ne kadar devrimci çalışma yürütüyorsa onun değeri de o kadar olacaktır. Bunun dışında bir de-

Bu sorulara pratikte vereceğiniz cevaplarla ancak değerlendirilebilirsiniz. Benden tutalım en alt düzeye kadar, her çalışmamızın değer bulabilmesi, saygıyla anılacak bir değere sahip olabilmesi için, günlük uygulama değerine, sonuçlarına bakılacak ve eğer başarılıysa "başarılısın" denilecektir. Buna göre bir yıl kazanılacak diyorsak, bundan da çok eminsek, o halde bunun da yüksek bir şans olduğunu, herkese nasip olmayacağını, en büyük piyangonun da bu temelde PKK militanlığının, onun gerilla savaşıncılığının başına düştüğünü söylüyorum.

En büyük zenginlik emek ve çabadır. Başka kim bozabilir?

İşte 1996'yı böyle planlıyor, böyle büyük bir hazırlıkla ele alıyoruz. Büyük çabayla, tutkuyla yerine getireceğimiz, onsuz bir saat bile duramayacağımız bir yaşam tarzı haline geliyor. Çalışmazsak sıkılırız, yetersiz çaba gösterirsek yaşam anlamsız hale gelir. Ciddi, derin, anlayışlı ve yaratıcı emek artık bir yaşam tarzıdır. Hem de tutkuyla, onsuz olunamayacak kadar, ekme, sunu, teneffüs edilen hava kadar gereklidir. Bu anlamda tam bir sosyalistleşmeden bahsediyoruz.

Sosyalist emek bir yaşam tarzıdır. Onsuz yaşam olmaz.

Bütün bunlar her sahada "ben önderim, ben sorumluyum" diyen parti militanları tarafından gözetlenirse, emre uygun yaşam bütün incelikleriyle, kararlaştırıldığı gibi yönetilirse 1996'nın şimdiden kazanılması kesinleştirilmiştir diyoruz. Bu bir abartma değildir. Bu kadar incelikli bir planın hazırlıklarına dayanarak bunları söylüyoruz.

Kim bozabilir?

Düşman mı? Ona karşı nelerin nasıl yapılacağı çok açık.

Kim bozabilir?

Üstteki, yetmezlikler, yanlışlıklar mı? Anı anına düzelterek talimatı, emri

emektedir. Bilinçlidir, örgütlüdür, sonuçlarına hakimdir. Sosyalist emeğin niteliği orduda olursa o ordu kesin kazanır. Partileşmekte de bu olduğunda kesin kazanıldığını biliyoruz. O halde 1996 aynı zamanda, parti ve ordu içinde sosyalist emeğin zaferinin kesinleşeceği büyük bir yıl olacağını söylesek, gerçeği yerinde ifade etmiş oluruz.

Sadece ve sadece kazanmak için varız

Bu temelde bu yılı, halkımızın yeni serhildan süreci açısından ve en önemlisi de sağlam, kalıcı gerilla karşılıyoruz. En büyük güvencemiz bu. Umud ve tutkularımızın gerçekleşmesi de buna bağlı. Zaten dünya çapında bu yılın, bütün yıllardan daha fazla bir Kürdistan yılı, Kürdistan halkının özgürlük yılı olması da bu nedenledir. Çünkü büyük çabalarla hazırlanmıştır. Hiç şüphesiz kaybetmemek için gereken ne varsa yapılacaktır. Bu nedenle, artık hiçbir güç, hiçbir hile, halkımız için bu yılın büyük bir kazanım yılı olmasını engelleyemeyecektir. Yalnız halkımız için değil, bütün bölgede ve dünyada özgürlük zaferine giden, ister barış, ister savaşla, böyle kazanılan bir yıl haline gelmesini önleyemeyecektir. Benim yapabileceğim, bütün halkımız, partimiz ve gerillamız için, gerilla gerçeği, onun bilançosu ve gelecek planlamasıdır.

Sadece ve sadece kazanmak için sağlam bir başlangıç vardır.

Umuduyla, imkan ve fırsatlarıyla, en başta da 1995'in büyük hazırlıklarıyla 1996 ve sonrası için kazanmanın yolu herkese ardına kadar açılmıştır. Bütün halkımız, gerillamız, kurmaylık rolünü oynatacak olan partimiz, bu büyük acılarına, şahadetlerine, zindan direnişçiliğine bağlı olarak elde edilen bu kazanımları ucuzundan kaybetmemek için daha da kazanmak ve hatta kesin kazanabilmek için oldukça yüklenmek durumundadır.

Bu temelde 1996 yılı için güçlü hazırladığımız ve gereklerini yerine getirmekte son derece kararlı olduğumu vurgulamak istiyorum. 1996 yılının bir partileşme ve ordulaşma yılı haline gelmesi ve yaşamın umutla gerçekleşmesi için, onun kabul edilebilir ölçülerini tutturmak için bütün gücümü ortaya koyacağım. Bunun anlamı sözün de ötesinde gücümüzü ortaya koymamız savaş ve yaşam kurallarını yerine getirmemizdir.

Bu şeref ve onurdur.

Bunu kolay elden bırakmaya hiç niyetimiz yok. İşleri bu noktaya getirdikten sonra ahmakça kaybetmek en öfkelendiğimiz husustur. Ben dahil hiçbirimiz asla buna yer vermeyelim.

Bu temelde eğer 1996 yılını karlaştırmışsak, bütün parti, ordu komuta ve savaşı yapımız bunu özümsemişse, biz daha şimdiden bu işin yarısını kazandık diyebiliriz. Artık gerisi çabadır ve bu çabayı da hepiniz fazlasıyla yerine getirebilirsiniz. Şimdiye kadar yaşadığınız bütün sıkıntıları, kırgınlıkları ve parti dışı yaklaşımları bundan sonra yeni bir yıl başlangıcı olarak geride bırakın ve aşın!

Parti ve ordumuz için ileri!

Mutlaka kazanacaksınız!

Bu temel bütün parti militanlarımızın, ARGK komuta ve savaşı yapımızın, yine halkımızın, 1996 yılını ve Newroz'u üstün bir sorumluluk anlayışıyla karşılamalarını, sonuna kadar kendilerine güvenmelerini, hazırlıklarını sağlam temelde başlatmalarını, savaş ve bütün siyasal, örgütsel çalışmaların üzerine yetkin hazırlıkla yürümelerini, engel teşkil eden ne varsa, içte ve dışta fırsat vermemelerini, yine başarı için ne gerekiyorsa onu kendilerinde yaratarak karşılık vermelerini bekliyorum.

Sağlıklı, güvenceli bir yaşamın başından geçtiğini, bunun gereklerini mutlaka göstermelerini diliyorum, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

"Eskiyim, ünlüyüm veya 'şöyle çabam var, şöyle hayatımı ortaya koydum' demek artık hiç kimseyi kurtaramayacaktır. Güne ne kadar ciddi, anlayışlı ve yaratıcı yaklaştınız? Ne kadar başardınız? Benden tutalım en alt düzeye kadar, her çalışmamızın değer bulabilmesi, saygıyla anılacak bir değere sahip olabilmesi için, günlük uygulama değerine, sonuçlarına bakılacak ve eğer başarılıysa 'başarılısın' denilecektir."

ger ölçüsü asla olamaz. Bunun da herkes tarafından bilinmesinde hayati yararlar vardır. "Eskiyim, ünlüyüm" veya "şöyle çabam var, şöyle hayatımı ortaya koydum" demek artık hiç kimseyi kurtaramayacaktır.

Güne ne kadar ciddi, anlayışlı ve yaratıcı yaklaştınız?

Ne kadar başardınız?

gücü ve her zaman eksik olmayacak komuta gücü, rahatlıkla şehit düşenin veya safdışı kalanın yerini tutacaktır. Eskisinden, kendisinden bir öncekinden daha fazla yüklenerek, o kaybın nedenini daha büyük başarıya dönüştürerek karşılığını verecektir. Tedbirler bu kadar geliştirilmiştir.

Süreklilik sağlanmıştır.

Zorla değil, gönüllü emek tarzıdır. Çabamızın niteliğini de artık bu duruma getirmişiz.

Sosyalizmin zaferi içimizde büyük bir güç kazanmıştır.

Sosyalist emek, ordulaşmakta ve partileşmekte artık rolünü oynayacaktır. Bu, kaba, bilinçsiz, köylü, yarı-yoksul veya proleter emeği değil, sosyalist

Adı, soyadı: **Hasan GÜLEÇ**
Kod adı: **Simko**
Doğum yeri ve tarihi: **Ovacık,...**
Mücadeleye katılım tarihi: **Haziran, 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994, Ovacık-Dersim**

halktan koparmak için bir dizi katliam planını hayata geçirdi. 1994 yılına gelindiğinde binlerce köy yakılmış-yıkılmış, milyonlarca insanımız yerinden-yurdundan sürgün edilmiş, binlerce yurtsever Kürdistanlı genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden faşist TC'nin kontra saldırıları ve alçakça yapılan katliamlarla katledilmiştir. Bütün dünya bu insanlık ve doğa katliamı karşısında adeta üç maymunu oynamıştır. Bu alçakça saldırıları 1994 yılında da sürdüren faşist TC'ye karşı elde silah savaşan her ARGK gerillası daha büyük bir kin ve öfkeyle dolmuştur. Bir-biri ardısıra gelişen gerilla eylemlilik-

beraberinde getirir. Daha sonra üniversite sınavlarında kazandığı okulu okumak için İstanbul'a gider.

Simko hevalin ilk işi yurtsever öğrenci gençlik çalışmalarına katılmak olur. Öğrenci gençliğin birçok çalışmasına aktif olarak katılır. Gücü elverdiği ölçüde metropol cephe çalışmalarına yardımcı olur. Bu arada İstanbul'da okurken anne tarafından akrabaları olan Ermeni bir aile ile tanışır. Sömürgecilerin Ermeni halkına yaptığı katliamları öğrenir. Kürt ve Ermeni halklarının ortak bir düşmana sahip olduğunu görür. Bu durum Simko hevalin TC'ye olan kinini ve vatani-

kuyla Pülür'e gider. Kendisinin gerillaya katılmış olduğu yönünde duyum almış olan düşman O'nu tutuklar. Fakat Simko heval direnerek düşmanın bütün suçlamalarını reddeder. Düşman O'nu bırakmak zorunda kalır. Ailesinin hastalığından dolayı kendisine tekrar gerilla saflarına dönmemesi için yaptığı baskılara rağmen, Simko heval kendisine verilen görevleri başarıyla tamamlayarak, tekrar birliğine geri döner.

Ağırlıklı olarak kış sürecine doğru Ovacık-Hozat-Çemişgezek alanlarında kalan Simko heval sade, dürüst kişiliği, örnek fedakarlığı ve doğruların ısrarlı savunucusu olarak kısa za-

Hozat-Pertek alanında görev yaptıktan sonra tekrar Ovacık alanına döner. Yapılan değerlendirme toplantısından sonra Ovacık alanında cephe faaliyetleri içerisinde yerini alır. Simko hevalin bütün çabası artık sosyal-şoven grupların ve kemalizmin üzerinde oldukça oynadığı, devrime karşı inançsızlaştırılan yöre insanını doğru bir yaklaşımla yurtsever özünü açığa çıkartarak tekrar direnişe çekmektir. Yine alanda ERNK faaliyetlerini oturtmaktadır. Bu faaliyetler yavaş yavaş meyvesini vermeye başlar. Halk artık kendisi gelip görev istemeye başlamıştır.

Doğruların amansız savunucusu

leri düşmanın kafasında patlamıştır. İntikam duygusuyla çarpan yürekler bir parça da olsa, katledilen masum insanlarımızın ahını yerine getirmiş olmanın sevincini taşımışlardı. Kürdistan halkının yaşadığı dramı görmek istemeyenleri "Kürdistan, insanlığın miheng taşıdır" belirlemesiyle mahkum eden **Simko** heval de 1994 yılı Eylül ayında Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna verilen savaşta şehit düşen ARGK gerillalarından biri olarak mücadelemizdeki onurlu yerini aldı.

Son direniş kalemiz, ülkemizin gümüş kapısı, Seyid Rıza'nın doğduğu yer olan Dersim Eyaletimizin Pülür (Ovacık) ilçesinin Tanzi köyünde doğan Simko hevalin çocukluğu Pülür ilçe merkezinde geçti. Asi Munzur dağı ve balta girmemiş gibi uzayıp giden zümrüt yeşili ormanlarla çevrili Pülür, aynı zamanda Seyid Rıza'nın karargahının bulunduğu ve 1938'de en şiddetli çarpışmaların yaşandığı, yurtseverlik özünün tüm asimilasyoncu politikalara ve saptırmalara rağmen korunduğu, doğa harikası bir yurt parçamızdır. Aile çevresinde birçok insanımızın Dersim direnişi döneminde TC tarafından katledildiği çocukluktan itibaren kendisine anlatılan Simko heval, daha o günlerden itibaren düşmana karşı derin bir kin duyar. Partimizin genelde Dersim, özelde Pülür çevresinde giderek gelişmesi, Simko hevalin de ilgisini çeker. Ailesinin yurtsever özü ve bu özelliklerle büyümüş olması, O'nun Türk sosyal-şoven gruplarına karşı tutum almasını

na duyduğu sevgisini daha da artırır. O, artık faşist TC tarafından katliama ve soykırıma tabii tutulan iki mazlum halkın sorumluluğunu da taşımaktadır.

Küçükken geçirdiği bir hastalıktan dolayı akciğerlerinden rahatsız olan Simko heval artan rahatsızlığı nedeniyle tedavi olmak amacıyla Avrupa'ya gider. Avrupa'da daha fazla ülke özlemine dayanamayan ve mücadele etmek isteyen Simko heval, tedavi olmadan geri döner. Ailesinin ısrarlarıyla İstanbul'da akciğerlerinden ameliyat olmak için özel bir hastaneye yatırılır. Ameliyat gününü beklerken mücadeleye duyduğu büyük özlemlerle "eğer ameliyat olsaydım bir daha gerilla olmayabilirdim, oysa tek isteğim bin yıllardır acılar içinde kıvranan halkımın bu kötü kaderini değiştirmek ve sorgusuz-sualsiz katledilen Kürt-Ermeni atalarımın intikamı için bir kurşun dahi olsa sıkabilmek ve faşist TC'ye karşı savaşmaktır." diye düşünür.

Simko heval kararını vererek ameliyattan bir gün önce gizlice hastaneden kaçar. İlk işi bir bilet satın alarak çok sevdiği vatan topraklarına ulaşmaktır ve öyle de yapar. 1993 yazında Dersim'de gerillaya ulaşır. O artık Dersim'de bir ARGK gerillasıdır. Ankaragah içindeki eğitim faaliyetlerine katılır. Kısa bir süre içerisinde Pülür ilçe merkezinde bazı çalışmaların yapılması için görevlendirilir. Henüz çok yeni olmasına rağmen, partinin kendisine duyduğu bu güvenin karşılığını vermek için büyük bir istek ve coş-

man içerisinde arkadaşlarının güvenini ve beğenisini kazanır. Eyalette yaşanan parti dışlıklara, çok yeni olmasına rağmen kararlıca karşı çıkar. Hiçbir kişisel kaygı gütmez. O'nun tek kaygısı parti, halk değerlerimizin doğru kullanılmamasıdır. Hiçbir zaman kararlı tavrından ve parti doğrularını her ortamda-koşulda kavradığı ölçüde savunmaktan ve doğruların hayata geçirilmesi için gereken emek, çaba ve fedakarlıktan kaçınmaz. Akciğerlerinden ciddi oranda rahatsız olmasına rağmen, çok yorucu ve yıpratıcı görevlerde dahi geriye tek bir adım atmayan Simko heval, şahadetine değin halka, partiye, insanlık davasına bağlılığını yaşayan canlı bir örneği olarak arkadaşlarına örnek bir militan ve moral kaynağı olur.

Düşmanın ülkemizde barbarca katliamları geliştirdiği süreçlerde "tek doğru intikam anlayışı ve çözüm daha çok savaş ve partimizin militan-askeri kişiliğine ulaşmaktır" diyen Simko heval, engin fedakarlık içeren çabalarıyla bu şiarın yaşama geçirilmesi için durmadan çalıştı. Simko heval bir PKK gerillası olarak cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası olan şahadete eriştiğinde, görevini yapmış olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

1994 yılının Temmuz ayında alana müdahale güç olarak giden şehit **Zeynel (Celal BARAK)** hevalin önerisiyle manga komutanlığı görevinden eyalette yeni başlatılan cephe faaliyetlerine atanan Simko heval, kısa bir süre

Bazı çalışmalar için Munzur dağılarının hemen eteklerinde bulunan bir köye üç arkadaşıyla birlikte giden Simko heval, yapılan bir ihbar sonucu düşman güçlerinin pususuna düşer. Gündüz düşükleri bu pusuda ilk taramada **Rodi, Sidar, Nuri** hevaler ve köyden çıkarken kendileriyle birlikte olan iki TDKP'li savaşçı da şehit düşerler. Simko heval ise ağır yaralanır. Son gücüyle üzerindeki belgeleri imha eder. Cenazelerin üzerine gelen düşman askerleri Simko hevalin şehit düşmediğini görürler ve ona konuşması için işkence yaparlar.

Simko heval Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ve adsız binlerce direniş kahramanının görkemli direnişlerine ve PKK direniş geleneğine uygun bir tutum takınır ve tek kelime konuşmaz. Çılgınlaşan, gözü dönen düşman, O'na ağır işkenceler uygulayarak katlederler. Bu onların PKK militan direnişçi geleneğinin önünde yaşadıkları yenilginin, acizliğin, korkunun ifadesidir. Ve Simko heval onları bu tavrıyla adeta kahretmiştir. O Seyid Rızalar'ın takipçisi olarak halkının gönlündeki yerini doldurulmamacasına olanlardandır artık.

Şehit Simko hevalle birlikte şehit düşen **Nuri (Şahin Tosun), Rodi (Erdal-Pertek), Sidar (Uğraş Hakkari Bursa katılımlı)** hevalerin ve iki TDKP'li savaşçının anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anıları mücadelemize ışık tutacaktır.

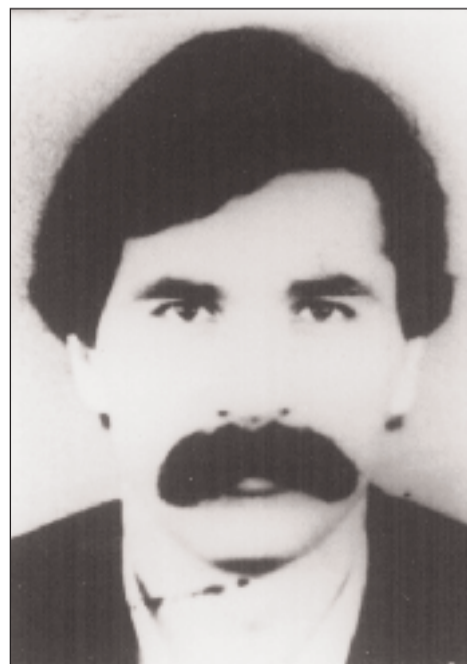
Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Pala MUHAMMED**
Kod adı: **Mehmet Tan**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1961**
Mücadeleye katılım tarihi: **Haziran 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **1992, Zaxo-Güney Kürdistan**

Ulusal kurtuluş savaşımızın 12 Eylül'den sonra ilk ve güçlü bir açılım sağladığı, ülkemizin, savaşımızın kalbi olan Botan'da dünyaya gelen **Pala** heval, yaşamının ilk yıllarını Cudi Dağı'nın eteklerinde, ulusal parçalanmışlığın üçgeni Silopi'de geçirir. Ulusal değerlere bağlı ve özünde Kürt halkının mertlik ve yiğitliğini taşıyan bir yapısı olan Pala heval, daha hiçbir siyasal düşünce ile tanışmadan da sömürgeci otoriteye karşı asi-isyankar tutumları tutarlılıkla sergiler.

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra alanda giderek gelişen ulusal kurtuluş hareketi ile 1986 yılında tanışan Pala heval, evli olmasına rağmen, mücadelede bunu gerekece yapmadan gerillayla kurduğu ilişkileriyle elinden gelen bütün hizmeti yapar. Pala heval düşmanın her türlü açık baskı-sindirme uygulamalarına rağmen,

men, en tehlikeli görevlere yüklenir. Tam sekiz defa düşmanın eline geçen

Pala heval, sömürgecilere hiç taviz vermezken, aksine savaşın ateşten potasında çelikleşir. Silopi'de gerilla ile bir-

likte birçok eyleme de katılan Pala heval, azgınlaşan düşman yönelimleri karşısında ailesi ve kendisini koruyamayacak durumdayken, partinin yardımıyla Zaxo'ya yerleşir.

Türk sömürgeci devletinin gizli kontra-ajan şebekelerini ve işbirlikçileriyle denetime aldığı Zaxo'da, Pala hevalin yurtseverlik görevlerine amansız bağlılığı ve gerçek düşmanına olan kini düşmanı kahrediyordu.

1992 yılı sonlarında işbirlikçiler; bir iş için arabalarına binen Pala hevali bayıltarak, hunharca katlederler. İşbirlikçiler, faşist sömürgeci şebekelere Pala hevalin kafasını hediye diye sundular.

Pala hevalin katledilmesi ülkemizin tarihi bir yarasının sonucudur. Faşist düşmanımız kadar, onun işbirlikçi-hain uşaklarının alçakça bir komposudur.

ARGK gerillalarımızın vuruşları, Pala heval ve daha nice halk savaşının yiğit yurtsever şehitlerinin intikamıdır. Ve bu yüce, onurlu insan, yurtsever halkımızın kutsal mücadelesinde yaşıyor. Anısını savaş çağrısı olarak anlayıp layık olacağız.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Halk savaşımızın onurlu bir savaşçısı

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

Baştarafı 1. sayfada

Biz bu partiyi düşmanın ana karargahında, uzun bir hazırlık sürecinden sonra bireysel anlamda, insan olarak, halk gerçekliğimizle olan bağlantıyı inkar etmeden, zorlukları da göz önüne getirerek kurma düşüncesine ulaştık. Acaba bir adım atabilir miyiz, acaba bir umut olabilir miyiz, diye kendimize çok sorduk. Böyle bir Newroz gününde, umutsuz mu umutsuz, iddiasız mı iddiasız, alacakaranlık bir dönemde,

söylemi ve mücadele ifadesi, günlük olarak kendini dile getirme ustalığı var. Bunlar kazanılmadan tehlike ve düşmanın lanetli tarihi üzerimizde sürüp gidecektir.

Her baharı halkımız için gerçek bir bahar haline getirmek için büyük çabalar harcadık. Özellikle öncü parti şahsında ve savaştan güçler temelinde yeni günler, yeni yaşamlar yakalayabilmek için bu baharlara yüklendikçe yüklendik. Her şeyimizi verdik. Bütün coşumuzu, bütün direncimi-

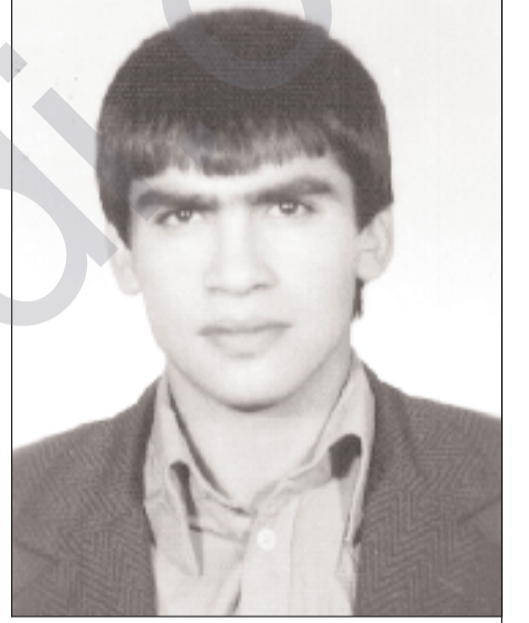
lar bayram değil, kara günlerdir. Bizim olması gereken bayramlar, savaşla, özgür düşünceyle, iradeyle kazanılacak bayramlardır.

Son yıllardaki Newroz bayramlarını bu anlamda geliştirirken, düşmanın da uyanışını, saldırılarını görüyoruz ve bu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bir halkın kendine yapabileceği en büyük kötülük, kendini yaşam dışı bırakan düşman gerçeğini benimsemesi, onunla düşüp-kalkması, kendini özdeşleştirilmesi, hatta onun içinde

maz. Bu, zindandaki prangalardan daha çok prangalara vurulmuş bir yaşam mahkumudur. Hissedemiyorsanız, her gün sarsılmıyorsanız, şeref, onur çoktan yitirilmiş ve maskaralık benimsenmişse, o zaman sizler düşmanın silik bir gölgesininiz demektir. Maalesef insanlarımız böyle. Bu insanların yüzüne baktıkça hiç umutlanamadım. Hep ezikliğin, utancın, yaşam dışılığın, çarpıklığın, özgür ve cesur olmayan yaşamların sahiplerini gördüm. Bunların sözü çok

● “Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahiler, Berivanlar jin'i jiyan haline getirmenin de en büyük adıdır. Kadın her zamankinden daha fazla yaşamın güçlü bir tarafı olarak bu savaşta yönünü buluyor. Ve bu kahraman kadın şehitlerimizi, bu büyük Newroz şehitlerini, yaşamın bu güçlü kararlarını selamlamadan yaşamı anlamak, hakkını vermek mümkün değildir.”

● “Mazlum yoldaşın kararı yaşam iddiası, yaşama saygıdan vazgeçmeme kararıken, Dörtlerin eylemi ise Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kiteselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktı. Kararın amacı kadar, içeriği ve gerçekleşme biçimi de müthüştür.”

ağzımızdan bir-iki söz çıkararak, ülkemizin, halkımızın adını ve özgürlüğünü düşüncemize getirerek ve dilimizle de söyleyerek, sadece bir diriliş ve kurtuluş değil, bütünüyle mutlak bir yaşam hareketi olarak değerlendirilecek bu partinin ilk adımını attık.

Anlatılması zor bir 23 yıl geride bırakıldı

1996 baharında bu adımın atılışının 24. yılına giriyoruz. Kolay görünse de, hâlâ anlatılması zor bir 23 yıl geride bırakıldı. Bunun öncesi de vardır.

Belki daha kahırlıdır.

Biz sadece bu hareket adına, resmen söylenmiş, yürütülmüş sözler ve işler adına korkunç, nefes nefese bir yaşamı başlattık. Tarih her zamankinden daha fazla bu süreci değerlendirebilir. Nasıl bir halk ve savaş tarihi olduğunu daha iyi açıklayabilir. Bu başlangıcın ne anlama geldiğini, birey olarak bizim başlangıcımızın derinliğini, niteliğini kelimelerle anlatabilmek oldukça zordur.

Yenildiğiniz için sancılar çekiyorsunuz.

Halk olarak da hâlâ en ağır tehditler altında bulunuyorsunuz. Yeni yaşamın bir tarzı, bir

zi, bugünlerde daha anlamlı, daha yüceltilmiş olarak gösterdik. Hâlâ da hızından hiçbir şey kaybetmeden coşumumuzla, iddiamızla büyük yürüyüşümüze devam ediyoruz. Karşıdaki düşmanın da ne kadar inatçı olduğunu sadece tarihte değil, günümüzde de görüyoruz. Bu kez de bayramımızı çaldı ve inanılmaz bir ikiye bölmeyle, daha dün kadar saldırdığı, bir halkın şahsında katliamlarla karşılayarak yok etmek istediği bir Newroz'u şimdi kendine mal ediyor ve halkımızı da kahrediyor. Utanmadan kendisine alabildiğine özgürlük ve kutlamayı; bize de alabildiğine yasaklama ve kahretmeyi layık görüyor. Bu düşmanın doğasından gelen bir özelliktir. Halkımızın mücadelesi sürdükçe böyle yapacağı açıktır.

Hissedemiyorsunuz, her gün sarsılmıyorsunuz

Bu düşman bize herhangi bir bayram kutlatmaz. İnanıyoruz ki, halkımız da bunu daha iyi anlayacaktır. Hele biraz ulusal ve özgürlük temelinde bir bayram oldu mu, hiç mi hiç kutlatmaz. Bunu halkımız görüyor, kendi gerçeğini daha iyi tanıyor. Zaten düşmanın kutladığı bayramların da kendisine ait bayramlar olmadığını şimdi daha iyi anlıyor. Biz de oldum olası bu bayramlara ilgi göstermedik. Bizim için bun-

erimesidir. Bu büyük bir çirkinlik ve utanç verici bir durumdur. İşte bizlerde bu utanca ve çirkinliğe kendi kişiliklerimizde son vermek zorundayız. Biz bu hareketin gerekçesini uzun yıllar düşünürken, hazırlarken hep çirkinlik ve utançtan kurtulmayı esas aldık.

Kendimize bu çirkinliği ve utancı nasıl sona erdireceğiz diye çokça sorduk. Açık söyleyelim, biz gözümüzü kaldırıp kimsenin yüzüne bakamıyorduk. Hâlâ bunun izlerini derinliğine taşıyorum. Bir yandan yaşamın bizim de hakkımız olması gerektiğini düşünürken, bir yandan da bunun üzerindeki kara iz, düşmanın hükmü, iradesi ve onun utancı kahrediyordu. Bu ikilem halkımızın da kimliğine, kişiliğine kazılmıştır. Kürt halkı çok utanan bir halktır. Ama yaşamdan da bir türlü umudunu kesmiyor. Yılana sarılırcasına yaşama sarılıyor.

Yaşamak istiyor!

Hatta en inanılmaz yalanlara da inanarak yaşamak istiyor. Mantiği durmuş, iradesi kaybettirilmiş bir halk. Ama buna rağmen, garip bir yaşam tarzı var. Çok havada, temelleri olmayan, yenilgilerle dolu. Şevki kendisi için olmayan, çirkin ve utanç verici bir yaşamı olan bir halk gerçekliği var.

Gel de bu yaşamı çöz, işin içinden çık!

Temel insani gerekçelerden vazgeçmeyeceğim diyen bir insan için bu, gerçek bir trajedidir. Utancı, kötülüğü öyle kolay kolay sökülüp atıla-

eğri-büğrü, iradesi, iddiası belli değil. Bunun sadece toplum gerçeğimize değil, parti saflarımıza yansıtılmasını da gördüm.

Bütün gücümüzle gerçek direnişi, direnişçiyi ortaya çıkarmaya çalışıyoruz

Gerçekleri abartarak söylemiyoruz. İşte düşman da “Böyle bir kimlik, kişilik yok. Varsa bir başkaldırı, savaş tarihinde görülmemiş her şey denenecek, uygulanacak ve sınırsızca ezilecektir” diyor.

Bunlar gerçek!

Diğer yandan da güçlerimiz sözde “direnmiyor” diyorlar. Ben bu direnişi çok eleştirdim. Düşmana ve başarı ölçüsüne göre çok zayıf bir direniş sergiliyorsunuz. Ama buna rağmen, hiç olmamasından daha iyidir dedik. Hâlâ bütün gücümüzle gerçek direnişi, direnişçiyi ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Bizler yaşam konusunda hata yapamayız. Bazı hatalar vardır, sıradandır, hiç önemli değildir. Ama bazı hatalar da vardır ki, bütün bir ulus ve öncü savaşçılar için öldürücüdür. Bunlar sizlere çok basit gelebilir. Ama yaşamın ve savaşın doğru tarzı yakalanmadıkça her şey boştur. Onun için bu yaşamları ve bu yaşam sahipleri olan sizleri ciddiye al-

mıyorum. Normal bir insanı ihtiyacınız var mı yok mu, bu benim için fazla bir anlam ifade etmiyor. Çünkü doğru yaşam ve savaş tarzı olmadıkça her şey boştur.

Yaşamı kazanmak zorundasınız.

Neden hata yapalım, neden bir reformist gibi gerçeklerle oynayalım? Bizdeki reformizm bu anlamıyla düşman için en kolay başarı yoludur. Düşmana bir savaşta en rahat başarıyı gösteren yoldur. Onun için direniş çok radikal, güçlü ve çok köklü olmak zorundadır.

Bütün yaptıklarınız bu temelde gerçeklerle bağlantılıdır. Kendinize güveniyorsanız, gerçeklerin gücünü göreceksiniz. Gerçeklerin gücünü görmezseniz, ister düşman gerçeği gücü, ister bizim geliştirmek istediğimiz yaşam gerçeği gücü olsun, bunlar karşısında asla ezilmekten kurtulamazsınız. Büyük başarmak şurada kalsın, hiç de sandığınız gibi olmayan kötü bir so-

Görüyorsunuz bugün bile, halkımızı, milyonları ağır bir yaşam sorunuyla savaşır hale getirdik, yine büyük bir yaşam sorunuyla karşı karşıya getirdik. Bu, yaşama saygıdır.

Çok değerli yoldaşımız **Mazlum Doğan**, bugünün akşamı bir ölüm kararı verdi.

Bu kararın 15. yılına giriyoruz.

Bu, önemli ve tarihi bir karardır. **Mazlum Doğan** inançlı, yaşama karşı cesur olan, partimizin ideolojik, siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adanmış bir yoldaşımızdır. Aslında bugün yaşam ve diriliş günüdür. Kış geçiyor, bahar geliyor. Neden bunu kendisi için bir ölüm günü haline getirdi?

Vicdansız mıydı, intihar mı etti!

Yaşama saygısız mıydı?

Asla!

En bilinçlisiniz.

Yaşama bağlı ve özgür bir yoldaşımızdır.

Dörtlerin eylemi ise, Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kitleselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktır. Kararın amacı kadar, içeriği ve gerçekleşme biçimi de mütahhiştir. Mutlaka bütün yönleriyle anlamak, yaşam, halk ve militan gerekçemiz haline getirmek, her "namusluyum, bağlıyım" diyenin temel görevidir.

Bu yakma eylemi bir ulus karardır.

Yaşama saygı, büyük direnme ve ulusal kurtuluş karardır. Alçaltılmış yaşama karşı, insanın büyüklüğünü göstermek için verilmiş büyük bir direniş karardır. Mutlaka bütün halkımıza, hatta bütün insanlığa taşıma gücünü gösterebilmeliyiz. Biz militanlara bu büyük vasiyet düşüyor. Biz kendi payımıza kısmen bu vasiyeti yerine getirmeye çalıştık.

Daha sonra büyük ölüm oruçları kararları da vardır. Onlar da bu büyük kararlar zincirinin birer

İntihar gerillası olmak nedir?

Her şeyden önce sınırsız bir fedai gücü haline gelmektir. Ölümü hiçe saymak, büyük kuvveti arkasına alarak en büyük eylemci haline gelmektir. Dağlarda artık belli bir aşamaya gelen savaşçı, kentlerde düşmanın geniş yığınları içinde de kendini büyük bir patlayıcı haline getirmesi gerekiyor. Öyle anlaşılıyor ki, bundan sonra çok sayıda intihar gerillamız, daha bilinçli, daha planlı, ucuz ölmek için değil, dayatılan ölümü yok etmek, düşmanın ölüm seferlerini yerle bir etmek için üstün yetenekli savaşçılar olarak yeni savaş alanlarının gücü olacaklardır. PKK gerillası, PKK savaşçısı, PKK militanı sadece dağdaki gerillasıyla değil, sıradan bir sempatizanıya bile artık bu noktaya gelmiştir. Düşman bizi savaşçı bu noktaya getirmeye zorlamıştır. Her gün sıradan köylüleri kurşuna alıp dizmesi bize tek bir seçenek bırakıyor:

NEWROZ YAŞAM VE DİRENİŞ GÜNÜDÜR

● **“Ölüm yolu düzlendi, büyük ölüm korkusu aşıldı, onlar ölümle yaşam arasında kurulan köprü oldular. Ölümünden yaşama onlar üzerinden rahatça geçeceğiz. Gerektiğinde yaşamadan ölüme geçeceğiz. Dalga dalga bu köprüden onlarca, yüzlerce ve binlerce kişi geçerek şehitler kervanına katıldı.”**

nuç gelip sizi götürür. Bundan dolayı büyük büyümeyi, büyük yaşam isteğini, en çok da amansız mücadele tarzını gerektirir. Bunu göstermek tek çaredir. Bütün yaptıklarımız bunu anlaşılır kılmaktır. Anlaşılmadan zaten yaşama geçemezsiniz.

Doğa kusursuz denilebilecek bir biçimde canlanıyor, yeşeriyor, çiçekleniyor.

Kendinize bir bakın; ne kadar çarpıksınız, ne kadar yaşamdan uzaklaştırılmışsınız, doğaya ters düşmüşsünüz. Bunu anlamadan kendimize saygıyı nerede bulacağız! Nasıl yaşayacağız! Hatta bu durumda ölüm bile başa beladır.

Ölmek bile kolay nasip olmaz.

Bütün bunlar bizim yeni gün, yeni yaşam sorunlarımızdır. Hiç küçümsemeye kalkışmayın. Sıradan düşüncelerle veya alışlageldik tarzlarınızla sonuç alacağınızı sanmayın. Çok alışlageldiği, kopya edercesine katlanan günleri hiç tekrarlamaya gerek yok. Çünkü bu günlerin hiçbir kıymeti yoktur. Bunun, yaşama en kötü ve saygısız bir yaklaşım olacağı kesindir. Benim bütün yaptığım, yaşamı kolay elde bırakmaktır. Ucuz yaşamamak kadar, doğru yaşama saygılı olmaktır, yaşamı büyük bir sorun haline getirmektir. Bunu biraz başardık.

Yaşam şimdi büyük bir sorun.

PKK militanlığının en tutarlı örneği olarak, çok iddialı bir yaşam tutkusunun sahibiydi. Ama buna rağmen, ölüm kararını verdi. Biz bu kararı değerlendirmeye çalıştık. Ulaştığımız sonuç, yaşama tek saygı bu ölüm kararını vermektir, oldu.

Tarihi bir karardır.

Yaşama saygı gösterme karardır.

Newroz şehitleri ölümle yaşam arasında köprü oldular

Hiçbir ölüm bu kadar yerinde ve anlamlı olamaz. Tarihine biraz saygılı, soylu yaşama bir nebze olsun katkı sahibi mi olmak istiyorsun, işte bu noktada bu karar kaçınılmazdır. Bu karar verilmiştir ve uygulanmıştır. Bu karar ardından direniş zindanda başka bir boyut kazandı. Ardından **Ferhat Kurtay**'ların şanlı ölüm kararı geldi. Bu da bir bahar gününde verilmiş büyük bir karardır. Mazlumların Newroz ateşi, dörtlerin bedenlerinde çıra gibi tutuşturularak sürdürüldü. Zindanı aydınlatan tarihi bir karardır. Dayatılan müthiş zulmü, karanlığı boğmak eylemiydi. Mazlum yoldaşın kararı yaşam iddiası, yaşama saygıdan vazgeçmeme kararıyken,

parçalarıdır. Yine yaşama saygı, yaşamın insanal biçiminden vazgeçmeyen bunun PKK'yle başlatılış ifadesine sahip çıkma, partiden, yaşamdan vazgeçmeme karardır. Onlar da bedenini yakarak değil, kemiklerine kadar kendilerini kurutarak cevap oldular. Biri kendini asarak, dördü kendilerini yakarak, diğer dördü de kendilerini kurutarak cevap oldular. Bunlar gerçekten çok büyük bir dokuzu teşkil etmektedir. Ardsıra yüzlercesi gelir. Ama bu dokuzu, bitirilmek istenen bir ordunun, bir partinin, hatta bir halkın şahsında ısrarın, vazgeçmemenin müthiş iradeleridir. "Bitirdik, üstünü öyle betonlaştırdık ki, artık bir daha asla dirilemezler" denildiği bir zeminde patlayan bahar çiçekleridirler. Bu yoldaşlarımızın patlayan bir çiçeklenme oldukları bugün çok daha açıktır. Biz de o günlerde bu karar sahiplerinin anısına bağlılığın bir gereği olarak, "ölüm yolu düzlendi, büyük ölüm korkusu aşıldı, onlar ölümle yaşam arasında kurulan köprü oldular. Ölümünden yaşama onlar üzerinden rahatça geçeceğiz. Gerektiğinde yaşamadan ölüme geçeceğiz" dedik. Nitekim dalga dalga bu köprüden onlarca, yüzlerce ve binlerce kişi geçerek şehitler kervanına katıldı. Bugün de halkımız bu şehitler köprüsünden gözünü kırpmadan geçmeye hazır bir hale gelmişlerdir.

Bundan sonra intihar gerillaları gibi savaşacağız

Başta gerillamız ve bütün savaşçılarımız, dağlarda klasik gerillayı uygulamaktan da öteye birer intihar gerillası haline geldiler. Kararımız bugün bir intihar gerillası gibi savaşmaktır.

İntihar gerillası olmak!

Böyle haince, zalimce üzerine gelen ölümü bekleyeceğine bir intihar gerillası biçiminde kendini donatmak ve patlatmak gerekiyor. Bugünleri böyle değerlendiriyor ve böyle kararlaştırıyoruz. Düşman bir kez daha yanıldığını, dayattığı savaş tarzının bizim tarafımızdan daha yaratıcı bir savaş tarzıyla karşılandığını görecektir. Gerekirse bütün bir halkı fedai haline getirmek artık kaçınılmazdır. Halkımızın önü açılmıştır, savaşın içine girmiştir. Nitekim bugün bütün dünya bu cesur halkın savaşından bahsediyor.

Artık bu fedai halkın şanlı komutanları olmak gerekiyor

Bir Almanya'ya, Amerika'ya bakın. Tırnaklarına kadar silahlanmışlardır. Dünyada emperyalist sömürü tarzlarını en güçlü yürüten güçlerdir. Ama en donanımsız bir halkın karşısında bile dehşete kapılıyorlar. "Gözükara savaşçılar" diyebiliyorlar. İşte bizim buna karşı vereceğimiz karşılık fedai bir halk haline, hem yaşamla, hem savaşımızla gelmektir. Bundan korkuyorlar. Yoksa onları engelleyecek elimizde bir teknik yok.

Sadece çıplak yüreklerimizle savaşıyoruz.

Ama iyi bir örgütlenme ve iyi bir çalışmanın sahibi olunursa güçlü bir halk savaşı karşısında fazla duramazlar. Saygılı olmaları gerekir. Her halk bireyinin, hatta sıradan bir sempatizanın, yürüyüşünün bile bir intihar gerillası gibi saldırmamasından sonra o savaşı kazanmamak, kendi kendisiyle alay etmektir. Özellikle de öncü gücün derin bir gaflet içinde olması demektir ki, bu

da affedilmez bir durum olur. Halkı böyle cesatlenmiş ölüme yürüten, bütün militanları böyle fedalemiş, ölüme hiçe sayan bir yönetim gücü eğer doğru değerlendiremezse, tarih ondan en büyük hesabı soracaktır. Bizden, öncü, yönetim

● **“Kararımız bugün bir intihar gerillası gibi savaştır. İntihar gerillası olmak nedir? Her şeyden önce sınırsız bir fedai gücü haline gelmektir. Ölümü hiçe saymak, büyük kuvveti arkasına alarak en büyük eylemci haline gelmektir. Dağlarda artık belli bir aşamaya gelen savaşı, kentlerde düşmanın geniş yığınları içinde de kendini büyük bir patlayıcı haline getirmesi gerekiyor.”**

ve komuta güçlerinden soracaktır. Dolayısıyla artık PKK'de, halk yönetiminde komutanlık, bu fedai halkı zafer temelinde savaştırmaktır. Bunu çok iyi görüp, her birisi bir atom bombası haline gelebilecek bu fedailer, bu içerikte, bu yığılıkta savaştırmaktır. Başka türlü komutanlık, önderlik olmaz. Anlamak istemeyenler varsa, onların değil öncü saflarımızda, halkımız içinde bile yeri olmadığı bilinmelidir. Olsa olsa bir sahtekardan başka bir değerleri olmaz.

Halkı ve savaşçıları bu hale gelen bir hareketin komutanları nasıl olmaları gerektiğini bileceklerdir. Buna layık olamamak, hakkını verememek tarihimizde sıkça görülen arkadan hançerlemenin, oyunlara gelmenin ve kaybetmenin klasik bir tekrarı olur. Bu da ulus olarak bir daha dirilme- mek olur. Bugünkü görevimiz bunu tarihimizden, bu kirli kişilik gerçeğimize sökülmektir.

Son yılların çözümlenmeleri bir yandan **“Nasıl Yaşamalı”**ya cevap ararken, diğer yandan da yaşamın nasıl yönetici gücü olunur sorusuna cevap vermektedir. Siz, önde gelen partili, ordulu militanlar olarak bunu çok iyi anlamak zorundasınız. Biz görevinizi böyle belirlerken ne kadar zorlu olduğunu açıkça ortaya koyarken (şimdiye kadar görüldüğü gibi), belki de kendinize yaptığınız en büyük kötülük olan doğru yönetememe, doğru komutanlık edememe, önderliğe cevap verememe gerçeğini en temel sorun yaptık ve nasıl aşılması gerektiğini de bütün gücümüzle gösterdik. Bütün çabalarımız bunun içindir.

Bizim sorunumuz halkımızla değildir. Halktan yana hiçbir sıkıntımız yok, istediğimiz kadar gereken gücü veriyor. Sıradan bir partiliden de, savaşçıdan da herhangi bir sıkıntımız, sorunumuz yoktur. Her türlü soruna cevap verecek kadar kendini hazır tutuyor. Ama komuta, yönetime gelince yakamız bir türlü bırakmayan bir durum söz konusu. Art niyetlilikten bahsetmiyoruz, yeteneği kazanamayan, yaratmayı sağlayamayan, gerçek önderlerin oynayacağı role kendini hazırlayamayanlardan bahsediyoruz. Bunu böyle çok basit gerekçelerle boşa çıkarmak, hakkını vermemek lanetli tarihimizin, düşman yansımalarının en son ifadesi oluyor. Bugünleri bunu aşmak için olağanüstü değerlendirin.

Son birkaç Newroz'dur, kadınlı-erkekli, zindanda, dağda, yurt içinde yurt dışında yönetebilme gücü olmak, nitel ve nicelik olarak gereken kapasiteyi göstermek en önemli sorun olmaktadır. Artık bu da çözümlenmiştir ve de gerçekleşmeye doğru yürütüyor. Şansınızı gerçekleştirme temelinde kullanmalısınız. İşte bu anlamda yaşama doğru, çok kapsamlı katılım kadar, onun her koşul altındaki mücadelecisi olmayı kesinleştirmelisiniz. Bu, daha güzel bir şans, gereklerinin sıkı sıkıya yerine getirilmesini emreden yeni kimlik ve yeni kişiliğiniz oluyor. İsrarla vurguluyorum:

Yalpalamayın, ikiyüzlülük yapmayın.

Samimi olmayan, anlamı kadar pratik gerçekleşmesi yeterli olmayan tutum ve davranışlarda bulunmayın. Önderlikte zorlama yoktur. Devrim büyük gönül, büyük tutku, büyük azim işidir. Bireyin kendisini kurtarmasıyla, bazı

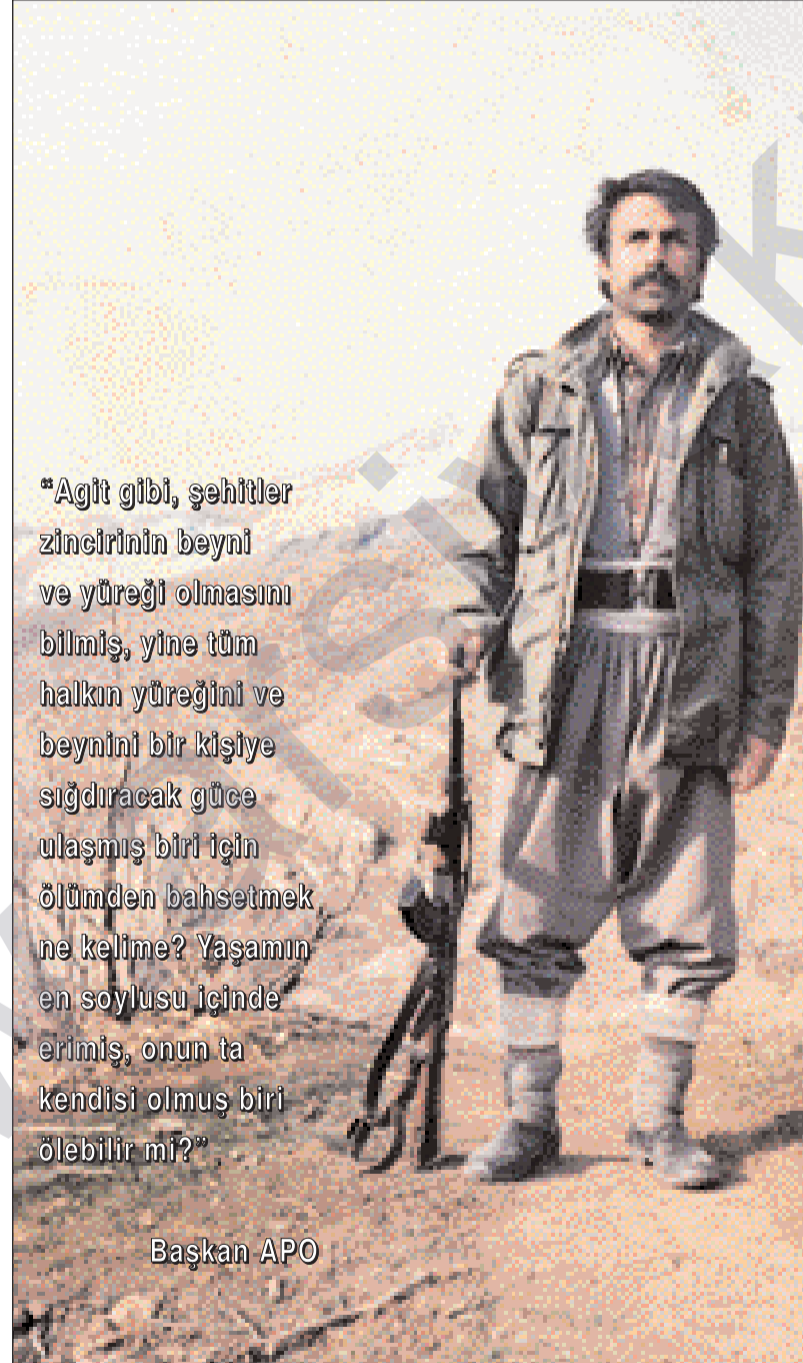
endişe ve zorluklarla da alakası yoktur.

Bu hareketin artık şanlı komutanları olmak gerekiyor.

Böyle keyfi yaşam tarzlarıyla ancak prangalanabilir, zincire vurulabilir. Tarihin bütün ünlü komutanlarına bakın, onların basit teşvikleri, ucuz keyfi yaklaşımları yoktur. Onlar büyük ihtiraslı, büyük iradeli, durdurak bilmeyen, kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen kişiliklerdir. Şimdi böyle insanlar olmaya çalışıyoruz.

**Ya bizi kötü yenecekler,
ya da biz büyük kazanacağız**

Partimizin, ordumuzun önde gelen militan gücü, tarihte rol oynayanın böyle bir kişilikten geçtiğini artık kendisine yedirmelidir. Partiden, halktan beklentilerimiz emrimize ne kadar silah verdi! Başta silah olmak üzere diğer savaşım olanaklarını ne kadar emrimize verdi! Büyük savaşım isteyen istemleri olmalıdır. Yetki bunun için istenilmelidir. Komutanlık tamına ancak böyle istenilebilir. Bunu çok bönce, çok geri, ya düşmandan ya da yenilmiş toplumsal yapımızdan etkilenecek istemek, kendi kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülük- tür, gaflettir ve sonuçta kişiyi ergeç en ağır cezaya mahkum olmaya götürür. Bugünlerde bunu iyi anlamalısınız. Özellikle bu kapsamlı eğitime, yönetime, komutanlığa alınan bütün önde gelen yoldaşlar iliklerine kadar bunu hissetmeli, başaracak kadar anlayabilmeli ve yürütme iradesini göstermelidirler.

“Ağit gibi, şehitler zincirinin beyni ve yüreği olmasını bilmiş, yine tüm halkın yüreğini ve beynini bir kişiye sığdıracak güce ulaşmış biri için ölümden bahsetmek ne kelime? Yaşamın en soylusu içinde erimiş, onun ta kendisi olmuş biri ölebilir mi?”

Başkan APO

Artık dost-düşman da bizim bu noktaya geldiğimizi biliyor. Kendimizi böyle yürütmek zorunda olan bir hareketiz.

Ya bizi kötü yenecekler, ya da biz büyük kazanacağız.

Bunun orta yolu yoktur. Her şey bunu açıkça gösteriyor. Bu savaşı bu hale getirmeyi büyük bir şans olarak görmemiz gerektiğini söylüyorum. En geri yaratıklardan daha geri bir yaşamın sahibi olarak sürünmek en büyük cezadır. Biz sizleri bu cezadan kurtardık.

Doğru bir yaşam tarzının, umudunun sahibi olmak için, size kazandırdıklarımız hiçbir değerle ölçülemeyecek, karşılığı verilemeyecek, eğer verilecekse de bir şanlı zaferdir diyebileceğimiz kadar, değerlerin değeri bir olanaktır. Sizler değer istemeyi, değer olmayı böyle anlamak zo-

rundasınız. Anlarsanız, belki bu şanlı yürüyüşte bir yeriniz olacaktır. Bunun dışında hiçbir gerekçeye sarılmayalım, olsa da tenezzül etmeyelim. Ucuz yaşamakmış, başkalarının emeği üzerine kurulmuş, bazılarının başarısına dayanmış, daha rahat koşullarda yemek-içmekmiş, bunlar bir savaşçı için sadece ve sadece engeldir. Buna kendisini biraz veren, hele bir komutan ve yöneticiyse kaybetti demektir. Bu ülkede istediği gibi yaşayabilmenin imkanlarına en çok kavuşan kişi benim. Ama böyle yaşayamıyorum, yaşamı daha fazla, intikam duygularının büyüklüğü ile günlük olarak savaş taktikleri nasıl olabilir diye geçiriyorum. Diğerleri altın, şeker-şerbet de olsa beni fazla bağlamıyor. Beni savaşa, örgüte, yığınlara çektiği kadar değer veriyorum, ilgi gösteriyorum.

**Özgür yaşama
Newrozlarda selama duracağız**

Bir önderlik tarzı var ki, artık bu anlaşılmalıdır. Çünkü kanıtlanmıştır, başarılıdır ve açıklığa kavuşturulmuştur. Bunu kendimiz için büyük bir güç kaynağı, destek olarak görmeli ve kendi gücünüzle birleştirmelisiniz. Taklit ederek değil, özgür ve yaratıcı bir biçimde, hakkını vererek ve “bir katkı da benden” diyerek, başarmalısınız. Eğer ille bir mutluluk aranacaksa, o da böyle bir yaşam tarzına ve bunun savaşa gerçekleştirilmesine dayanıyor. Başka bir umut, mutluluk kaynağı yoktur, olamaz. Halkımız bütün umutlarında hayal kırıklığına uğramıştır, bütün mutlulukları arkasında kahredici gelişmelerle karşılaşmıştır. O halde doğru umudun, doğru mutluluğun doğru kaynağını yakalamayı bir şans olarak değerlendirmeli ve bu süreklileştirmeli. Bunu da, tam zaferle herkesle paylaşmayı, coşkunun bitmeyecek kaynağı kadar, iradenin de en keskinleştirici ölçüsü olarak değerlendirmelisiniz.

İnsana güvenmek gerekiyor. Ben kendime bu temelde güvendim. Kendimi bir silah haline getirmenin imkanını buldum. En çaresizinden, en yaşamın kenarından geçemeyecek olanından, en korkaktan, en ürkekten kudretli bir savaşımın sahibi olmaya kadar çare buldum. Bu büyük bir çaredir. Bütün güçsüz insanlar için bir çaredir. Yine cemaatler, kültürler, halklar için bir çaredir. Kendimi böyle kılmakla insanlık için en iyisini yaptım. Size sunulabilecek ciddi bir yardımdan bahsedeceksek, işte bu çare olma gücünü göstermenizdir. Başka hiçbir şey sizin için ne çare olabilir, ne destek olabilir. Bunun başka bir anlamı da hep hayal kırıklığı, hep başarısızlık, çaresizlik içinde boğulup gitmektir. Bunu bir insanlık kaderi olarak görmediğimiz gibi, sizin ve halkımız için de bir kader olarak görmüyoruz.

Çareyiz!

Bugünler ve kendim için söyleyebileceğimiz en önemli değerlendirme budur. Bir insan eğer isterse en zor koşullarda yalnız kendisi için değil, takipçileri, halkı, insanlık için iyi bir umut olabilir. Hatta büyük bir gerçekleştirme aracı da olabilir. İşte yeni gün, yeni yaşam, yeni bahar olan bu Newroz günlerini, gerçek anlamına kavuşturmuş olarak, bir daha da elimizden kolay sökülüp alınmayacak bir mücadele ve savaş gerçeğiyle karşılıyoruz. Bu en zor kazanılan,

ama “dürüstüm, tutarlıyım, gereklerine bağlı kalacağım” diyenin, bir o kadar zorlukla, ne pahasına olursa olsun sürdürmesi ve tam zaferle kavuşturması gereken bir gün, bir yeni yaşam gerçeğidir. İçinde istediğimiz kadar özgürlük, maddi-manevi zenginlik vardır. Yeter ki, bugünün, bu yaşamın ve emrettiği savaşın gereklerini sonuna kadar azimle, ustalıkla, ölçüp-biçerek yerine getirin. Savaşta önderlik rolünü oynayarak gereklerini yerine getirirseniz bu yaşam büyük kazanılmıştır. Siz yaşamı büyük değerlendirmiş ve kendinize mal etmişsinizdir.

Halkımız bu temelde yaşamaya karar vermiştir. Parti öncülüğümüz bu temelde kabul görmüştür. Hiçbir gerekçeyle halkımız da, partimiz de artık bu yaşamdan vazgeçmeyecektir. Bu büyük özgürlük tutkuları bir daha içimizde eksik olmayacaktır. Her zaman özgür, tutkulu yaşama böyle günlerde selama duracağız. Bunu da savaşa, kahramanca şahadetlerle karşılık vererek değerlendireceğiz. Bu, mutlak başarıdır. Bu top rakların, bu insanlık beşiğinin, insanlık kadar eski olduğunu biliyoruz. Bunun için yeni dönemin kararlı insanı ufkunda tek umudu olarak bu savaşta görüyoruz. Daha şimdiden Kürdistan dağlarının eteklerindeki yaşam sevinci, “en benim, en zenginim” diyen emperyalistlerin yaşam sevincinden bin kat daha güçlüdür. Yaşam çağrılarıyla doludur. Orada bitmiş tükenmiş bir insanlık durumu varken, bizde her bakımdan dirilişe, yeni yaşama göz açan bir insanlık vardır. Orada insanlar enkaz haline gelirken, monotonlaşıp robotlaşırken burada insanlar bütün güzelliklerle yaşama göz açıyorlar. Duygularıyla, özgürlük tutkularıyla, bilinçleriyle “nasıl yaşamalı, nasıl savaşmalı” gerçeğinden hareketle kendilerini, yaşamı örgütleyenler ve savaşımını verenler olarak toplumsallaştırıyorlar, Kürdistanlaştırıyorlar, yeni insan haline getiriyorlar.

Bugünleri en başta kahraman şehitlerimize borçlu olduğumuzu söylemeliyiz. Bizde yaşam kadın adıyla da özdeşleştirilmiştir. Ve bu Newroz günlerinde dört tane Kürdistanlı kızın kendisini yakması da vardır. **Zekiye'ler, Rahşan'lar, Ronahi'ler, Berivan'lar** jin'i jiyane haline getirmenin de en büyük adıdır. Kadın her zamankinden daha fazla yaşamın güçlü bir tarafı olarak bu savaşta yönünü buluyor. Ve kahraman kadın şehitlerimizi, bu büyük Newroz şehitlerini, yaşamın bu güçlü kararlarını selamlamadan yaşamı anlamak, hakkını vermek mümkün değildir.

İşte bu kadar yaşam gerçeğine ulaşmış, kararını vermiş her türlü savaşımını göze alan bir halk olarak, sadece kendimiz için değil, bütün insanlık için iddialıyız. Yine bu temelde öncülüğe soyunmuş bu parti de, yalnız dar bir ulusal kurtuluşun partisi değil, bütün Ortadoğu halklarının da önemli umut kaynağı haline gelen bir parti olarak her zamankinden daha fazla rolünü oynayacaktır. Halkımız her zamankinden daha fazla ve bir daha da bu lanetli ta-

● **“Çok değerli yoldaşımız Mazlum Doğan, bugünün akşamı bir ölüm kararı verdi. Bu kararın 15. yılına giriyoruz. Bu, önemli ve tarihi bir karardır. Mazlum Doğan inancılı, yaşama karşı cesur olan, partimizin ideolojik, siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adanmış bir yoldaşımızdı. Aslında bugün yaşam ve diriliş günüdür.”**

rihe düşmeyecek ve o tarihi kat be kat ödetti- recek kadar bir özgür yaşam tarihinin içine girecektir. Bu, en kapsamlı zafer kadar, bütün insanlığa mal oluncaya kadar sürüp gidecektir.

Bu temelde tekrar bu oldukça anlamlı, başarılı, kazanılmış ve kesinleşmiş Newroz günleri temelinde siz bütün partilileri, ARGK savaşçı- larını selamlıyor üstün başarıların sahibi haline gelinceye kadar sözünüzün amansız takipçileri olmanızı diliyor, sevgilerimi sunuyorum.

Baştarafı 28. sayfada

Golda Meir, Margaret Thatcher, Benazir Butto, Tansu Çiller vd... Bu örneklerle bakarak kadının bir cins olarak kendi kimliğiyle iktidara olduğu, siyasette etkin rol oynadığı söylenebilir mi? Ya da: anılan kadın liderler hükümet olduklarında kadını bir cins olarak iktidara mı taşıdılar?

Hayır! Anılan kadın liderler kişiliklerinde, düşünce ve davranışlarında özgür kadını, kendine hükmeden kadını temsil etmiyorlar. Onlar erkek egemenliğinin kendi cinsine yabancılaşmış, kendini erkek kimliğinde yaratmış kişilikleri oluyorlar. Onlar erkekler adına egemen oluyor ve kadınların durumunda da hiçbir değişikliğe yol açmıyorlar. Erkek egemen toplum ilişkileri ve ezilen cins kadının durumu olduğu gibi varlığını sürdürüyor. Anılan kadınlar, böyle bir konuma gelmelerine rağmen "özgür kadın" kişiliğini yakalayamıyorlar. Bir M. Thatcher, erkek iktidarının en kaba ve sert örneğini sergilemedi mi? Öyle olduğu için "Demir Leydi" ünvanını aldı. Bir Tansu Çiller'in "özgür kadınla" ne ilgisi olabilir? O, halkımıza dayatılan tamamen bir özel savaş

ekonomik ve siyasal haklar elde etmelerine yol açmıştır. Zaten daha önce burjuva demokratik devrimi, kağıt üstünde de olsa "yasal eşitliği" getirmiş ve bu çerçevede süreç içinde genişletilmiştir.

Daha önceki toplum biçimlerine göre bu, elbette belli bir ilerlemeyi anlatıyor; baskı ve sömürü biçimleri biraz incelmıştır. Ancak kadının ezik cins konumu varlığını sürdürmüştür.

Kadınların giderek siyasal partilerde, dernek, sendika vd. demokratik mücadele ve kurumlarda daha fazla yer aldığını gözlemliyoruz. Bu bir ilerlemedir, ancak egemenlik ilişkilerini aşan bir ilerleme değildir. Düzen partilerinde kadın yöneticiler, milletvekilleri çok az sayıda da olsa var. Eskiye göre bir ilerleme olmakla birlikte bu, kadını iktidara taşıyan, özgür kimliği ile siyasette ağırlıklı yer edinmesini sağlayan bir gelişme değildir. Burjuva siyasetinde yer alan kadınlar gerçekten güç olabiliyorlar mı? Bu gibi kadınlar kendi cinsel kimliklerinin ne kadar bilincindedirler? Yaptıkları siyaset düzlemi kime aittir? Bu siyaset zemini her iki cinsin özgür ve eşitliğini öngören bir düzlem mi, yoksa erkek egemenlikli siyasetin kendisi midir? Bur-

silahlarıyla donanımlı olmayan, kendine güvenmeyen, ayakları üzerinde durarak yürümeyen, ruhuna, duygularına ve bedenine hükmetmeyen kadının iktidar ilişkilerinde yer alması ve etkide bulunması mümkün değildir. Siyasallaşmış kadın, güce ulaşmış, özgürlük sürecine girmiş kadın demek oluyor. Burjuva siyasetindeki kadın, kendi efendisinin dilini konuşan, onun taklitçisi, ama kendi gerçekliğinden haberi olmayan bir tipten başka bir şey değildir.

Kadının siyasette özgür ve eşit bir yer tutabilmesi, iktidarı her yönüyle erkekle paylaşabilmesi için her açıdan geleneksel kadını aşması, özgür bir kimlik ve kişilik yakalaması şarttır. Yoksa o yine gölgede kalan veya aksesuardan öte bir anlamı olmayan bir eklenti durumundan kurtulamayacaktır.

Kadının siyasette varolabilmesi, özgürleşme sürecinde aldığı yola bağlıdır. Özgürleşme ise sözcüğün tam ve gerçek anlamında bir devrim sorunudur. Her hangi bir devrimden değil, kadın devriminden söz ediyoruz.

Bu anlamda kimi burjuva partilerinde ayrılan "kadın kotaları" kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Gücü ve etkisi olmayan kadının çok sayıda yönetim

karar süreçlerinde kadının katılımı olsa da bu, işin özünü, egemenlik ilişkilerini değiştirmiyor. Çünkü, doğası gereği tek-eşli aile, kadın köleliğini, kadının ikinci cins konumunu ve mal-mülk olma durumunu üretiyor ve kurumlaştırıyor. Ailenin bu niteliğini, egemenlik ilişkisini üreten bu statüsü aşmadan kadının özgür ve eşit bir düzey yakalaması, her açıdan iktidarı paylaşması, söz ve karar süreçlerinde etkin rol oynayabilmesi mümkün değildir. Kısacası, aile içi iktidar ilişkilerinde, karar süreçlerinde, yönetimi paylaşma noktasında kadın, esasta yoktur!

GERÇEKLEŞEN SOSYALİST DEVRİMLER KADIN DEVRİMLERİ OLAMAMIŞTIR

Sadece egemen sınıfların tarihinde değil, ezilenlerin sınıfsal mücadelelerinde de bir cins olarak kadının yeri yoktur. Kadın, mücadelelerde, isyanlarda, devrimlerde yer almıştır. Ancak burada kendi adına, özgür kimliği ile değil, genel gelişmeler yüzünden "erkeğin yanında" devrime

KADIN VE SİYASET

öğesidir! Onun şahsında yücelen kadın değil, alet olan, kullanılan, düşürülen kadına tanık olduk.

Olaya başka bir açıdan bakılabilir. Kapitalizm, kadını toplumsal yaşama, eğitime, üretime açıyor. Bu, bir olgu ve aynı zamanda kadın hareketinin gelişmesinin bir zemini. Burjuva demokratik devrim sürecinde burjuva ideolojik çerçevede de olsa kimi kadın hareketlerinin uç verdiğini görüyoruz. Feminizm biçiminde kendini tanımlayan bu hareket, hiç kuşkusuz kadının bilinçlenmesine, kadının toplumsal ve siyasal yaşama çekilmesine etkide bulunmuştur. Gerçi ilk dönemlerdeki cazibesini yitirmiştir, kendi içinde sayısız eğilime bölünmüş ve birçoğu da yozlaşmıştır. Ama öyle de olsa feminizm kadının uyanışında belirli bir rol oynamıştır. Burjuva demokratik çerçevede kadın haklarının kazanılmasında, yasal statüye kavuşturulmasında belli bir etkide bulunmuştur.

SİYASALLAŞAN KADIN, ÖZGÜRLÜK SÜRECİNE GİREN KADINDIR

Hiç kuşkusuz, kadın haklarının geliştirilmesinde esas olarak emekçi kadın hareketinin altını çizmemiz gerekiyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü böyle bir mücadelenin dünya kadınlarına armağanıdır. Emekçi kadın hareketi ve burjuva feminist eğilimlerin çabaları, genel demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, kadının ezilen cins statüsüne son vermemekle birlikte kimi sosyal,

“ Köle kadın, iradesiz kadındır; aynı zamanda 'sahipli' kadındır. Sahibi onu kendine mal eder, bedenine, ruhuna, duygularına, hayallerine hükmeder. O kendisi için değil, sahibi için yaşar. Zevkleri, beğenileri, ilgisi, 'sevgisi' hep sahibi ve onun kültürü tarafından şekillenir ve belirlenir.”

juva siyasetine kadın, kendi cins kimliği adına mı katılıyor, yoksa cinsel kimliğinden soyunarak mı?

Sorular uzatılabilir, ancak yeterlidir. Burjuva siyasetine katılan kadın, geleneksel kadın ölçülerini aşmayan, egemen erkek ölçülerine göre hareket eden, kimiksiz kadındır. O, bir güç olmak şurada kalsın, olsa olsa erkek gücünün silik bir kopyesi olabilir. Güç olmak için kendi ulusal, toplumsal ve cinsel gerçekliğinin bilincinde olması, özgün örgütlülüğüne ulaşması ve bu temelde bir özgürlük mücadelesi içinde bulunması gerekiyor. Bilinç, örgüt ve eylem

kademelerinde bulunması neyi değiştirir ki? Sorun nicel değil, özgür ve tuttuğunu koparan, gerçekte iktidar gücüne ulaşmış kadınların doğuş sorunudur.

Aile içi iktidar ilişkilerinde de kadın, yönetilen, ezilen ve egemenlik altında tutulan taraftır. Bu, hem egemen ideoloji ve ahlak tarafından, hem de hukuksal olarak meşrulaştırılmış ve kurumlaştırılmıştır. Hâlâ birçok ülke "Medeni Kanunu"nda "ailenin reisi" erkektir. Gerçek hayatta da böyledir. Son söz söyleyen, kararı veren ve hükmeden erkektir. Kimi ailelerde biraz "demokratik" bir ortam, aile içi

katılmış ve yer almıştır. Dolayısıyla ezilenlerin baskı ve sömürüye karşı mücadelesi, esasta yine "erkek" damgalı bir niteliğe sahiptir.

19. ve 20. yüzyıl devrimlerinde kadın sorunu ortaya konuluyor, kadının kimlik bilinci biraz geliyor, artık biraz daha bilinçli ve örgütlüdür. Ancak buna rağmen kadın 19. ve 20. yüzyıl devrimlerine rengini fazla katamıyor. Sonuçta bu devrimler, yine "erkek" devrimleri olmaktan kurtulamıyorlar. Devrimler, kitlenin siyasete en yoğun ve şiddetli çekildikleri zeminlerdir, süreçlerdir. Ona rağmen kadın, bu yaşanan devrimlere kendi adına, özgür kimliğiyle renklerini katamıyor.

Sosyalist kadın hareketi, kadının özgürleşmesinde, siyasal mücadeleye çekilmesinde hatırı sayılır bir rol oynamıştır. Teorik ve pratik olarak kadının kurtuluş hareketine çok büyük olanaklar sunmuştur. Kadınlar da sosyalizmi kendileri açısından bir kurtuluş ve özgürleşme ideolojisi ve yolu olarak görmüş ve ilgi göstermişlerdir. Bu noktada sosyalist hareket, çok değerli kadın kişilikler ortaya çıkarmıştır. Yani sosyalizm, sosyalist devrimler kadın soru-

nuna yeni ufuklar açmış ve kadının ayağa kalkmasında çok muazzam katkılar sunmuştur. Bu bir olgu. Ancak gerçekleşen sosyalizme baktığımızda kadının iktidar ilişkileri, siyasal yaşam içindeki yeri nedir diye sormadan edemiyoruz. Sosyalist devrim ve sosyalist iktidar, kadını bir cins olarak gerçekten iktidara taşıyabildi mi? Ne kadar? Başka bir deyişle, sosyalist devrimler, ne kadar aynı zamanda "kadın devrimi" olabildiler?

Kadınlar, kitlesel olarak bütün devrimlerde yer almışlardır. Devrim pratiklerinde, silahlı birimlerde etkin konumlarda bulunmuş ve militanca döğüşmüşlerdir. Devrim süreçlerinde geleneksel ölçüleri, sınırları ve bentleri yıkarak gerçekten siyaset yapmışlardır, kendi kaderlerini çizmeye başlamışlardır. O güne dek tanık olmadıkları özgürlüğü yaşamışlar, siyasetin en yoğun ve etkili biçimleriyle tanışmışlardır.

Ancak ne yazık ki, kendi kimlik bilinçleri ve ör-

gütlülükleri, başka bir deyişle politik güçleri sınırlı ve kurumlaşmamış olduğu için, devrim sürecinin kısa süren parlak günleri yerini, hızla geleneksel ilişki ve konumlara bırakmıştır. Yani gerçekleşen sosyalist devrimler aynı zamanda bir "kadın devrimi" olamamıştır. Elbette daha önceki toplumsal düzenlere ve burjuva devrimlere göre sosyalist

“ Tarih erkek tarihidir, uygarlık, erkek uygarlığıdır, din, erkek dinidir, bütün toplum biçimleri erkek toplumlarıdır, sanat ve kültür, erkek sanat ve kültürüdür. Tarihe, devlete, siyasal iktidara, sanat ve kültüre, ideolojik ve manevi araçlara egemen olan erkek, her yönüyle kadına da egemendir. Bütün sınıflı toplumların ataerkil ya da erkek egemen toplum oluşu bu nedenledir.”

devrimler, kadının konumunda çok belirgin "iyileştirmeler" yapmıştır. Ama bu, kadını bir cins olarak iktidara taşımaya, yönetim ilişkilerini eşitçe paylaşmaya götürmeye yetmemiştir.

Örneğin Sovyet kadını, toplumsal yaşamda, kültürel etkinliklerde çok önemli haklar elde ediyor ve roller oynuyor. Ancak aynı durum parti ve devlet, yani siyaset düzlemi için söylenebilir mi? Parti ve devlet yönetiminde iktidarın etkili odaklarında kaç tane etkili kadın kişilik vardı? Kaba bir yaklaşım bile, Sovyetler Birliği'nde kadının iktidar ilişkileri içindeki yerini anlatmaya yeter.

Bütün bu olgular kadın sorununun radikal ve kesin çözümü konusunda, ciddi teorik, politik ve pratik bir modelin yaratılmadığına işaret ediyor. Sosyalizm, teorik olarak kadın sorununda iddialı ve pratik çözüm potansiyeline sahip bir ideolojidir. Ancak gerçekleşen biçimleri bu noktada yetersiz kalmışlardır. Dolayısıyla sosyalizm, bu konuda yeniden yoğunlaşmak ve yaşanan deneyimleri de göz önünde bulundurarak yeni çözüm perspektifleri üretmek durumundadır.

Gerçekleşen sosyalizm pratiğine getirilen eleştirilere şöyle bir itiraz gelebilir. Kadın kişiliği, binlerce yıllık uygarlık tarihi boyunca siyasetin dışında tutuldu, iktidar ilişkilerinden soyutlandı, kadın sürekli yönetildi, yönetilmeye alıştırdı. O da bunu içselleştirdi ve bir kişilik biçimine dönüştürdü. Yönetilmeye bu kadar alıştırmış, yönetilme alışkanlığını bu kadar iliklerine kadar benimseyen ve yaşayan bir cinsin çok kısa sürede bu yapıdan kurtulup kendini yönetim konumuna getirmesi çok güçtür. Neredeyse olanaksızlık düzeyindedir. Elbette yönetilmeye alıştırmış, yönetilme konusunda "uzmanlaştırılmış" bir kişiliğin bu kemikleşmiş yapıyı kısa sürede aşması olanaksızdır. Yine yönetim ilişkilerini, onun inceliklerini kavraması da güçtür. Bunlar doğru, ancak reel sosyalizmde kadının siyasetin, iktidar ilişkilerinin dışında tutulmasını açıklayamaz. Reel-sosyalizmde kadının siyaset ve iktidar dışı konumu pratik bir sorun olmaktan çok ideolojik, politik ve kurumsaldır. Şunu diyemeyiz: "Biz kadınlara iktidar kapılarını sonuna kadar açtık, ancak onlar eski yönetilme alışkanlıklarını, köle konumlarını aşamadılar!" Hayır, sorun, kadını güç sahibi yapabilecek, kadının özgüçüyle ayağa kalkışını ve koltuk değneksiz yürüyüşünü sağlayacak ve güvenceye alacak ideolojik, politik ve kurumsal çözümlerin üretilmesidir. Başka bir deyişle gerçek bir kadın devrimine ihtiyaç var. Kısa süreli bir devrimden değil, çok uzun süreli ve yaşamın tüm boyutlarını, ayrıntılarını kapsayacak bir kadın devrimi sürecinden bahsediyoruz.

KÜRDİSTAN'DA KADIN BÜYÜK ALTÜST OLUŞLAR YAŞIYOR

Bu noktada Kürdistan devrimine geliyoruz. Ulusal kurtuluş devrimimiz, bir yönüyle kadın devrimidir de!

Ulusal kurtuluş mücadelemizden önce bir Kürt kadın hareketinden söz edilebilir mi? Ya da kadının siyasette yer alması, toplumsal yaşama açılması ve etkide bulunması olanaklı mıydı?

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizden önce kadın, ailenin dışına çıkabilir miydi? Evin dışına tek meşru çıkış yolu vardı: Evlilik! Bu-

nun dışında evin dışına düşen kadın, kötü, lanetli ve "katli vacip" kadından başka bir şey değildi. Kürdistan'daki katı feodal-aşiretçi gelenekleri, töreleri, değer yargılarını biliyoruz. Bunlar, kadını çepeçevre kuşatıyor ve ufkunu, ruhunu, geleceğini karartıyor, darlaştırıyor ve tek boyutluluğa indirgiyordu. Çarpık namus anlayışı, kadının boynuna geçirilmiş bir değirmen taşı gibiydi.

Ayrıca aile ve kendini iliklerine kadar hissettiren ailecilik kültürü, her türlü köleliğin, gericiliğin, geriliğin kaynağı, sürekli üretim merkezi konumundadır. Feodal-aşiretçi, aileci düzende kadın sadece bir hiçtir.

Ulusal kurtuluş devrimi, bu kemikleşmiş kurumları, ilişkileri, değer yargılarını, kölelik üreten odakları yerle bir etti. Bu güçlü bir demokratik devrim, kültür devrimi ve aynı zamanda kadını toplumsal yaşama, siyasete, onun yoğunlaşmış biçimi olan gerillaya çeken bir kadın devrimidir.

Gerillaya, ulusal kurtuluş siyasetine, cephesine çekilen kadın, özgürlüğe adım atıyor. Dil, düşünce, eylem, örgüt gibi çok önemli güç ve kaderine hükmetme silahlarına ulaşıyor. Eski aile, eski er-

Kürt kadını, siyaseti ulusal kurtuluş mücadelesi ile öğreniyor. Kendisi için siyaseti bu saflarda yapıyor. Bu ise, gerçek anlamda bir kadın devrimidir.

KADININ KADINA BAKIŞI ÖZGÜRLEŞMEKTE TEMEL ÖLÇÜ OLMALIDIR

Kadının siyasetle tanışması, kendisi için siyaset yapması, yani siyasetin öznesi olmaya başlaması, bütün bunlar, Kürt kadını için muazzam bir devrim anlamına geliyor. Bu anlamda çok büyük bir altüst oluşla karşı karşıyayız. Bu saptamamız ne kadar doğru ise, bunun henüz bir adım, bir başlangıç olduğunu kabul etmek de o kadar yakıcı ve dayatıcı bir doğrudur. Evet, kadın büyük bir devrimi yaşıyor, binlerce yıllık bentleri, tabuları yıkıyor. Ama bu bin yılların kördüğüm olmuş Kürt kişiliğini, onun köle erkek ve kadın tipini kısa sürede kendine getirip özgürleştirmek o kadar kolay, tek düze ve basit değildir. Yanılmamak ve yanıltılmamak gerekiyor. Henüz özgürleşmenin ilk baş-

kek, eski kadın ve onların çok yönlü ilişkileri her gün yeniden sorgulanıyor, yeni özgür toplumsal ilişkilerin ön örnekleri oluşturulmaya çalışılıyor. Bugün kadının bilinçlenmesi, özgün örgütlenmesi ve mücadelesi açısından sayısız olanak yaratılmıştır.

Kürt kadınının kitlesel olarak devrime koşması, gerilla ve serhildanlarda en etkili yeri tutması boşuna değil. Tabii sadece kitlesel katılıma bakarak "ulusal kurtuluş devrimi, aynı zamanda bir kadın devrimidir" belirlemesine gitmiyoruz. Hayır, bizi böyle bir sonuca götüren kadın sorunu hakkında geliştirilen teorik çözümler, örgütsel ve siyasal açılımlar, önlemler ve pratikte sergilenen bitmez tükenmez çabalarıdır.

Bir siyasal güç olmadan, yani ulusal, toplumsal, cinsel gerçekliğinin bilincine ulaşmadan, bu bilinci örgüt ve eylem silahlarıyla konuşturmadan kadın kurtulamaz, özgürleşemez, eşitliği yakalayamaz. Özgürleşme her yönüyle kendine hükmedebilmek ise bu, ancak güç ve iktidar ilişkilerinden geçiyor. Güç ve iktidar olanakları, yani özgürleşme ve erkekle eşitliği yakalama şansı ve olanakları ancak devrimci mücadele zemininde vardır. Kendi kaderine hükmetmek ise siyasetin özüdür, temel konusudur. Kürt kadını bunu ulusal kurtuluş mücadelesi ile yakalayabildi.

langıç adımındayız; yapılması gereken o kadar çok şey var ki!

Ancak bu büyük devrimi, onun olanaklarını doğru anlamak, bu temelde amansız bir kişilik savaşımını vermek, devrimi ve özgürlüğü kişiliklerde egemen kılmak olmazsa olmaz bir zorunluluk oluyor.

Özgürlük saflarına akan Kürt kadını, sayısız özgürleşme olanağına rağmen partide, orduda, cephe yönetim ilişkilerinin neresinde duruyor? Ne kadar kendini bir yönetim, iktidar gücü olarak hazırlıyor? Partileşme, her düzeyde yönetim ve komuta ilişkilerini paylaşma, bu noktada fiili eşitliğe yaklaşma konusunda iddiası, çabası ve pratikte yakaladığı düzey nedir? Gerçekten kendisine iktidar gücü olmayı yakıştırıyor mu? Bu konuda ne kadar samimidir?

Bu sorulara doğru ve samimi yaklaşım, aynı zamanda özgürleşmeye doğru yaklaşım oluyor. Hiç kuşkusuz iktidar olmayı, güç ve kaderini eline almayı kendine yakıştırmayan; bunun derin tutkusunu ve bilincinde olmayan, bu iddiasına denk bir pratik çaba içinde bulunmayan kadın, lafta ne derse desin o, geleneksel sınırlarında dolaşıyor, kendini ve ortamı aldatıyor! Özgürleşmekte, kurtuluşta ve eşitliği yakalamakta esas ölçü, politik güç olma, kendi özgür kimliği ile iktidara göz dik-

medir. Zaten kadın sorunu özünde iktidar sorunudur derken bu gerçeği anlatmaya çalışıyoruz.

Elbette burada iktidara göz dikme, iktidarı paylaşmayı hedefleme derken, tarihte ve güncelde örnekleri bilinen tiplerin yaptığı entrika, kadınca silahları kullanarak bir yerlere gelme, komplo vb. geleneksel "siyaset yollarını" anlatmıyoruz. Bu, açık ve net! Kadının düştüğü yerden ayağa kalkmasını, erkeğin gölgesi olmadan koltuk değneksiz yürümesini ve iktidar merdivenlerini örgütlü gücü ile eylemiyle tırmanmasını anlatıyoruz. Bilinciyse, duygularıyla, yaşam tarzı ve ilişkileriyle her açıdan özgürlüğü kendine ete-kemiğe büründürmüş; eskinin kirinden pasından ve kölelik kalıntılarından arınmış kadını anlatmaya çalışıyoruz.

Bunlar olması gerekenlerdir. Ancak ne yazık ki, iktidar olmayı ya da iktidarın etkilerinde bulunmayı başka türlü anlayanlar da çıkmıştır. Güce tapınanlar, buna ulaşmak için "kadınca" yönetimleri düşünenler ve uygulayanlar eksik olmamıştır. Bunun da iç mücadeleden etkin ve şiddetli bir parçası olarak düşünüyoruz. Bugüne kadar gücü ve yetkiyi elinde bulunduranlara yakın olmak, bazı "kadınca" özellikleriyle yetki "sahibinin gönlünü fethetmek", onu eline avucuna almak için binbir tahrik edici yöntem denemek gibi geleneksel iktidar oyunları sergilemiş, sergileniyor. Elbette buna izin verilemez. Bu geleneksel sapma, kadına onur kazandırmaz, tersine onu aşağılamaktan, yere çalmaktan başka bir işe yaramaz!

Aslında burada tek tek kadınlardan söz etmiyoruz. Bir cins olarak kadından söz ediyoruz. Özgürleşme, iktidarlaşıma, aynı zamanda kadınlar arası ilişkilerin yeni temellerde düzenlenmesidir. Yok, eski geleneksel ilişkiler ve duygular varlığını sürdürürse, kadının güç olması, örgütlü bir topluluk olarak varolabilmesi neredeyse olanaksızdır. Biliyoruz; kadın, erkeğin yönetimini itirazsız kabul eder, ancak başka bir kadının yönetimine ve otoritesine yanaşmaz. Çekişme, kariyerizm, dedikodu, birbirini beğenmeme, kabullenmeme, kıskançlık vb. duygu ve anlayışlar, kadınlar arası ilişki ve çatışmalara damgasını vurur. Dolayısıyla bir yerde kadınlar arası ilişkilerde sorunlar varsa, orada "özgürleşme", laftan öte bir anlam taşımaz. Kısacası özgürleşme, iktidar yürüyüşü bir bütündür. Öncelikle iç bütünlüğü disiplini ve özgür çözümü şart kılıyor. Kendi hemcinsinin yönetimini kabullenmekte zorlanan kadın, gelenekselliğin, erkeğin biçimlendirdiği kişiliğin, ruhun kulu-kölesidir. Bu noktada kadının, kadına bakışı özgürleşmekte temel bir ölçü olarak alınmalıdır. Özgürleşmekte ne kadar yol aldığını mı öğrenmek istiyoruz? O halde onun hemcinsine ve otoritesine nasıl baktığına bakmamız gerekiyor.

Görülüyor ki, kadının kendi adı ve çıkarları temelinde siyasette yer alması, özgürlük alanına adım atması demektir. Bizde siyasete katılım, savaştan geçiyor. Kendini gerçek bir savaşçı gibi donatmayan kadının siyasal güç olması olanaksızdır.

Kadın kurtuluş sorunu, özünde bir iktidar sorunudur. Her iktidar sorunu, ancak devrimle çözümlenebilir. Kadının kurtuluşu, özgürlüğü ve eşitliği için kadın devrimi şarttır. Köle erkek, köle kadının eşitliği değil, özgür erkek ve kadının eşitliğinden bahsediyoruz.

Kendi başına, toplumsal devrimden soyut ve

“ Kadının siyasette özgür ve eşit bir yer tutabilmesi, iktidarı her yönüyle erkekle paylaşabilmesi için her açıdan geleneksel kadını aşması, özgür bir kimlik ve kişilik yakalaması şarttır. Yoksa o yine gölgede kalan veya aksesuardan öte bir anlamı olmayan bir eklenti durumundan kurtulamayacaktır.”

ayrı bir kadın devriminden söz etmiyoruz: Kendi başına ve ayrı kadın devrimi bir hayaldir. Toplumsal ve ulusal devrimle iç içe geçen, kadının özgür katılımını içeren, kadını ideolojik, politik, askeri, örgütsel ve moral güce ulaştıran bir kadın devriminden söz ediyoruz. Böyle bir devrim var: Kürdistan devrimi! Çok zorlu, sancılı ve amansız geçen ulusal kurtuluş devrimimiz, aynı zamanda kadın devrimidir. Bu yönüyle ulusal ve bölgesel sınırları aşmış uluslararası kadın hareketlerine teorik ve pratik açılımlar sağlayacağından kuşku duymuyoruz!

8 Mart'ın güncel anlamı da budur!

PKK BİR DÜNYA YARATMA EYLEMİDİR

1970'lerden başlayarak önderliğin tarih içinde ortaya çıkması, Kürt insanının yanısıra, Kürdistan çevresindeki coğrafyada yaşayan toplumlara da, eskiden daha farklı yönleri savurmaya başladı. Hareketlenme, öncelikle yüzyıllardır nispeten daha ilkel, ancak yine de daha gerçek bir özgürlük anlayışına sahip olarak yaşamalarına elverişli bir coğrafyada oturan Kürt halkı içinde başladı. Kürt ulusal önderliğinin gerçekleşme süreci, aynı zamanda son yüzyıllarda giderek daha derin bir yanılgıya dönüşmüş olan Kürt ilkel özgürlük anlayışının da parçalanması ve bunun bir yanılgı olduğunun farkına varılması süreci oldu. Elbette bu farkına varma, bir tebliğ ile gerçekleşmedi. Daha doğrusu bu acımasız gerçeğin Kürt halkına tebliği, bugün sürmekte olan oldukça kuralı bir savaş aracılığıyla gerçekleşti. Bu da, PKK tarzı bir gerçekleşme biçiminin bir sonucu olarak yaşamdaki tanımlamasına kavuştu ve PKK tarzının ne olduğu konusunda da en temel ipucunu oluşturdu. Bir çözüm hareketi olarak PKK, giderek Kürdistan merkezinden çevreye dalga dalga yayıldı ve tarihsel sorunların olduğu her yerde, giderek dünya üzerinde tarihsel çelişkilerin olduğu her mevzide, temel bir çözümleyici olarak yerleşti. Sorunların olduğu her yerde, çözümün gerektiği her yerde PKK kendisinden sözettirmeye başladı ve bu durumun giderek küreselleşeceğini çok uzak olmayan bir gelecek gösterecektir.

PKK'nin çelişkilerin odağına yerleşme özelliği, esas olarak önderliğin özelliklerinden kaynaklanıp, onun kişilik ve öğretisinde yaşam bulurken, kökünde niteliklerini Kürdistan'ın tarihsel gelişim özelliklerinden aldı. Bu tarihsel gelişim, insanın en temel özelliği olan toplumsallığın Kürdistan'daki gerçekleşme biçiminin bir sonucu oldu. Toplumsallığın veya ulusallığın, bugüne kadar çevre coğrafyasında yaşanan biçimlerinden her bakımdan daha farklı olarak gerçe-

“ Yok olması gereken de, yaşatılması gereken de, bizdedir, onu aynı beden içerisinde ve aynı zamanlarda taşıyoruz. Bu karşılıklı birliği, son devrimci savaşın en genel kurallarından birisidir ve devrimci inisiyatifin anlak zayıflıkları bile, çoğunlukla trajedilerin yaşanmasına yol açmaktadır. ”

kleştiği Kürdistan'da, yerel bir kavim olarak Kürtlerin ulaştığı toplumsal düzey ile yeryüzünün diğer bölgelerinde ulaşılan düzey arasında, sözün tam anlamıyla bir uçurum olduğu artık genel olarak bilinen bir şeydir ve bunun olumsuz etkilerini de PKK gün be gün temel sorunlarından biri olarak yaşamaktadır. Bu olumsuzluklar da, yine PKK tarzı gelişimin doğasına uygun olarak, bir yandan çözüm konusunda örgütsel mekanizmayı dönem dönem oldukça zorlayan gerçeklikler olurken, öte yandan da gelişmenin esas gücü olan temel toplumsal çelişkilerin birer yansıması olarak, “yeni insan” temelindeki bir toplumun oluşumunun da temelini oluşturmaktadır.

Diyalektik bir bütünlük olarak önderliğin ve PKK tipi gerçekleşme tarzının, en ilkel dönemlerle kıyaslanabilecek

aşmaktadır. Durum böyle olduğunda ise, PKK'nin açığa çıkardığı sorunların ve dayattığı çözümlerin, yalnızca PKK'nin sorun ve çözüm istemleri oldukları biçimindeki düşüncelerin çok kaba yanılgılar olduğunu hızla açığa çıkarmakta ve bunların aynı zamanda yeryüzünde bugünkü toplumsal ve tarihsel gerçekleşme biçim ve düzeylerinin temel sorun ve çözümleri olduğunu, anlamayanlar için bedelleri giderek daha da ağırlaşan bir biçimde öğretmektedir. Özellikle emperyalizmin Türkiye deneyi, bu konudaki anlayışsızlığın bedellerini giderek daha ağır biçimde yaşayacak ve öğrenecektir. Bu durum o derece belirgindir ki, sömürgecilik, can düşmanı olarak PKK'nin varlığını, en azından de facto, onun yokluğundan apaçık daha fazla yeğler bir duruma gelmektedir. Gerilla savaşının özellikle

de en büyük yanılgıları oldu. Evet, bu gerçekçi bir yaklaşımdı, çünkü gerçekten de PKK'nin bir örgüt olarak belli bir yerdeki varlığı, onun düşmanlarının tarihsel nitelikteki sorunları açısından da bir çözümdü. Ve evet, bu bir yanılgıydı, çünkü düşmanın beklentisi, PKK'yi kendi iç sorunlarıyla baş başa bırakma eylemi veya eylemsizliğinin PKK'yi içeriden çökerteceği yönündeyken; gerçek bunun tam tersi oldu. Çünkü ne kadar şiddetli olursa olsun, hiçbir şey PKK için gerçeklerden, özellikle derin çelişkilerin ürünü olan gerçeklerden daha geliştirici, daha güçlendirici olmadı. Can düşmanları, artık PKK olmaksızın boşlukta kalacak duruma da bugün çoktan gelmişlerdir, hatta çağdaş sömürgecilik PKK olmaksızın var olamaz bir durumdadır. Son çözümlemede bu, PKK'nin sadece bugünkü örgütsel bir gerçeklik olmaktan

PKK, özellikle Türk sömürgeciliği için, reel bir örgüt olmaktan çok, onun tarihsel ve toplumsal çıkmazlarının adı olmaktadır. Emperyalizmin karakteri günümüzde özellikle belirginleşen Türkiye deneyimi, bunu neredeyse adı kadar kendisine yakın olarak, tarih sahnesinden çekip gidene kadar taşımak zorunda kalacaktır. Çünkü bu, onun bir gerçeğidir, onun hızla birer yanılsamadan ibaret olan yükselişine ve amansız çöküşüne ilişkin bir gerçekleşme biçimidir.

PKK'nin bugün uluslararası alanı oldukça zorlayan bir süreç olarak gerçekleşmesinin temel nedenlerinden biri, demek ki, çözmek üzere devrime kalktığı çelişkilerin, yine temel olarak günümüz emperyalist dünyasının evrensel çelişkilerine denk düşmesidir. Yukarıda da belirtildiği gibi, Kürt toplumu temelinde devrimi, sömürgecilik mekanizmasını ortadan kaldırmak için, bunun gerçekleşme tarzının kendi içinde kurumsallaşan bir kölelik anlayış ve yaşam tarzının ortadan kaldırılması olduğunu,

doğal olarak biraz da dehşetle gördü. Devrime uğratması, çoğunlukla da imha etmesi gereken kölelik kurumlarını, gerek kendi ferdi, gerekse de toplumsal kişiliği içinde keşfetti. Sömürgeciliğin yıkılması, onun kendi toplumsal kişiliğine yerleşmiş kurumları yıkılmaksızın gerçekleşmezdi. Başkan APO'nun çözümlenmeleri, bildiği gibi, baştan sona bu gerçeğin çeşitli düzeylerdeki ifadesi oldular. PKK denklemine bu çelişkili karakteri, sadece onun kendi ülke sınırları içindeki kendi gelişimine değil, hatta onun daha çok kendi ülke sınırları dışında gerçekleşen kendi gelişmesine, yine yol açtığı süreçlerin gelişmesine damgasını vurdu. PKK'nin yol açtığı her süreç, çelişkinin bu ikili karakterini taşıyor. Çelişkinin bu ikili karakteri, yeni tarih sahnesine çıkan bir ideolojik devrimci güç olarak PKK için bütün durumlarda en devrimci gelişmeleri sağlayan güç olurken, modern emperyalist-sömürgecilik için çöküşü bir yükselme eğrisi olarak ifade eden para-

1970'lere kadarki Kürdistan toplumsal yapısı ile onun baskısına maruz kaldığı en “çağdaş” biçimine bürünmüş uluslararası sömürgecilik kurumunun çelişkilerinin açığa çıkması; doğaldır ki, yalnızca Kürt toplumunu ilgilendiren bir gelişme olma çerçevesini çok açıkça

1990'lara kadar Kürdistan'daki gelişim seyrinden de anlaşılacağı gibi, bazen Türk sömürgeci güçleri, PKK gerillalarının kimi bölgelerdeki varlıklarını, onların orada bulunmayışlarına tercih etmişlerdi. Bu hem onların dahice bir gerçekçiliği, hem

çok ötede, bir çözümleme tarzı, devrimci bir gerçekleşme biçimi olarak, tarihteki yerini aldığı ve bunun gelecek yüzyılın devrimleri açısından, en azından devrimci bir doktrin veya bir çağı açacak nitelikte olduğudur. Önümüzdeki günler de gösterecektir ki,

doksals bir nokta oldu.

PKK hareketinin bir diriliş hareketi olması, onun, imha edilmek, tarih sahnesinden silinmek istenen bir halkın yaşamsal bir devrim refleksi olarak ortaya çıkmasından dolayıdır. Fakat, her tarihsel toplumsal olay gibi, imha hareketi de, belli, sınırlı bir zaman çerçevesi içinde gerçekleşen özgün bir olay olmaktan çok, bir süreçtir. Öte yandan, tarihsel toplumsal temellere sahip olarak başlayan her süreç, herhangi bir biçimde sür-

PKK tarzı devrimci gerçekleştirme süreçlerinin konusu olmaktan kurtulamayacaklardır. Çünkü, PKK'nin bir çözüm hareketi olarak ortaya çıktığı sorunların esas kaynakları bu güçler olmakta ve bu nedenle de bunlar, çelişkilerin gerçek sahipleri olmakla, onların muhtemel bir devrimin konusu olması durumunun da kurbanları olmak zorundadırlar.

PKK hareketi şahsında ortaya çıkan yeni devrimci durumu kabullenmek sömürgeci zor ve özellikle de emperyalizmin Türkiye deneyi için söylemde ne kadar zorsa, onu eylemde kabullenmek de o kadar imkansızdır. Bu durumun çıplak verileri TC'nin hü-

kümet tarzında kendini gösteriyor. O, söylemde PKK'nin varlığı ya da en masumane ve meşru istemleri şurada kalsın, adını bile kabul etmek istemezken, öte yandan tüm politikasını ve ekonomisini, PKK'yi temel veri kabul ederek düzenlemek zorundadır ve böyle de yapmaktadır. Devlet olarak TC'nin bu var olma tarzı, o kadar zorunlu bir hale gel-

geçerli olacaktır.

PKK, ülkesiyle birlikte yok edilmek istenen bir halkın diriliş hareketi olarak, bir dünya yaratma eyleminin adidir.

Yaratma eylemi, dinsel olarak tanımlandığı biçimine en yakın tanımlama düzeyini PKK'de buldu. Neredeyse tümüyle yok edilmiş bir ülkenin yeniden yaratılması eylemi, PKK'de hâlâ gerçekleşen ve böylece de bugün çıplak gözle izlenebilen bir süreçtir. Toprak yoksa toprak yaratacaksınız. Havayı yaratacaksınız. İrmağı yaratacaksınız. Bütüne bütün bir yaşam ortamını daha önce hiç var olmamış bir biçimde yaratacaksınız ve onun üstüne insanı koyacaksınız. Ona, emeğiyle kendini gerçekleştireceği bir ortam sağlayacaksınız. Üstelik onu, kendisi için yazgı olarak daha önce hiç gerçekleştirmediği bir sürece tabi tutacaksınız. Bütün bu yaşam gerçeğinin, daha önce var olanlara temel olarak ters olan gerçekleşme yasaları olacak ve bu yasaların işletilmesini sağlayacaksınız.

Bu, bir dünya yaratma eyleminin adıdır. Bir tek birey için geçerli olduğunda bile böyle gerçekleşir ve Başkan APO'nun çözümlerinde zaman zaman dile gelen tanrısal nitelikli çalışmanın anlamı da, genel anlamıyla Kürdistan merkezli devrim eyleminin PKK'deki gerçekleşme biçiminin böyle olmasıdır.

Kürt halkı, düşleriyle birlikte gömülmüş bir halk olarak, bütün yaşamsal işaretlerini yitirmiş, kendisini bir halk olarak var edecek dayanaklarından yoksun kalmış bir halktı. Biliniyor ki, PKK'nin ortaya çıkış koşullarında, değil Kürdistan'ın kendisi, onun düşüncesi, "hayali" bile imkansızdır. Her şey bir yana, verilen binlerce şehide rağmen, bu durum bugün çok az değişmiştir. Atıfta bulunduğumuz ünlü Türk katliam sözünde geçen "muhayyel Kürdistan", "medfun" olmaktan kurtarılmış değildir. Gömülmüş düşler yeniden kurulmuş değildir. Gerçekleşmeye yönelik bir Kürdistan düşü, belleklerde henüz net değildir. En değme savaşçının bile böyle bir Kürdistan tasarımına sahip olmaması, basit bir olgu olarak da ele alınmaz. Bu, amaçlarda net olunmadığı anlamına da gelir.

Tarihin rüzgarı, tarih içinde biz Kürtler için her zaman bir katliam rüzgarı olmuştur. O, Osmanlı barbarlığının kan pınarları yaratan baharlarına ilişkin bir rüzgardır ve her dönemde halkımıza kuraklık ve ölümden başka bir şey getirmemiştir. Kısacası tarihin bugüne kadaraki akışı, biz Kürtler için yaşamamıza ilişkin bir akış olmadı. Bunun açıklanmış veya açıklanmamış yığınla nedeni var. Bunlardan biri de, Kürtlerin bugüne kadar kendileri lehine, kendileri tarafından merkezden tarihe müdahale etmemiş olmalarıdır. Müdahaleyi her zaman başkaları yaptı ve bunlar da genellikle Kürt halkının dostları olmak şurada kalsın, onu tarihe gömmek isteyen can düşmanlarıydı.

Geçerli, yaşayan, soluk alıp veren bir yaşamak felsefesini, ancak tarihsel ve toplumsal temeller üzerine kurabiliriz ve bizim tarihimizin de, toplumumuzun da niteliği budur. Kürdistan düşü, "hayali" de, ancak tarih sürecinin toplamı olarak onun bugünkü durumundan yola çıkılarak kurulabilir. Gerçekten de, başlı başına düş kurmak eylemi bile, belli bir tarihsel temel gerektirir. Gerçekleşmeye yönelik tasarımlar, ancak gerçeklikler üzerinde temellendirilerek oluşturulabilirler. Doğru bir temellendirme, doğru, tarihsel kökeni inkar etmeyen ve amaçları da gözden asla yitirmeyen bir yaşam ve dolayısıyla savaş tarzıyla mümkün kılınabilir.

Kürdistan halkının PKK biçiminde oluşan diriliş gerçekliği, yeni bir yaşam ve ona uygun bir savaş gerçekliğidir.

Fırtınanın dizginleri bizlerin elinde değildi. Bugün ise, bunlar özgürlük hareketinin, PKK'nin ellerindedir. Ancak bu gerçeklik, bir önderlik gerçekliği ve ideolojik bir gerçeklik olmaktan öteye gide-

memiştir. Bireylere çok fazla indirgenmemiştir veya savaşan topluma indirgenmemiştir. Özellikle savaşçı yapı olarak kadro, birçok yerde fırtınanın dizginlerini elinde tutmaktan çok büyük oranda uzaktır. En zor olanın kadronun bu niteliği olduğu gerçeği, en gerekli olanın da yine bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Diyalektik karşıtlığın bir devrimde bu kadar uç düzeyde yaşanmasının olağan karşılanması gerektiği doğrudur, fakat söz konusu karşıtlıklar, özellikle kadrolar açısından ölüm ve yaşam karşıtlıkları olunca, birçok durumlarda yaşanan, büyük trajediler olmaktadır. PKK tarzının çok zor anlaşılır ve yaşanır bir tarz olması, onun içerdiği karşıtlık durumu üzerinde kişiliklerin devrimci inisiyatifini kurma ve çabalarını zafere ilişkin sonuçlar alıcı yönde geliştirememesinden kaynaklanıyor. Yok olması gereken de, yaşatılması gereken de, bizdedir, onu aynı beden içerisinde ve aynı zamanlarda taşıyız. Bu karşıtlıklar birliği, son devrimci savaşın en genel kurallarından birisidir ve devrimci inisiyatifin anlık zayıflıkları bile, çoğunlukla trajedilerin yaşanmasına yol açmaktadır.

Gördük ki, bir dünya yaratmak, yalnızca PKK'nin ve onun önderliğinin büyük bir eylemi değil, aynı zamanda her savaşçının kendisine ve ilişkisi dahilindeki her şeye ve herkese ilişkin bir eylemi olması gerekir.

Bu dünya nedir?

Bu, yasalarını son başkaldırının devrimcileri olarak savaşçıların koyduğu bir dünyadır. Özellikle yukarıda niteliğini açmaya çalıştığımız bir devrimci savaş durumu çerçevesinde, yani PKK tarzı bir gelişme etkisinin egemen olduğu bir alanda, yasalarını devrimci savaşçının kendisinin koymadığı her süreç, devrim düşmanlarının koyduğu yasalara göre işler. Her türlü kendiliğindenlik, düşman inisiyatifinin nispeten güçlenmesine götürür. İdeolojik inisiyatifin, tarihsel bir haklılık ve pozitiflikten kaynaklanan sürekliliği ve asla kaybetmeyişi, zaten gerçekleşmiş bir durumdur ve bu da, bundan sonra artık yeni bir kazanım olarak nitelendirilemez. Kazanım, anlık ve pratik olarak gerçekleştirilmesi gereken, etten kemikten vücut bulup büyümesi gözlemlenebilen, bir yaşamak disiplini. Yaratılan bir dünyanın yeni, özgün yasalarının oldukça radikal uygulanmasını, bunun bir yaşam tarzı haline getirilmiş olmasını gerektirir. Savaşçının, demek ki, baştan ve-

retili temel özelliği bir dünya yaratmak ise, olmazsa olmaz bir diğer özelliği, bu dünyanın gerçekleşen bir dünya ol-

masıdır. Sağlayacak yasalarını işletilebilmesidir. Bunlar, PKK adıyla gelişen son devrimin gerektirdiği yaşam ve dolayısıyla savaş biçimleridir.

Normal, yani geleneksel normlara uygun yaşamın, hem bir halk, hem de onun bireyleri olarak bizim imhamıza yönelik bir yaşam olduğu apaçıktır. Çünkü son yüzyılların ve özellikle son yüzyılın geleneksel tarihi, bir halk olarak bizler için bir ölme süreci olarak öngörülmüş ve sömürgecilerin çeşitli düzeylerdeki ve çoğunlukla katliamlar biçiminde gerçekleşen müdahaleleriyle, bu türden bir içerikle sonuç alıcı olma yönünde koşullandırılmış bir tarihtir. Daha doğrusu, böyle bir doğa yapılmıştır ve bu diyalektik olarak işlemeye bırakılmıştır. TC başta olmak üzere, sömürgeci emperyalist sistem varlığını bizim yokluğumuz üzerine kurmuştur ve "normal" yaşamın bizzat kendisini, bu sürecin

gerçekleşmesine yönelik olarak işleyen bir mekanizma haline getirmiştir. Bu anlamda PKK'nin bir dünya yaratmak eylemi çerçevesindeki yeni "doğa'nın dışındaki her türlü "doğallık", bu doğallık karşısındaki her türlü edilgenlik düşmana hizmet eder. Her türlü inisiyatifsizlik de, bütün bu nedenlerle düşmanın doğal inisiyatifiyle işleyen süreçler yaratır ve sonuçları da buna göre gerçekleşir.

Demek ki, PKK'nin bir dünya yaratma eylemi, bugüne kadar yasalarını düşmanların yaptığı bir dünya karşısında, kendi öz yaratımı olan bir dünyada yaşama ve kazanma başarısını gösterebilme ve bunun gerektirdiği bir sistematikte, bunun gerektirdiği yasaları yapma ve uygulama gücüdür.

Evrensel bütün, insan düşüncesinin bugünkü düzeyinde her ne kadar tam olarak kavranmış bir bütün olmaktan uzak da olsa, onun nispeten daha da sınırlandırılmış kesitsel biçimleri, tamamen aynı modelin davranış biçimini sergilerler. Ne kadar daha küçük parçalara bölerseniz bölün, ulaşabildiğiniz en küçük birim de, evrenin bütünü ile eş nitelikte bir hareket tarzına sahip olacaktır. PKK'nin bir dünya yaratma eylemi de bu çerçevede ele alınmalıdır ve bu eylemin, tek tek PKK savaşçılarının bir eylemi olması beklenmelidir.

Temel olarak toplumsal, örgütsel ve savaşçıların bireysel dünyalarının, bir yandan devrimci hedeflere yönelik olarak düzenlenmiş olması gerekirken, öte yandan da, canalıcı bir önemde olmak üzere, düşman dünyasının yönetimlerine göre mevzilendirilmiş olması da gerekir. Düşmanın yok etme isteğine karşı yaşamakta direnmek, giderek yepyeni nitelikteki bu yaşamı sürdürmek ve düşmanın söz konusu tehdidini nihai olarak ortadan kaldırmak esas üzerine kurulmuş bir yaşam ve savaş biçiminden söz etmemiz gerekmektedir. Sadece savaşım ve onun sürekliliği değil, onun zafere yönelik sonuç alıcı bir savaşım olması da esastır.

Ancak verili durumda, halkımızın tarihsel durumu bir yok olma gerçekliği olarak göz önüne getirildiğinde, onun tek tek kişiliklerinin de devrimci müdahaleye uğratılmamış gerçeklikleri ortaya çıkarılabilir. Başkan APO'nun çözümlerinde açılımı çok geniş bir kapsamda yapıldığı üzere, "normal" normlara uygun geleneksel Kürt kişiliği, düşmanın yaşamasına göre ayarlanmış, katliam artığı bir kişilik olarak, yaşamak için celladına hizmet etme ve ona benzeme

"Gömülmüş düşler yeniden kurulmuş değildir. Gerçekleşmeye yönelik bir Kürdistan düşü, belleklerde henüz net değildir. En değme savaşçının bile böyle bir Kürdistan tasarımına sahip olmaması, basit bir olgu olarak da ele alınmaz. Bu, amaçlarda net olunmadığı anlamına da gelir."

ayağa kalkan feodal kurumlar, sınıflar, topluluklar, bu eylemlerinin bir gereği ve sonucu olarak, söz konusu sınıf, kurum ya da topluluk oluşlarına ilişkin gerçekliklerini de ortadan kaldırmak zorunda kalmaktadırlar. Devrim sürecinin pozitif ucundaki bu gelişme, karşı-devrimin negatif ucunda ise, daha önceki satırlarda belirtildiği üzere, bir kez PKK fırtınasına kapıldıktan sonra, sömürgeciliğin de giderek kendi kendini imha eden bir süreç girmesi biçiminde yansımaktadır.

Bütün bu nedenlerle, Kürt sorununun günümüzdeki en belirgin odağı olan Türkiye Cumhuriyeti, PKK devrimini kendi ülkesinden veya Kürdistan'ın kendi egemenliği altındaki Kuzey bölümünden ne kadar uzak tutmaya çalışırsa, kendisini de o kadar daha büyük bir kuşatma, üstelik PKK tarzı kuşatmasının altına sokmuş olacaktır. Müttefikleri olan ülkeler de, Kürt sorununun çözümünü PKK dışında mümkün gördükleri sürece, bu imkanı kaybedeceklerdir. Üstelik, bu güçler bu yanlışlarını sürdürdükleri taktirde de, PKK'nin kendisinin olmasa bile, kendileri için en iyimser bir ihtimalle

miştir ki, PKK verisi olmaksızın neredeyse tüm ekonomi-politika çarkları duracak haldedir. Gerçekten de, PKK'nin yokluğu durumunda TC'nin herhangi bir ekonomik-sosyal planlaması bulunmamaktadır. Çok yanlışlı ve trajik bir biçimde devlet, PKK'yi varlığının bir sebebi olarak kabul etme durumuna gelmiştir. Oysa gerçekte, PKK onun ortadan kalkmasının, yani yokluğunun bir nedeni olarak ortadadır. PKK ile savaşmak üzere kurumlaştırılan özel ordu, devletin temel dayanağıdır. PKK'ye ve aynı anlamda Kürt halkına karşı geliştirilen özel savaş finansmanı üzere düzenlenen ekonominin, bu türden düzenlenme dışında bir gerçekleşme formülü elde bulunmamaktadır. Mevzii, taktik-politik yönelimler veya söylemlerin dönem dönem yumuşaması veya sertleşmesi bu gerçeği değiştirmemektedir, değiştirmeyecektir de. Değişen, sömürgeci sistem açısından en iyimser ihtimalle, devrimci gelişmenin nispeten daha az yıkıcı olması olabilir. Aynı şey, belki de çok uzun bir tarihsel döneme yayılmak kaydıyla, dünyasal emperyalist sistem için de, belli ölçüde

zorunluluğunu çok trajik ve yanlış bir biçimde mutlaklaştıran bir kişiliktir. Bu kişilik, pratik olarak düşmanla savaşmışta bile, bu eylemini düşman inisiyatifinde bizzat kendi kendisine karşı yürüten bir savaşa dönüştürür.

Oysa ideolojik olarak bu çelişkili süreç, PKK ve onun önderliği şahsında düşmanın kendi kendisiyle ve PKK yararına savaşmasını gerektirmiş ve gerçekleştirmişti. Bu gerçekleşme bugün de çeşitli düzeylerde devam ediyor. PKK önderliği ve onun ideolojisinin en temel özelliklerinden biri de, düşmanı kendi kendisiyle savaşmak zorunda bırakmasıdır. Bugüne kadarki kazanımların büyük bir bölümünü, bu özellik sağlamıştır. Düşmanın karşısında yalnızca PKK'nin silahlı gücü olsaydı, dünyanın ikinci büyük ordusu olan gücün işi gerçekten çok kolay olurdu. Oysa PKK tarzı tarihsel gelişme ve gerçekleşme,

TC'yi (bundan ne kadar sakınmaya çalışırsanız çalışın) kendi ordusuyla savaşmak zorunda bıraktı. Onun savaş tarzı, daha çok "savaşın iki ordu yoktur, intihar eden bir ordu vardır" biçimindeki bir savaş tanımlaması çerçevesinde gerçekleşti. Çok uzak olmayan bir geleceği, bunu daha net algılanabilir biçimlerle gözler önüne sermesi için çok fazla beklememiz gerekemeyecektir.

Ancak bu durumun PKK savaşçıları için bir avantaj olduğu da bir yanılgıdan ibarettir. Bunun, PKK'yle birlikte ortaya çıkan bir dünya yaratma eyleminin çok genel sonucu olarak, etkisini en çok PKK saflarında göstermesi beklenmiyordu ve gerçekleşen de bu oldu. Avantaj, düşmanı da içermek kaydıyla, biz-tat devrimci durumun ve önderliğin kendisinden başka bir şey değildir. Bir avantajın değerlendirilmesinden söz edilecekse, bu yeni bir doğa olarak, yeni bir yaşam ve savaş tarzı olarak, önderlik ve ideolojidir.

Bu gerçeğin PKK'de tartışılması zaten çoktan bitmiştir veya bu baştan kabul edilmiştir. Sorun önderlik ve ideolojinin tek tek savaşçılarda yaşam bulup etkin olmasıdır. Bunun anlamı, açıktır ki, her savaşçının önderlik ve ideolojinin cisimleşmiş hali olmasıdır.

Kürdistan devrimci hareketinin silahlı olmasının zorunluluğu sonucu, PKK adına veya onun paralelinde eylemde bulunan her bir kişinin, en azından düşman gerçekliğine saldırı veya onun karşısında savunmaya göre oluşturulmuş düzenlenmiş silahlarla donanmış olması beklenir. Bu sade gerçeğin yerine getirilmesi ise, onun dile getirilmesinin kolaylığının tam tersine, parti tarihinde de açıkça görülebildiği üzere, son derece güçlü bir yaşam ve savaş disiplini gerektirir. Silahlanmak ve silahlara anlam vermek, anlam verilebilecek her türlü eşya, durum ve kişiyi bu çerçevede bir silaha dönüştürmek ve bütün bunların da fazladan birer müdahale olarak değil, yaşa-

yaşama aynı anlama gelen savaş terminolojisinde bunun adı, "asker"dir.

Araç ve makineler bir yana bırakıldığında, bir asker nasıl silahlanabilir? Evet, maddi donanımı olmayan bir insan varlığının, konumuz açısından da bir savaşçı varlığının belli bir durumundan söz etmek istiyoruz. Bütün eşyalardan yoksun kılınmış bir beden, maddi ve klasik anlamdaki silahlarından soyutlanmış bir savaşçı varlığının, bizim tarihsel nitelikteki bir düşman varlığı karşısında alabildiğine etkili bir silah haline getirilmesi mümkün müdür? Soru budur ve bütün askeri karmaşıklığın, bütün hareketlerin, en basit veya en kapsamlı savaş eylemlerinin esası da, bu ilk veya "ilkel" silaha dayanır. Bu nitelikte bir soruyu, hemen diğer bir sorunun izlemesi gerekiyor. Zeka ve duygudan oluşan bir silah kadar etkili başka bir silah var mıdır? Açık ki bu türden bir silah karşısında düşman mevzilerinin savunması mümkün değildir. Yok etmesini bildiği kadar yaratmasını da bilen böyle bir silah, bir dünya yaratma eyleminin bugünkü ifadesi olan PKK ve onun önderliğinde en genel bir etkiye sahipken, bunun ordulaştırılması zaferin ta kendisidir.

Bizde askerler yalnızca emirleri alan ve uygulayan bir mekanizma olmadığını teslim etmek gerekiyor. Bütün ordular bu esas üzerine kurulmuş olsalar da, bir silah olarak insan ögesi her zaman ordunun başarı veya başarısızlığının gerçek temellerinden biridir. PKK'de savaşçı tanımlaması, yukarıda açıklamaya çalıştığımız gelişme tarzından dolayı, klasik asker tanımlamasının çok ilerisinde olmak durumundadır. Çünkü söz konusu olan, yerel, tekil, zaman ve mekan olarak sınırları belli bir savaşın kazanılması değil, bir dünyanın, bir yaşamın bütüne bütün kazanılmasıdır. Kürdistan söz konusu olduğunda ise, gerçekte hayali bile var olmayan, doğru dürüst bir hayalinin kurulmasının bile oldukça zor

likle eyleminin tarihsel temellerine ve hedefe ilişkin etki ve sonuçlarının bilgisine de sahip olmak zorundadır. Bu da, dile geldiğinden ve sanıldığından çok daha zordur ve bugüne kadar en görkemli tek gerçekleşme şansını Başkan APO'da bulmuştur. Ancak belirtmek gerekir ki, Başkan APO'nun da zaman zaman vurguladığı gibi, halihazırda bunun yalnızca Başkan APO'da gerçekleşiyor olması, yine Kürdistan devrimi için bir sonuç değil, gerekli bir başlangıçtır. Beklenmesi gereken, teorik olarak Başkan APO'nun ordulaştırılmasıdır. Her PKK'li, eyleminin ve onun teorik bilgisinin tam anlamıyla sahibi, hakimi olmak durumundadır ve o, ancak bu tarzda devrimin temel bir silaha haline gelerek, PKK tarzı gelişmenin trajik sonuçlarından kaçınılabilir, yaşamını ve dolayısıyla savaşımını bir özgürlük yürüyüşü haline getirebilir. Başkan APO'nun dilinde bunun adı, "kendini gerçekleştirme"tir.

Araç ve makineler bir yana bırakıldığında, savaşçının bizzat kendisini duygular ve zekadan oluşmuş etkili bir silah olarak gerçekleştirilmesi, her anı kapsamına alan bir özgürleşme süreci savaşımını gerektiriyor. Bu pratik, gözle görülebilir bir savaştır. Eskinin kölesini silaha dönüştürmek, düşman karşısında direnebilen, başkaldırabilen ve kazanan bir kişilik haline getirmek, günlük yaşamdaki uygulamada hissedilebilir bir gerçek olmak durumundadır. Duygulardan ve zekadan oluşmuş bir silah, bir silah olmasını gerektiren koşullar gereği, sıradan olmayı, normlara uygun olmayı baştan reddeder. Bir savaşçı için, hele bu bir PKK savaşçısı ise, sıradan duygular ve sıradan bir zeka, ancak düşmanın yararına işleyen etkili birer silah haline gelebilir.

Sömürgeci sistem içerisinde yığınla üstün zekalı insan vardır, sömürgeci ordularda da yine yığınla üstün zekalı asker ve komutan vardır. Ancak onların yalnızca bu nitelikleri, tarihin akışını değiştirecek düzeyde ve kapsamda çalışmaların sahipleri olmaları için asla yeterli değildir. Yine duygulara gelince, sömürgeci sistem içinde yığınla duygusal yoğunluklu insan bulunabilir ve bunların da duyguları, herhangi bir yaratıcılığa yol açmaz. Hatta çoğunlukla, sömürgeci sistem içerisinde üstün zekalı olmak bir delilik semptomu olarak kendini göstermek durumunda kalır. Yine burada duyguların yoğunluğu da bir kişilik çöküşünün nedeni haline getirilmiştir. Bütün bunların yansımalarını parti yapısı içinde de görmek mümkündür ve sistem kaynaklı birçok "yaşam-sal" ya da "normal" duygunun kişilikleri çok büyük bir kolaylıkla düşürdüğü herkes tarafından bilinen bir gerçekliktir. Yine sömürgeci sisteme göre biçim-

lenmiş bir zeka da, parti ya da ordu yapısı içerisinde en büyük bir eylemi olarak ancak kendi sonunu hazırlayabilir.

Birçok alandaki savaşçının en büyük çıkmazlarından biri, yine bu olumsuz, çöküşe götüren duygusal durumunu bir duygusuzlukla ve zekanın olumsuz

yaratılabilir. PKK'nin kendi "doğa"sı gereği, bugünkü savaş, hem yerel, hem de evrensel düzeyiyle, tarihteki benzerlerinden çok daha karmaşık biçimlerde geliyor. Onun en temel özellikleri, önderliğin ve onun ideolojisinin yapı ve karakterlerine uygun olarak gerçekleş-

"Başlı başına düş kurmak eylemi bile, belli bir tarihsel temel gerektirir. Gerçekleşmeye yönelik tasarımlar, ancak gerçeklikler üzerinde temellendirilerek oluşturulabilirler. Doğru bir temellendirme, doğru, tarihsel kökeni inkar etmeyen ve amaçları da gözden asla yitirmeyen bir yaşam ve dolayısıyla savaş tarzıyla mümkün kılınabilir."

kullanımını, ondan kaba bir yoksunlukla karşılamak olmuştur ki, bu da son derece zarar vermektense öteye bir çözüm getirmez. Gerekli ve doğru olan, duyguların ve zekanın devrimci tarzda, yeni bir dünya, yeni bir yaşam ve savaş anlayışı temelinde her alandakinden ve her zamankinden daha çok yoğunlaşabileceği bir sürecin gerçekleştirilmesidir. Hiçbir savaş, özellikle de eğer bu bugünkü türden bir savaş ise, duygular ve zeka olmaksızın ileriye götürülemez ve zafere ulaştırılmaz. Elbette bu da, savaşın temel dayanaklarının bu yetiler olduğu anlamına gelmemelidir.

Partinin temel silahı kadro ve ordunun savaşçı olduğuna göre, kadro veya savaşçının duygusuz olması beklenemez, aksine çok yoğun duyguların sahibi olması gerekir. Sözü ettiğimiz duyguların, bir savaşçının duyguları olması gerektiği apaçiktir. Ancak bu açıklığa karşın, bu alanda hemen herşey, çözümsüzlükte düğümlenip kalmaya çok elverişlidir ve bugün Başkan APO'nun edebi ifadesiyle artık çokça biliniyor hale gelen **"Kürt Kördüğü-mü"**nün yaşanmadığı zaman ve alan kalmamıştır. Bunun ötesinde, her türlü insani duygunun red ve kabul ölçülerinin bir karmaşıklığa yol açtığı da bilinmektedir. Nefret, kin, sevgi, utanma, öfke, korku, cesaret ve benzeri duygulara ilişkin temel süreçlerin gerçekleşme biçimlerinin yol açtığı sorunlar da, bunların sömürgeci sistemde yaşadıkları biçimleriyle savaş alanına aktarılacak istenmelerinden kaynaklanmaktadır.

PKK tarzı gelişme ve gerçekleşmenin çelişkili yapısı, gözünü zafere dikmiş, bütün duygu ve yeteneklerini bu hedef noktasında kilitlemiş militanların yaşayabilecekleri ve savaşabilecekleri bir dünyaya ihtiyaç gösteriyor ve bu dünyayı da o, ancak kendi öz eylemiyle

ken, devrimin genel gerçekleşme tarzını belirliyor. Bu devrimde, ordular kaba ve fiziki olarak birbirlerinden uzak coğrafyalarda buldukları durumlarda bile, gerçekte iç içe bir savaş yaşanmaktadır. Bu savaşta, mevziler en büyük oranda kişiliklerde kazanılmaktadır ve savaş da, kişiliklerde kazanılacak veya kişiliklerde kaybedilecektir. Öte yandan, devrimin gerçekleşme alanı da, sadece parti saflarında ya da Kürdistan topraklarında sınırlı kalmayacak, buralardaki gerçekleşme düzeyi oranında düşman saflarında değişik biçimlerde kendini gösterecektir. Buna paralel olarak, karşı-devrimin kendi içindeki göreceli de olsa herhangi bir yükselmesinin de, doğrudan etkilerini devrim saflarında, hatta tek tek devrimci kişiliklerde göstermesi beklenmeli ve savaşçı kişilikler, en temel bir silah olan varlıklarını ve birer savaş mevzisi olarak düzenlenmesi gereken yaşamlarını buna göre hazırlamalıdır. Düşmanlarımızın bu konuda en temel dezavantajlarının, oturmuş bir sisteme sahip oluşları ve bizlerin en önemli avantajının ise, tarihsel bir dönemi açan bir önderlik ve ideolojinin devrimci hareketliliğine sahip oluşumuz gerçeğinin bilinciyse, en öncelikli probleminiz, bu iki temel gerçekliğin özlerine ilişkin felsefi ve yaşamsal bilgiyle tek tek savaşçı kişiliklere indirgenmesidir.

Yeni bir dünyada, tümüyle yeni, devrimci yasalarla gerçekleşen bir yaşam, onun zafer esaslarına göre anlık olarak yürütülen savaşımı ile, her savaşçının başta kendisi olmak üzere ilişkide bulunduğu her şeyi ve herkesi bir devrim silahı olarak örgütlemesi, bir kadro veya savaşçının olmazsa olmaz özellikleri olarak tartışmasız kabul görmektedir. Bunun gerçekleştirilmesi ise, her alanda giderek daha da şiddetlenmesi gereken bir çabayı gerektirmektedir.

"Duygulardan ve zekadan oluşmuş bir silah, bir silah olmasını gerektiren koşullar gereği, sıradan olmayı, normlara uygun olmayı baştan reddeder. Bir savaşçı için, hele bu bir PKK savaşçısı ise, sıradan duygular ve sıradan bir zeka, ancak düşmanın yararına işleyen etkili birer silah haline gelebilir."

min ve bu yüzden de savaşın esasları olarak uygulamaya konması da, bir savaşçı için, yine en basit doğrulardan biri olmak durumundadır. Birer silaha dönüştürülmesi gereken şeylerin başında, elbette ki insan ögesi gelir ki, bizler için

olduğu bir ülkenin yaratılmasıdır. Durum böyle olunca, PKK'de savaşçının ya da askerin aynı zamanda yaşamın mimarı olması gerekir. PKK'de askerin, PKK'nin doğası gereği, yalnızca eylem yapan bir asker olması mümkün değildir. O, önce-

ERNK AVRUPA ÖRGÜTÜ 9. AVRUPA PARTİ-CEPHE KONFERANSI'NI GERÇEKLEŞTİRDİ

21 Şubat-2 Mart tarihleri arasında 9. Konferansımız, Avrupa'nın değişik ülke ve bölgelerinden 122 delegenin katılımıyla güçlü ve çözümleyici bir temelde gerçekleştirildi.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir gelişmeyi yaşadığı ve büyük bir atılımı hazırladığı bir dönemde başarıyla gerçekleştirdiğimiz 9. Konferansımız bir yıllık çalışmalarını yüklü bir gündem çerçevesinde tartışarak, 1996 yılını kararlaştırdı ve planladı. 11 gün boyunca 1995 yılının bütün faaliyet sahalarının pratiğini detaylarına kadar değerlendiren önemli sonuçlar çıkardı. Çalışma tarzı devrimci yaşam ve tempoda görülen doğru ve yanlış anlayışlar, konferans platformu tarafından irdelenerek, kazanımların ve kayıpların geniş bir muhasebesi yapıldı.

Çeşitli faaliyet sahalarına ilişkin değerlendirmeler sonuçlandırıldıktan sonra, partimizin yıllık kazanımlar hedefine tam ulaşılmasında belirleyici rol oynayan anlayışlar ve yaklaşım tarzlarının hangi kişilik özelliklerinden kaynaklandığı

eleştiri-özeleştiri temelinde değerlendirildi. İstenilen başarıların sağlanamamasının esas nedeninin partileşmemiş kişilikler olduğu vurgulanarak, bunun kapsamlı eleştirisi yapıldı.

Önemli bir gündem maddesi olarak 1996 yılının planlaması ve düzenlemesi yapıldı. 13 değişik sahaya ilişkin komisyonların hazırladıkları karar tasarımları birer birer tartışılarak onaydan geçirildi. Bu kararların pratik uygulamaya kavuşturulması için kapsamlı perspektifler sunuldu. Buna göre örgütlenmede ve tüm düzenlemede köklü değişikliklere gidildi.

9. Konferansımız, geçen süreç içerisinde yaşanan yetmezliklerin 1996 yılında tekrarlanmaması, yıl hedeflerine kesin ulaşılması için kararlılık düzeyinin altını çizdi. Başarısızlıklara ve kayıplara yol açan küçük-burjuva, liberal, bürokratik ve dar pratikçi yaklaşımları mahkum etti. Kişilikler üzerinde etkili olan ve emperyalist-sömürgeci yaşam biçimlerini güçle kesilir gibi kesilip atılması için önlemler geliştirdi. 1996 yılı Avrupa çalışmalarının Kürdistan'daki gelişmelere yeterli cevabı teşkil etmesi için örgütlenme

sistemi ve yüksek tempolu çalışma tarzını sonuç alıcı ilkelere bağladı. Kitle çalışmalarında ve diplomatik faaliyetlerde her türlü çizgi dışılığı asla izin verilmeyeceği, ulusal kurtuluşu ve bağımsızlığı çizginin egemen kılınmasının vazgeçilmez görevlerin başında geldiği kararlaştırıldı.

TC yapısının sıkı örgütlenmesi üzerinde duran konferans platformu son bir yıl içerisinde Türk MİT'inin yurt dışındaki saldırı ve provokasyonlarına dikkat çekti. Bu özel savaş oyunlarına karşı geliştirilecek tedbirler üzerinde genişçe değerlendirmeler yaparak önemli kararlar aldı. Bununla birlikte Alman devletinin yurtsever kitlemize ve kurumlarımıza yönelik baskın ve saldırılarını da kapsamlı bir şekilde değerlendirdi. Yapılan değerlendirmelerde, tüm iyi niyet çabalarına rağmen, Alman devletinin ikiyüzlü bir politika izlediği, Kürt kitlelerinin en sıradan demokratik etkinliklerinin Alman polis güçlerinin saldırılarına maruz kaldığı vurgulandı. Şimdiye kadar örgütümüz sorumlu bir politik tutum sergilemesine karşılık, Alman devleti-

nin saldırılarında ısrar ederek, TC özel savaşına destek vermesinin kabul edilemez bir durum olduğuna dikkat çekildi.

1996 yılının, bu açıdan da başarılı ve kazanımlı geçmesi gerekmektedir. Alman devletinin TC'yi aratmayan yasağı mantığı ve saldırıları karşısında Almanya'daki yüzbinlerce Kürt kitlelerinin sabrının taşması ve sert tepki göstermesinde sorumluluk Alman devletinin olacaktır. Ayrıca istenmeyen bir şekilde karşı karşıya gelinmesi durumunda, kaybedecek olanın Kürt kitleleri olmayacağını özenle belirtmek gerekiyor.

Sonuç olarak; 9. Konferansımız, örgütümüz açısından 1996 yılının kazanılması için yapılan hazırlıkların zirvesi oldu. Sonuç değerlendirmesinde önümüzdeki süreçte nasıl çıkış yapılacağı konusunda yılın hedeflerini kapsamına alan ortak perspektifler oluşturuldu. Kesin başarılabacağına dair, bütün delegeler ayağa kalkarak toplu halde ant içtiler ve söz verdiler.

Sonuç Bildirgesi

KÜRDİSTAN'DA

Yeni insan

Yeni insan'ın, Kürdistan gibi insanın ve insanlığın en fazla düşürüldüğü, halklar gerçekliğinin en fazla ayaklar altına alındığı bir sahada ortaya çıkması tesadüf değildir, zorunlulukların ürünüdür.

"Yeni insan"ın reel sosyalist ülkelerde ya da gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerde doğmamasının temelinde de bu tarihsel gerçeklik ve zorunluluklar bulunmaktadır. Hatta insanın çözülüşünün, düşürülüşünün en yoğun biçimde kapitalist-emperyalist ülkelerde yaşanmasının nedeni de bu gerçeklikle ilişkilidir.

Köle Kürtlük başta olmak üzere, ezilen halkların gerçekliği ile bağlantılıdır. Ve yine PKK'de doğuşu gerçekleşen "yeni insan"ın ve onun temsil ettiği "yeni toplum"un ve sistemin, ulusallaşma ve enternasyonalizmin çok zor, sancılı, çetin bir gelişim sorunu yaşaması da bütün bu tarihsel ve güncel gerçeklerle, zorunluluklarla, nedenlerle bağlantılıdır.

Evet, bugünün insanında yaşanan düşüklüğün, biraz farklı biçimlerde de olsa, en geniş çaplısının, en boyutlusunun Kürt kişiliğinde üç bin yıllık bir yığılmayla bütünleşerek yaşanıyor olması, Kürdistan'da koca bir yumak haline gelen tarihsel ve güncelliği içinde taşıyan, bunu kendisinde bütünleştirip dışı vuran çelişki ve çatışmaların doruğa çıkmış olması, hem "yeni insan"a, hem de "yeni toplum"a, yeni siyasal, ulusal biçimlenişe, Kürdistan'ın ve Mezopotamya'nın ebelik etmesini kaçınılmaz kılmaktadır.

Tarih, yeniden doğuşu bu coğrafyada dayatmaktadır.

İşte PKK bunu günümüz dünyasında başarabilmek için varını-yoğunu ortaya koyan tek kurumdur. PKK hareketi, insanlığın entellektüel birikimini ve tarihsel mirasını inkarcılığa düşmeden, olumlu, sağlam, dayanıklı, hiçbir değerini küçümsemeden, sosyalizm, devrim ve insanlık adına geliştirilecek ne varsa, hepsini de büyük bir titizlikle ele alarak değerlendirmiş ve bunları "yeni insan"ı yaratmakta birer araç yapabilmiştir. Nitekim daha ilk dönemden başlayarak "yeni insan"ı yaratma görevi adım adım geliştirilmiştir.

O dönemde Kürdistan koşullarına uyarladıkları bilimsel sosyalizmi, yani devrimci-yurtsever düşünceleri Kürt aydın gençliğine ve halkına anlatıp benimsetmek için ülkeye yönelmeye karar verdiklerinde bir avuçtular. Doğruluğuna ve bilimselliğine yürekte inandıkları düşüncelerinden başka, avuçlarında hiçbir şey bulunmamaktadır. Daha beteri tarihsel olarak dayanacakları, yararlanacakları bir tek devrimci gelenek ve mirastan da yoksundurlar.

Ama tepeden tırnağa inanç ve kararlılığa kesilmişlerdir.

Önce sosyalizmi özümsemiş, buradan da ülke ve halk gerçekliğine ulaşarak yurtseverleşmeyi Kürdistanlı devrimci aydınlar ile birkaç enternasyonalist Türkiyeli marksistin önderliğinde, ülkenin en fazla sosyalleşmiş, en geniş aydın-çocukluk tabakasına sahip şehirlerine müdahale yapılmıştır. Ama bu alanlarda Kürt aydın-öğrenci gençlikte, işçi ve emekçilerde ülke ve halk bilinci, sevgisi, yurtseverlik duygusu yok denecek kadar körelmiştir. Sadece sınır boylarında ilkel milliyetçilik biçiminde bir Kürtlük vardır. Buna rağmen

sınır boyları değil, Kürdistan'ın batı yakası temel faaliyet alanı olarak seçilmiştir. Gerçekten işleri çok zordur, hatta çok umutsuzdur. Sosyalizme açık olan aydın-çocukluk kesimi de bu alanlarda yoğunlaşmış bulunmaktadır. Asimilasyonun, özümsemenin en güçlü olduğu bu alanlarda devrimci çalışma yürütmek oldukça güçtür. Bu güçlük aşılabılır ve karşı-devrimin Kürtlük için birer handikap durumuna getirdiği kentler yeniden doğuş kaleleri haline getirilebilirse, gerisinin çorap söküğü gibi geleceği görülmektedir.

Öte yandan bu alanlarda yoğunlaşmış olan aydın-çocukluk tabakası Türk sosyal-şoven ve Kürt reformist, teslimiyetçi grup, örgüt ve partiler tarafından adeta parsellenip yutulmuştur.

Ayrıca karşı-devrimin yaygın olarak örgütlediği ajan-muhbir şebekesi, bunların yürüttüğü takibat ve gizli koğuşmalar söz konusudur. Bunlar yet-

luluğu olarak bakacak ve böyle değerlendireceklerdir.

Bütün bu gerçekler, devrimci-yurtsever düşünceleri kitleler içinde yayıp taban tutturabilmenin; maddi bir güç haline gelebilmenin öyle kolay bir iş olmadığını ve bu görevlerin de öyle sıradan insanlarla başarılamayacağını kanıtlamaktaydı. Fakat, "yeni" ama, yepyeni başarılabilmesi de olanak dahilindedir. Bütün umut ve kazanma şansı "yeni insan"dadır. Bu "yeni insan"lar birer misyoner gibi ülkenin özellikle aydın gençliğin yoğun olduğu alanlarına yöneleceklerdir. Bir lokma, bir hırka ile, yatacak yerleri dahi olmadığı halde, karış karış ülkeyi dolaşacaklar, bir tek insan örgütleyebilmek için günlerini, haftalarını hatta aylarını vereceklerdir. Yokluk, sefalet, açlık, uykusuzluk onları yıldırmayacaktır. Tam tersine kamçılacaktır. Amaçlarını gerçekleştirmekten başka kaygı taşımamaktadırlar. Üstlerin-

ni koparmış atmıştır. Evli-barklı olanlar eşlerini, yuvalarını ve çocuklarını ayak bağı olmaktan çıkartarak "yeni bir evlilik" yapmışlardır. Hepsinin yeni aşkı devrimdir. Bir rahipten, dini bütün bir müslimden daha çok nefislerine hakimdirler. Terzi Hermes'in "isteklileri", İsa'nın "havarileri", Muhammed'in "iman edenleri" Şeyh Bedrettin'in "canları", Platon'un "yargıçları ve askerleri" bu "yeni insan"lar karşısında çok eksik kalmaktadırlar. Pek çok ortak özellik vardır aralarında, ama bu, tecrübe ve birikimlerin kuşaktan kuşağa aktarılması; tarihi "yeni insan"ın ereklarinin, emperyalizm ve proleter devrimler çağında yeni bir öz ve biçim altında gerçekleştirilme çabası ve özgürleşip yücelme tutkusudur. Tarihi "yeni insan" ile modern çağın "yeni insan"ı arasında erdemler ve meziyetler bakımından da birçok benzerliklere rastlamak mümkün

la görevlerine sarılıp hırsla, azimle çalışmaktadırlar. İmkansızlıkların birçoğunu aşip imkan haline getirirler.

Aydın-çocukluk ve emekçi halk üzerinde terör estiren, cinayetler işleyen faşist örgütlenmelere, ajan-muhbir ağına karşı mücadeleyi geliştirerek onları geriletirler. Bu mücadeleleri kısa zamanda meyva verir. Bunların halka yaptıkları aşırı tutar. Emekçi-yoksul halkın ve devrimci-aydın gençliğin güvenini, desteğini kazanırlar. Ünlü kısa zamanda kentten kente, kasabadan kasabaya, köyden köye yayılır. Kürdistan'ın en dişe dokunur, en ihtilalci, namuslu, dürüst insanları birer birer devrim saflarına akmaktadır. Diğer sözde sol güçlerin etkisi kırılıp altları boşalmaya tabanları buraya kaymaya başlamıştır.

İki elin parmaklarından daha çok olmayan bu "yeni insan"lar, saflara kazandıkları "yeni insan" adaylarını kendilerine benzetmek için yoğun bir çalışma yürüteceklerdir. Her şeyin ortakça tüketildiği komün evleri ile aile evleri birer devşirme, asimilasyon yuvaları olan sömürgeci eğitim kurumları, öğrenci yurtları teker teker "yeni insan"ın eğitilerek yaratıldığı okullar haline getirilecektir. Böylece "ikinci kuşak" "yeni insan"lar yaratılacak ve bunu değerleri izleyecektir.

1977 yılına gelindiğinde önemli bir kadro birikimi yaratan öncü "yeni insan", adım adım mücadeleyi ileriye götürecektir. Tam da bu gelişmelerin dönüm noktasında, büyük enternasyonalist, Türk halkının yiğit evladı, Haki Karer Stêrka Sor denilen ajan-provokatör örgüt tarafından 18 Mayıs tarihinde Antep'te katledilecektir.

Yeni fikir ve "yeni insan" grubunun ilk şehitlerinden biri, yine kendilerine "komünist" diyenlerin eliyle katledilen Aydın Gül olacaktır. Bunu faşist çetelerin katlettiği Hasan Aydın izlemiştir ve Haki Karer henüz sonucusudur. Daha işin başında üç şehit veren Kürdistan devrimcilerinin gelecekte büyük bir "şehitler hareketi" olacağına dair belirtiler ve kanıtlar çok güçlüdür. Bu nedenle Kürdistan devrimcileri şahadet olayına çok farklı bir anlayışla yaklaşacak, bunu sadece teoride dile getirmekle kalmayıp çok inatçı, kararlı ve sonuç veren eylemliliklerle hayata geçireceklerdir. "Yeni insan"a göre şehitlere bağlılık şehitlerin idealini gerçekleştirmek için daha çok çalışmak, görevlere dört elle sarılmak, şehitlerin yerine de faaliyet yürütmek, düşmana amansız darbeler indirerek kanını mutlak suretle yerde bırakmamaktır. Şahadet olaylarına bütün mücadele süreçlerinde böyle yaklaşan ve bu anlayışı giderek etkinleştiren "yeni insan", mücadeleye, her şahadet olayından sonra büyük hamleler yapacaktır. Her şahadet olayı, adeta yeni bir atılımın kilometre taşı ve dönüm noktası olacak, "ölümde yaşamlar yaratılacak", ölecek çoğalma, büyüme ve şehidi yaşatma mucizesi gerçekleştirilecektir.

"Yeni insan" olmaya karar verip saflara katılan isteklilere, ilkin devrimin çok çetin, engebeli ve büyük fedakarlıklar gerektirdiği; "yeni insan"ı ölüm, işkence, tutsak düşme, açlık yokluk, uykusuzluk gibi kaderlerin beklediği ısrarla hatırlatılacak ve dünya nimetlerinde gözü olmasın gerektiği, eski düzen ve eski insan alışkanlıklarından, anlayış ve duyguların-

mezmiş gibi, bu "yeni insan"ların ellerinde hiçbir maddi olanak bulunmamaktadır. Yiyecek bir dilim ekmek, içebilecek bir dal sigara bulamadıkları günler istisnaları değil, genel geçer bir durumu, yaşantılarına hakim olan gerçekliği oluşturmaktadır. Bu "yeni insan"lar adeta Terzi Hermes'in sırrına erişmek isteyen "istekliler" ya da "talipler" gibi nefis sınavından geçmektedirler. Dünyasal zevklerden, nimetlerden, kaygılardan kopmuş, yeni din yayıcılarını andırmaktadırlar.

Kısacası durum çok umutsuz, hatta imkansız gözükmektedir. Bu herkesin ortak kanısıdır. Bu kaniyi paylaşmayan bir tek Başkan APO ve bir avuç yol arkadaşısıdır. Kimse onlara şans vermeyecektir. Kimileri onlara, intihara giden birine acımalı bakar gibi, acımalı bakacak; kimileri macyeraci, kimileri idealist ve sonu olmayan bir eylemin insanları, hatta kimileri de ajan-provokatörler top-

deki elbiseler bir iplik çeksen kırk yamalık dökülecek kadar berbattır. Kitap alabilmek için gerekli parayı bir araya getirebilmek amacıyla inşaatlarda ve biriket dökme işlerinde çalışacaklardır. Bir yandan da yoğun olarak ideolojik tartışmalara, eğitim çalışmalarına yoğunlaşarak devam edeceklerdir. Yorulmak nedir, uyku nedir bilmeyeceklerdir. Büyük özveri, coşku ve heyecanla görevlerine sarılacaklardır. Henüz ideolojik bir grupturlar, ama bir parti gibi disiplinli çalışacaklardır.

Düşüncelerini yaymak için bir yayın organları dahi bulunmamaktadır. Ayaklı bir gazete gibi herkese ulaşmaya çalışacaklardır.

"Yeni insan"ın tek pratik avantajı; Başkan APO'nun ülkeyi boydan boya gezerek kendilerine her konuda perspektif vermesi olacaktır.

"Yeni insan"ın çıkışı, geleceğe sahip olacağı daha o günden kendini belli edecektir. Çünkü düzenle bütün bağları-

olacaktır. Adeta tarih "yeni insan"da dile gelmektedir. Bin yılların evrensel mirası onda yaşamaktadır. Tarihteki benzerleri gibi ne içki içmektedirler, ne kumar oynamaktadırlar, ne kişisel zevk ve rahatlarını düşünmektedirler, ne hovar dalık ve çapkınlık bilmekteydirler... Daha önce bunlara bulaşanlar ise, "yeni insan"ın arasına girer girmez bıçak gibi eski alışkanlıklarını kesip atacaktırlar. "Yeni insan"ın yaşam felsefesi, ahlakı, oturuşu, kalkışı, üslubu, nefesi, tavrı, tepkisi tamamen kendisine özgüdür. Bütün bu özelliklerinin temelinde yatan büyük ve sarsılmaz bir devrim, özgürlük, vatan ve sosyalizm aşkıdır. Bu, bilimsel sosyalizmin ülke gerçekliğine uyarlanması ile ortaya çıkan "yeni insan" tipidir!

Birer "derviş" gibi acıya, yokluğa, açlığa, zorluğa karşı büyük bir sabır ve alışılmışlık içindedirler. Zoru başarmak için yola çıkmışlardır. İnanç, kararlılık ve inat-

dan sıyrılması gerektiği belirtilecektir. Ve “yeni insan” olmaya aday gönüllüler bu göre tercihlerini yapacaklardır.

Bu hatırlatma ve uyarılar, **Tanrı İzzet**'in tapınağı önünde bağdaş kurup oturmuş biçimdeki heykelinin altında yazılı olan “**Yüzümdeki örtüyü hiçbir ölümlü kaldıramadı!**” uyarısını andırmaktadır. İstekli ya da “yeni insan” adayı yeni ve çok farklı olan bu yola çıkmadan önce iyi düşünmelidir. Zira devrim yolunda vezir olmak da vardır, rezil olmak da. Bu nedenle gidilecek yolun zorluğu ve çetinliği daha önceden kendisine belirtilecektir. Aksi halde yeni yola, “yeni insan” a büyük zararlar verebilir. Bu hesaplanacak ve gerekli olduğu biçimde hareket edilecektir.

“Yeni insan” artık sadece ideolojik mücadele yürüten, düşünce yayan değildir. İlk şehitlerden sonra politik mücadele içine de girmiştir. Her ne kadar politik mücadele için zamanı erken bulmaktaysa da koşullar bunu kaçınılmaz kılmaktadır. İdeolojik mücadele ile politik mücadeleyi birlikte ve ahenk içinde yürütmekten başka yol kalmamıştır. Buna mecburdur. Fakat ideolojik mücadele hâlâ temeldir. Kısa sayılamayacak bir süredir yürütülen ideolojik mücadele, ülkeye göre bir kişilik ve pratiğin gelişmesine yol açacaktır. İdeolojik devrimci ve bir bakıma doktriner devrimci kişilik “yeni insan” a ve pratiğine yön vermektedir. Örgütlenmede, çalışma tarzında, yönetme ve yönetilmede, işleyiş ve resmiyette, ilişkiler ve yaşamda teorik, soyut ve doktriner kalınlıktadır.

Mirassızlık ve tecrübesizlik örgüt adamı olmakta darlığın ve amatörlüğün yaşanmasına neden olmaktadır. Ayrıca düzenden, aileden ve çevreden alınan anlayış ve alışkanlıkların kişiliğin gelişimini engelleyici, sınırlayıcı, tıyacı ve daraltıcı özelliklerinin henüz tam farkında olamayacaklardır. Görünürde kendini dışı vuran “eski”den maddi bakımdan kabaca kopulmuştur, ama içe sinen, öze işleyen gizli yanlar ve bunların sonuçları üzerinde durulamayacaktır. Çünkü, henüz elle tutulur bir şey yoktur ortada. Ve kişilikteki bu “eski”nin etkilerini açığa çıkartacak, yargılayıp inkar edecek ve yerine yeni olanları koyacak bir tecrübe ve birikim de henüz sağlanamamıştır. Politik ve örgütsel mücadelede bunun yansımaları ve belirtileri uç vermektedir, ama henüz rüşeym halindedir, olgunlaşmamıştır, tahlilinde zorluk çekilmektedir. Mücadele boyutlanmadıkça, her alanda dal budak sal-

dan, mücadeleye hamle yaptırmayı anlayan Kürdistan devrimcileri, bu feodal eşkiya çetesini bozguna uğratıp teslim alacaktır.

1978 yılı ortalarına gelindiğinde artık geniş bir “yeni insan” potansiyeline ve bir halk hareketi düzeyine çıkıp kitleselleşecektir. “Yeni insan” bu kadar geniş bir tabanı eğitmekte, örgütlemekte artık zorlanmaktadır. Mirassızlık, tecrübesiz ve birikim yetmezliğinin doğal olumsuz sonuçları kendisini belli etmektedir.

Politik ve pratik faaliyetler; politikleşme, örgütlenme ve eylem adamı olma her yönüyle kendisini dayatmaktadır. İdeolojik mücadele geri plana düşmüştür. Fakat ideolojik grup, kişiliği aşmada, politikleşmede, örgütleşmede yetersiz kalmaktadır. “Yeni insan”ın mutlaka yeni bir hamle yapıp kendisini aşması, yenileşmeyi gerçekleştirmesi gerekmektedir.

1978 yılının sonbaharına gelinip dayanıldığına partileşerek; amatör ideolojik grup ilişkilerinden, profesyonel ilişkilere geçiş yaparak bu ihtiyaç karşılanacak ve beklenen hamle yapılacaktır. Genişleyen ve kitlesellenen hareketi örgütleyip disipline etmek, yönetmek, denetlemek ve politikleştirmek için, bu kaçınılmaz bir karar ve adımdır. Artık emekçi halkımızın da bir öncü örgütü vardır. Böylece, halkımızın örgütsüzlük tarihine son verilmiştir. Hem de çağın en bilimsel öğretisi olan bilimsel sosyalist ideolojiyi rehber edinen “yeni insan”lar tarafından buna son verilmiştir. Çağdaş ve modern yeni bir partidir ve “yeni insan”lar ile adayları tarafından kurulmuştur. Bu kuruluş toplantısında iki kuşak yan yana gelmiştir. Kürt toplumunun, işçi sınıfı ve emekçi halkının aşağı-yukarı en bilinçli öğeleri bunlardır.

“Yeni insan” ve adayları için asıl sınav bu olay ve bu tarihten sonra başlayacaktır. Profesyonelleşebilenler; yirmi dört saatinin tümünü devrim için harcayanlar; görev ve sorumlulukları üzerinde yoğunlaşan, devrimden başka hiçbir şey düşünmeyenler; düşmanın bütün saldırı ve politikalarını ustalıkla boşa çıkartabilenler, parti kitlesine ve halka önderlik edebilenler; onların en önünde yürüme yürekliliğini gösterebilenler, “yeni insan” kişiliğini yukarıdan aşağıya parti kitlesine, halka ve topluma taşıyabilenler birlikte, çalıştığı yoldaşlarını eğitip güçlendirerek tamamlayabilen, devrimci yönetim sanatını ustaca uygulayabilenler; her gittiği yerde mantar gibi örgütler bitirebilen,

başarıyla geçenleri bekleyen bu sınav, “**Düşünce dehasını temsil eden, ölümleri ve doğumları ayarlayan göğün birinci katındaki ay yıldızıdır.**” Bu kata çıkabilenler yeniden doğuşlarını gerçekleştirip kendilerini açacaklardır. Başaramayanlar ise, giderek sönen bir yıldız gibi kayacaklar ve bir taş kütlesi; işe yaramaz bir günahkar olacaklardır.

12 Eylül 1980 tarihi “yeni insan” için yeni bir dönemdir. Şimdi daha zorlu sınavlar onları beklemektedir. Mücadeleyi kurallarına göre yürütenler yaşama umudunu ve olanağını geliştirecek, bunu ba-

“Kürdistan’da koca bir yumak haline gelen tarihsel ve güncelliği içinde taşıyan, bunu kendisinde bütünleştirip dışı vuran çelişki ve çatışmaların doruğa çıkmış olması, hem “yeni insan” a, hem de “yeni toplum” a, yeni siyasal, ulusal biçimlenişe, Kürdistan’ın ve Mezopotamya’nın ebelik etmesini kaçınılmaz kılmaktadır. Tarih, yeniden doğuşu bu coğrafyada dayatmaktadır.”

şarlamayanlar yenik düşecektir. Özel savaş rejimi eşitsiz koşullarda kendi seçtiği zemin ve zamanda nihai hesaplaşmayı dayatacaktır. Bu tuzağa düşmemek, yaşamakla, yeni kalmakla ve kendini aşmakla eş anlamlıdır. Bu gerçekliği en erken ve yeterli düzeyde kavrayan Başkan APO imhanın önüne geçecek, kendini aşmada ve “yeni insan” kılmakta, geleceği kurtarmakta, “yeni insan”lar yaratmakta ve yaşatmakta ne kadar inatçı, yetenekli ve iddialı olduğunu bir kez daha kanıtlayacaktır. Bunun en büyük kanıtı taktik geri çekilme kararı olacaktır.

Muhammed’in Medine’ye hicreti kadar büyük ve tarihi bir karara ulaşıp ülkedeki bütün “yeni insan” adaylarının başka alana çekilmesi, “yeni insan”ın bu taktik geri çekilme kararı, ülkeye daha güçlü olarak dönmeyi, mücadeleyi bırakılan noktada daha yetkin tarzda başlatmayı, karşı-devrimin istediği yer ve zamanda değil, “yeni insan”ın tayin edeceği zemin ve zamanda savaşı başlatıp geliştirmeyi esas alan bu büyük hicret hareketinin en temel özelliklerinin başında gelen “yeni insan” ve adaylarını hata, zaaf, yetmezlikleri üzerinde eğitip güçlendirme ve sonuç alıcı bir mücadeleye hazırlama olacaktır. Bu karar, “yeni insan”ı büyük bir çözümleyici güce, geçmişte doğru ve bilimsel değerlendirmeye, tam anlamıyla dava adamı olmaya, halka verilen sözü tutma kararlılığına, devrimde ısrara, sosyalizm ülküsüne, özgürlük aşkına, şehitlerin ve tutsak yoldaşların anısına ve parti değerlerine bağlı kalmaya mecbur ve mahkum etmektedir. Bu çok zorlu ve çetin bir sınavdır. **Terzi Hermes**’in bütün sınavlarından daha güç bir sınavdır. Başarılabilmesi mültecileşmeyi ve bitiş, dolayısıyla bir halkın beyaz terör altında tarihten silinmesini, başarılması ise yeniden ve daha güçlü bir ayağa kalkışı, bin yıllardır köle olan bir halkın özgürleşmesini getirecektir. Bıçak sırtında verilen bu sınav, büyük bir yoğunlaşmayı, hayat okulundan en yüksek dereceyle mezun olmayı gerektirmektedir. “Yeni insan” ve adaylarının çözülmemek en küçük hücrelerini bırakmamak, geçmişe cesaretle yüklenip eksiklik, zaaf, yetmezlik, hata ve suçları açığa çıkartıp, bunu “yeni insan”ın yeniden yaratılması çalışmasında bir kaldıraç yapmak varlık-yokluk sorunu haline gelecektir. “Yeni insan” bu sınavı da başarıyla geçecektir.

Kişilik sorunu üzerinde, dünya devrim pratiğinde ve sosyalizmin teori tarihinde rastlanılmayan düzey ve kapasitede çözümlenmeler yapılacaktır. Bu, sosyalizme, “yeni insan”ın yapacağı en büyük katkı olarak dünya komünist hareketinin teori tarihine ve tarihsel tecrübesi içine işleyecektir. Yaşanan özgün tecrübelerle, insanlığın tarih boyunca “yeni insan” yaratma çabası bütünleştirilecek ve tarihten doğru dersler ve sonuçlar çıkarılacaktır. “Devrimci insan yaratılma-

dan devrim yapılamayacağı, sosyalist insan yaratılmadan sosyalizmin kurulamayacağı” evrensel gerçeğinden hareketle tepeden tırnağa “yeni insan”ı yaratma çabasına hız ve güç verilecektir. Bunda, eleştiri ve özeleştirme, açıklık ve parti içi demokrasi temel araç olarak kullanılacaktır. Parti ortamı ve kişilik ölçüleri netleştirilip saydam tutularak ve bu durumu korunarak ona yabancı olan anlayış, davranış, eylem, üslup, yaşam, çalışma ve ilişkilerin çok kolay açığa çıkması sağlanacak, böylece parti dışılıklarla mücadelede ve “yeni insan”ı yaratma

ne alınmış “yeni insan”ın canından, bedeninden ve inancından başka savunma aracı yoktur. İnancsız can ve beden ölüm olduğuna göre; can ve beden, yaşamak ve inancı yaşatmak için savunma silahı olarak kullanılacaktır.

Karşılaşılan zorluklar, çekilen işkence ve araçlar **Terzi Hermes**’in sırrına erişmek isteyen “istekli”nin mecbur olmadığı, tercih etmek zorunda bırakılmadığı ölüm; tek kurtuluş, yeniden doğuş, yücelme ve yedi kat göğün üstünde bulunan “zuhal yıldızı”na çıkma yoludur.

“**Direnmek Yaşamaktır!**” şiarıyla yola çıkan **Mazlum Doğan**, sınavı başarıyla geçerek bu yüceliğe erişen ilk “yeni insan” olacak ve ölümden yaşamı yaratarak ölümsüzleşecek; ölümlüyle “yeni insan” ve adaylarına yol gösterici, rehber olma onuruna erişecektir. 1982 Newroz’unda ihanete ve teslimiyete karşı, elinde kalan tek silahı; canını, bedenini özgürlük, kurtuluş ve “yeni insan”ın onuru için katk edecektir. Onu **Dörtlerin** 1982 17 Mayıs’ında kendi bedenlerini birer çıra gibi tutuşturarak, yani amacı uğruna, **Terzi Hermes**’i bile şaşırtacak yücelik, kendini esirgemezlik, erişmişlikle, ve Mazlum Doğan’ın açtığı ışıklı yolda yürüyüşleri ve “**Zuhal Yıldızı**”na çıkışları izleyecektir. **Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık, Mahmut Zengin**’in bu görkemli eylemi “yeni insan”ın yenilmezliğini, zulüm karşısındaki zaferini, eski üzerindeki, ihanet karşısındaki kahredici büyüklüğünü herkese kabul ettirecektir.

Yeni düzenin özgürlük aşkının, ülkeye, halka, yoldaşlara ve şehitlere bağlılığını bu seçkin temsilcileri “yeni insan”lar istisna değildir. 14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu eylemiyle birlikte anılacak olan **M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek** de bunlara dahildir. Ölüm orucu eylemleriyle vahşet düzeyinde işkencelere, kutsal savunma hakkının engellenmesine ve ihanet dayatmasına karşı duran “yeni insan”ların kimi elli yedi, kimi altmış iki gün boyunca her gün dirhem dirhem eriyerek yüceleşeceklerdir. Düşman ve ihanetçileri, onların her saniye yücelişi karşısında cüceleşerek yerin yedi kat dibine baktarken, “yeni insan” yedi kat göğün üstüne çıkarak “**Zuhal Yıldızı**”na erişip orada tahtlarını kuracaklardır.

“Eski” ile “yeni insan” arasındaki bu görkemli fark müzmin körler tarafından bile görülecektir. **H. Yusuf**’un sabrına, irade ve dervişliğine kök söktürecek kadar büyük bir sabırla, her saniye ölümlün yüzünü daha yakından görecektir kadar büyük bir sabırla ölüme yaklaşan, ama büyük bir iradeyle ona meydan okuyan bu “yeni insan”lar ölümlü de yeneceklerdir. Ölüm, onların elinde aman dileyecektir, kaçacaktır, ama onlar ölümü yakalayıp yenmeyi başaracak, ölümsüzleşecek ve bir kez daha ölümden yaşamı yaratacaklardır.

Zindanda girdiği çok zorlu sınavı üstün bir başarıyla veren “yeni insan” şehit düşmeden önce “**Mezar taşıma adam borçludur yazın**” diyebilecek kadar yüce ruhlu ve alçakgönüllüdür. “Yeni insan”ın bu direnişi, tavrı ve dervişliği halkta, “yeni insan” ve adaylarında ilerici insanlık aleminde büyük bir umut ve güven yaratacaktır. Bütün gözler özgürleşen topraklara çevrilmiştir. Duyarlı olan hiç kimse dikkatini buradan alamamaktadır. Adeta insanlığın kalbi burada atmaktadır. Herkes “yeni insan”ın yeni bir atılımla tarihi intikam ve hesap sorma eylemine geçeceği beklentisi içindedir. Nihayet bu beklenti gerçekleşir. Zindandaki direniş 1984’te dağlarda yansımaları bulacak ve vatana dönüş görkemli olacaktır. Bu “yeni insan” için yeni bir sınavdır. Saman alevi gibi yanıp sönmek, “**Zuhal Yıldızı**” gibi hep parlak kalmak bu sınavın başarıyla verilebilmesine bağlıdır.

Bu sınav uzun süreli halk savaşıdır. Bu savaş: Sabrın, dayanmanın, özgüvenin, cesaretin, sezgi gücünün, inancın, iradenin, nefse hakimiyetin dava adamı- lığının, devrimde iddialılığın, silaha ve

“Özgür insanı yaratmaktır. İşte PKK hareketi Kürdistan’da günümüz dünyasında bu işe soyunmaktadır. Oldukça zorlu, ama bir o kadar da zevkli, içinde insanlığın kurtuluşunun gizli olduğu bir mücadele içerisinde. Kendisini bekleyen engeller bitmiş değil, dış engeller zaten bitip tükenmek nedir bilmez. Fakat bu dış engellerden daha büyük engeller ise, eski insan, küçük adam olmakta ısrar eden bizleriz.”

madıkça “eski insan” ve “eski düzen”in etki ve sızmalarının kendisini çıplak biçimde ele vermesi de mümkün görülmektedir.

Kısa zamanda önemli bir kadro birikimi yaratan ve büyük bir kitleyi etkisi altına alarak gelişen bu hareket, karşı-devrimi büyük bir kaygıya ve korkuya düşürecek. Haki Karer’i katlederek korkutup yolundan döndürebileceğini ya da pasifize edebileceğini sandığı “yeni insan”ın büyük bir inat ve kararlılık göstermesi ve gelişip güçlenmesinin önüne geçmek için, yeni çareler arayacaktır. Ve çare olarak bula bula ajanlaşmış feodal çeteleri, yapı ve kurumları bulacaktır. Bunlardan Süleymanlar feodal eşkiya çetesini harekete geçirerek, Hilvan’da “yeni düşünce”nin halka ve gençliğe taşıyıcılığını yapan, tam bir halk adamı ve halk önderi olan **Halil Çavgun**’u katlettirecektir. Şehitlere bağlılık ve saygı-

yeni örgütlenme ve eylem taktikleri, araçları, olanak ve biçimleri yaratıp buna hayat kazandırabilenler; halka, değerlere, yoldaşlarına doğru yaklaşan, partiyi göz bebekleri gibi koruyup büyütebilenler ayakta duracak ve “yeni insan” olarak kalacaklardır. Bunları beceremeyenler, başaramayanlar sadece bir dönem için ideolojik grup dönemi için olabilenler bu özelliği ve sıfatı yitirip “eski”de kalacak ve eskiyeceklerdir; aşılacak ve geride bırakılacaklardır. Bu bir maratondur, “yeni insan” ve adaylarının geçmek zorunda oldukları bir sınavdır. Yarış parkurunu işi min hangi etapta terk edeceği ya da işi sonuna kadar götürüp ipi göğüsleyebileceği henüz bilinmemektedir. Bu sınav **Terzi Hermes**’in “**isteklilerinin**” tabii tuttukları sınavın birinci etabını andırmaktadır. Evrensel ütopyaya erişmek için öncelikle dünyasal maddi nimetlerden eletek çekerek yeryüzündeki sınavı

savaş taktiğine hakimiyetin; halkla, dağlarla, doğayla bütünleşebilmenin, onlara doğru yaklaşımın, örgütlülüğün, esneklikle katılığı, iyi birleştirilebilmenin, ataklığın, fedakarlığın, çalışkanlığın, namuslu olmanın denek taşıdır. **"Yeni insan"** adayları kendilerine verilen ideolojik-teorik, politik-pratik ve kişilik eğitimini ne kadar içselleştirdiklerini, uzun süreli halk savaşı içinde göstereceklerdir. Başarılı

kapitalist-emperyalizmin yarattığı insan tipini gün gün çözümleyerek, eleştirerek eskiyen, çürüyen gereksizleşen yanlarını atacak; kökleri çok eskiye de dayansa sağlam, dayanıklı insanlığa yararlı ve sağlıklı olan ne varsa onu alıp geliştirecek, çağa uygun biçimler vererek onları yaşanılır kılacaktır. Ve **"Burada çözümlenen an değil, tarihtir"** diyecektir.

Yaşanan kesintisiz yenilemenin sırrı

"Yiyecek bir dilim ekmek, içebilecek bir dal sigara bulamadıkları günler istisnaları değil, genel geçer bir durumu, yaşantılarına hakim olan gerçekliği oluşturmaktadır. Bu 'yeni insan'lar adeta Terzi Hermes'in sırtına erişmek isteyen 'istekliler' ya da 'talipeler' gibi nefis sınavından geçmektedirler."

olanlar "adaylık"tan **"yeni insan"** mertebesine erişecekler, başarılı olamayanlar dökülüp eleneceklerdir. Uzatmalı halk savaşı ve ulusal-demokratik direniş kızışıp boyutlandıkça; halk kitlelerini sarıp serhildanlara yol açtıkça; karşı-devrime onulmaz darbeler vuruldukdça; emperyalizmin bölgede tesis ettiği statüko ciddi bir sarsıntı geçirmeye başladıkça; dünyanın en eski ve katmerleşmiş sorunu olan Kürt sorunu uluslararasılaştıkça; görkemli kahramanlıklar, direnişler sergilendikçe; savaşın bedelleri ve kazanımları artıp genişledikçe; karşı-devrim ve ihanet de tırmanacaktır. Direnişçi halk kahramanlarının **"yeni insan"**ın sergilediği yiğitlikler, mertlikler ve düşmana aman vermeyen kavgaları tırmandıkça, sonuç aldıkça; düşman daha acımasızlaşacaktır. Vahşet ve barbarlık doruğa çıkartılacak, şiddeti; kontrgerilla cinayetlerini, ajanlaştırmayı, işkenceyi, toplu katliam, soykırım, tutsak alma, cesetleri parçalama, köyleri yakıp yıkmaya, insansızlaştırma, göç ettirme, yağma, talan ve tecavüzü görölmedik boyutlarda tırmandıracaktır. Savaşın bu şiddetine dayanamayan ve **"yeni insan"** olmakta kesin karar kılamayan, bocalayan; düzenle, özel savaşın yarattığı lime lime olmuş kişilikle bağlarını koparıp özgürleşmeyen unsurlar ihaneti tercih edecek ve bir ölüden daha ölü hale gelip devrime, halka, partiye karşı savaştırılacak, en kirli işlerde birer piyon olarak kullanılacaklardır. Kemal Pir'in belirttiği *"ihane-tin yaşanmadığı direniş hareketlerinden ciddi ciddi şüphe duymak gerekir"* biçimindeki kehaneti gerçekleşecektir.

Köle Kürt'ten, özgür ve mükemmel insan yaratmak dünyanın en zor işidir. Düşürülmüş bir halkın, düşürülmüş bireylelerini ayağa kaldırmak yürütmek ve kişilikli kılmak herkesin göze alabileceği, altına girebileceği bir görev değildir. Ama bu gerçeğe ve bu gerçeğin çok iyi bilinmesine rağmen Başkan APO bunu kendisi için mesele yapacaktır. Eğer pratik incelenirse, köle ve eski Kürt'ten yepyeni bir Kürt yaratmayı ve bu **"yeni insan"**ı yukarıdan aşağıya halka, topluma ve insanlığa dayatmayı; ülkede ve dünyada feodalizm, kapitalist-emperyalizm ve reel sosyalizm tarafından yaratılıp meydana salınmış olan, çirkinleştirilip tanınmaz hale getirilmiş; silik, kişiliksiz, çıkarıcı, düzenin kölesi, tüketici, korkak, edilgen, insana karşı alternatifini yaratıp buna yaşayabileceği iklim koşullarını yaratmayı temel ilke ve görev olarak önüne koyduğu görülecektir. Bunu da yeni sosyalist bakış açısı, yeni sosyalist ahlak, yeni kadın-erkek ilişkisi, yeni yaşam tarzı, yeni demokrasi ve aşk, yeni yurtseverlik, yeni enternasyonalizm, yeni hümanizm ve doğa sevgisi anlayışıyla ve üslubuyla öncelikle kendi saflarında gerçekleşmeye çalışacaktır. Her alanda kendisine ve geçmişine eleştirel ve çözümleyici yaklaşımlardan, kendisini yenilemeden bunu başaramayacağı bilinciyle hareket eden Başkan APO, kendisini, kadrolarını, hal-kını, dünyada yaşanan gerçeklikleri ve

işte burada yatmaktadır. Eğer Başkan APO kendisine kadro, savaşçı, sempati-zan ve halkına, dünyanın mevcut gerçek-

liğine ve eski düzene karşı eleştirici ve özeleştirici olmasaydı; eleştiri ve özeleştiride sonuç alıcılığı esas yapmasaydı; bunu kişilik eğitiminin temel halkası olarak kavramasaydı; sömürgeci barbarlığın ve dünya emperyalizminin topyekün saldırısı karşısında değil on yıl, on saat bile dayanamazdı. Başkan APO'nun başarısı, yarattığı **"yeni insan"** ve onun eyleminde gizlidir. Mevcut pratik incelendiğinde bu rahatlıkla anlaşılacaktır. Gerçekten de kişilik üzerine yapılan çözümlenmeler, devrimci tip için konulan somut hedefler, dayatılan ölçüler ve mücadelenin aldığı yol ve katettiği mesafe incelenmeye değerdir. Bu hedefleri ve ölçüleri öncelikle kendisi için temel yapıp kişiliğinde cisimleştirmeyi, **"yeni insan"** adayları için örnek olmayı esas alan Başkan APO bununla da yetinmemiş, **"yeni insan"**ı yaratabilmek için onun ideolojik-politik, teorik-pratik, diplomatik vb. eğitimini, kişilik dönüşümünü, bunun pratikte sınanıp geliştirilmesi

ve bütün bunlar için gerekli olan eğitim araç, olanak ve ortamının yaratılması görevini de üstlenmiş ve bunu, çizgisinden taviz vermeden, ısrarla, büyük bir emek kahramanlığıyla yaşama geçirmiştir. Yürütülen bu mücadele ve çaba, bir tek unufak edilen, insanlıktan çıkartılan ve tanınmayacak hale getirilen Kürt bireyini yeniden yaratmakla; daha özgür, insanlığa ve sosyalizme hizmet üretir, güçlü, saygı duyulur, sevilir düzeye getirmekle sınırlı değildir. Sadece **"yeni insan"** yetiştirip, bununla ülkemizi özgürleştirip sosyalizme yöneltmekle de sınırlı değildir. Aksine özelde bölgemizde genelde dünyada sosyalizm ütopyasında, insanda ve insanla ilgili, ilişkili her şeyde yaşanan bütün sapma, çelişki, çatışma, çürüme, yozlaşma, tıkanma ve bozulmaya karşı bir cevap ve çözümdür.

Bu cevap ve çözümün, olumsuzlukların, başaşağıya gidişin, çözümlüşün en dorukta olduğu Kürdistan'dan başlayarak, bölgeye ve dünyaya her düzeyde, alanda yürütülen bir mücadeleyle dayatılmasıdır. Bu mücadelede, insanlığın yaşadığı "yeni toplum" ve "yeni insan"

dünyada Mezopotamya'nın ülkemizin devrimin fırtına alanı durumuna getirilmesi, tarihin yüklediği rolü oynaması Başkan APO'nun yarattığı **"yeni insan"** ve **"yeni insan"** felsefesi sayesinde olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelesi gibi bölgesel ve evrensel etkisi güçlü olan çok zorlu, düşmanı bol, dostları az bir devrimin ihtiyaçları bu **"yeni insan"**ın yaratılmasını dayatmıştır. Normal bir kadro tipiyle bu devrimin zafere götürülmeyeceği gerçeği **"yeni insan"**ı çok güçlü bir temelde yaratmayı gerektirmiştir. Bu durum Başkan APO'nun **"yeni insan"** üzerinde yoğunlaşmasını getirmiştir. Bu nedenle Başkan APO ve PKK'nin sosyalizm ütopyasını, insanlığın bu en eski ütopyasını temel aldığı **"yeni insan"**ı yaratma konusunda bilimsel sosyalizme ve insanlığa gerçekten de büyük katkıları sunabilmiştir.

Çağımızın, insanlığın ve bunun içinde çok özel bir yer tutan Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliğinin işaret edilen sorunlarının çelişki, çatışma ve dengesizliklerinin son derece zorlu, köklü ve yaman oluşu, Kürdistan'da PKK'nin bağrında doğan **"yeni insan"**ın da alelade bir **"yeni insan"** olamayacağını, evrensel özelliklerini ve bölgesel karakterinin çok güçlü olmak zorunda bulunduğunu açığa çıkartmaktadır, koşullamaktadır. Keza ulusal, bölgesel ve evrensel özellikleri güçlü olmayan, dar, sığ ve ortalama bir insan tipinin bu tarzda yumrukları kaskatı kesilmiş olan büyük sorunlara çözüm gücü olamayacağı açıktır. Yiğilmiş, köklü, zorlu çelişkilere, çirkinliklere, çürümelere güç yetirip çözüm olabilmek, büyük ve güçlü insan olmayı gerektirmektedir. Bilimsel sosyalizmin ruhunu özümsemiş, dayanıklı, yenilgisiz, her koşul altında kazanmayı başaran, olumsuzlukları olumlu gelişmelerin temeli yapabilen, imkansız olandan imkan dahilinde olanı yaratan, bir tek sözüyle göz kamaştırıcı siyasal gelişmelere yol açan, en karmaşık ve güç toplumsal, siyasal, askeri, diplomatik sorunları basit bir matematik problemi çözer gibi çözebilen, tuttuğunu koparabilen, hızlı ve büyük düşünen, düşündüğünü hızla gerçekleştirebilen, müthiş bir eleştiri ve çözümlenme gücüne ulaşabilen **"yeni insan"** olunmadan Kürdistan sorunu gibi kanserden beter olmuş bir sorunu çözebilecek olanaksızdır. Kürt kişiliği gibi son derece güçten düşürülmüş, insanlıktan kopartılıp tanınmaz hale getirilmiş bir kişiliği dönüştürmek, ancak bu güce, bu ölçülere ulaşabilmek için öncelikle öncü **"yeni insan"**ların, **"yeni insan"** olmaya aday olanlarda güçlü bir temel yaratmaları gerekmektedir. İnsanlığın bugüne kadar yaratmış olduğu olumlu, olumsuz, maddi, manevi, bütün deneyimleri, birikimleri en üst düzeyde özümsemeden, bunların bütün işe yarar, dayanıklı, sağlam ve doğru olanlarını günün gerçekleriyle kaynaştırmadan, bilimsel sosyalizmi bu temelde ve günün çözümleyerek, bugünün insanının kişiliğine yedirmeden **"yeni insan"**ı yaratmak olanaksızdır.

Bir bireyin, bir topluluğun, bir ulusun tarihinde doğuş vardır, yaşam vardır, ölüm vardır. Bunlar doğa kanunları, toplumsal kanunlar dediğimiz gelişmelerdir. Bir doğuş vardır, bir yaşamak vardır, bir kader-kaza vardır, bir sonuç vardır. Nasıl gelişir, nasıl sonuçlanır; az çok bilinir. Ama özgür insan gerçekliği, ya da yeni insanın yaratılması söz konusu olduğunda, hem birey itibarıyla, hem ulus itibarıyla aynı şeyleri söyleyemiyoruz. Biz militanlar yaşamın neresinden geçiyoruz? Mevcut dünya gerçekliği yaşamaya değer bir şey bırakmış mıdır? Hem birey için, hem ulus için bunu ayırt etmekte çok güçlükler çekiliyor.

Devrim; büyük fikirlerin, büyük duyguların hem yaşandığı, hem de çatıştığı süreçlerdir. Yani büyük altüst oluşlar, **"yeni insan"**ın, özgür insanın yaratılması demektir. Mevcut altüst oluşlar özgür insanı ne kadar yaratabildi? Görülüyor ki, **"yeni insan"** kolay kolay yaratılmıyor. Devrim dönemi, eski ilişkilerin yıkılması kadar yeni ilişkilerin kendini uygulayabilmesi dönemidir.

Çürümüş insan bir şey yapamaz. Kendinde zaferi garantilemeyen, kendinde güçlü güveni oluşturmayan, kendinde amaç belirlemeyen insan kendini hiçbir şeye layık görmez. Zaten bu insandan da hiçbir şey çıkamaz. Sosyal yaşamı bilemeyenler özgür yaşama da ulaşamazlar. Sosyal, özgür yaşama, aile yaşamına, kadın-erkek ilişkisine girişin yurtseverlikle, mücadeleyle, sanatla, güzellikle bağlantısını iyi görmek gerekiyor. Bütün bunlar, "sosyal bir yaşam seçeneği nasıl gelişir" konusu için tartışılması gereken hususlardır. Bunlarsız, birakalım özgür yaşamı, normal sıradan bir yaşam mücadelesi bile verilemez.

İnsan kendisini fanatizme, dogmatizme bağladı mı, ister ideolojik maskeli olsun, ister duygusal maskeli olsun, gerçekle bağını yitirdiği zaman özgür yaşama ulaşamaz. Hele özgür bir yaşam uğruna mücadele ediyorsa bu daha tehlikeli bir durumdur. Çünkü özgür yaşamın içinde düzenin kanunları, anayasası yoktur, özgür yaşamın yasaları vardır. Özgür yaşama ulaşmak isteyen herkes, düzenin yasalarından daha fazla özgür yaşamın yasalarına değer vermeli, saygılı olmalıdır.

Günümüzün toplumsal gerçekliğinde egemen ve yöneten kesimler tarafından kişilikler büyük saldırı kuşatması altındadır. Özel savaş rejiminin birçok yöntemle topluma ve bireye dayattığı, ölü kişiliktir. Şüphesiz başarısızlıkların altındaki neden bu ölü kişiliklerle izah edilebilir. Çok kolay hata yapan, burnunun ötesini göremeyen, yenilgisi zor olmayan bu kişiliğin trajik durumu, onun özgürlükten yoksunluğunu ifade eder. Bu kişilik yaşama renk katamayan, yaşam zenginliğini yaratamayan, itici özelliklere sahip olan kişiliktir.

Her şeyden önce toplumsal örgütlenme, toplumsal muhalefet mücadelesi bu kişilikle başarıya götürülemez. Bu nedenle, günümüzün gündeminde ağırlığını hissettiren bir olay özgür insanı yaratmaktadır.

"Birer 'derviş' gibi acıya, yokluğa, açlığa, zorluğa karşı büyük bir sabır ve alışılmışlık içindedirler. Zoru başarmak için yola çıkmışlardır. İnanç, kararlılık ve inatla görevlerine sarılıp hırsıyla, azimle çalışmaktadırlar. İmkansızlıkların birçoğunu aşip imkan haline getirirler."

Neden **"yeni insan?"**

Her şeyiyle bir "nasıl"a ihtiyaç var. "Nasıl" sorusu sorulmadan özgür, yeni insana ulaşmak imkansızdır. Günümüzde en çok bu kavramdan uzaklaşıyoruz. Bu kavramdan uzaklaşıldığı için de insan sorunları, kişilik sorunları, toplumsal bunalmalar alabildiğine artıyor.

"Nasıl Yaşamalı?" "Nasıl Savaşmalı?" "Nasıl Sevmeli?" "Nasıl özgür insan olunmalı?" "Özgür insana nasıl ulaşılır?" "Kimdir özgür insan?"

İşte PKK hareketi Kürdistan'da günümüz dünyasında bu işe soyunmaktadır. Oldukça zorlu, ama bir o kadar da zevkli, içinde insanlığın kurtuluşunun gizli olduğu bir mücadele içerisinde. Kendisini bekleyen engeller bitmiş değil, dış engeller zaten bitip tükenmek nedir bilmez. Fakat bu dış engellerden daha büyük engeller ise, eski insan, küçük adam olmaktan ısrar eden bizleriz.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ

TARİH VE YAŞAM DEVRİMİDİR

Başkan APO'nun Mamoste İbrahim Ahmet ve devrimci yazar Hawar'la yaptığı söyleşi – II

İbrahim Ahmet: Abdülkerim Kasım döneminde Kürt hareketi, Kürt sorunu yalnız Güney'de değil, diğer Kürdistan parçalarında da dönemin sorunlarından biri oldu. Temel sorunlardan biri olduğundan, üzerinde

mizi reddetti. Bizden parti merkezine gidip Kasım'a müracaat etmemizi söylemeleri üzerine bir heyet oluşturduk. Burada Barzani liderliğinde birkaç politbüro üyesi ve ben de yer alıyordum. Irak hükümeti parti programımızdan

komite ve politbüro için seçim yapıyordu. Ondan bir konuşma istediğimizde hiç de iyi olmayan bir üslupla *"ben bu partinin lideri olmaya tenezzül etmiyorum, bana parti lideri diyorsunuz, ama kültreydiniz bundan daha iyiydi"* dedi. Ve parti böylece anlamsızlaştı. Bu konuşma üzerine toplantımızı erteledik.

9 Mayıs günü Çekoslovakya'nın kuruluş günü vesilesiyle politbüro olarak Çek konsolosluğuna gittik. Abdülkerim Kasım yanıma gelip bana açıkça şunu söyledi: *"Yaptığınız konferansta senin çizgini tamamen destekliyoruz ve ne söylediğini biliyoruz."* Ayrıca bana gizli ve açık telefon numarasını vererek, *"istediğin zaman benimle konuşabilirsin"* dedi. Ben Kasım'ın bu söylediklerini hayretle karşılayarak etrafımdakilere danıştım. *"Yarın bir toplantı yapalım"* dedik. Çünkü o günün akşamı Behdinan'a bazı arkadaşlar gitmek istiyorlardı.

Abdülkerim Kasım'dan anladığım kadıyla, diğer partilere uyguladığı taktikleri, verdiği tavizleri bize de vermek istiyordu. Kasım çok akıllı biriydi. Özellikle partileri tasfiye etmekte ustaydı. Örneğin 1. Komünist Partisi'ni ikiye bö-

lup olmadığını öğrenmek istiyordum. Molla Mustafa *"bu durum yararımızadır, bunu değerlendirmek gerekir"* dedi. Kendisine bunun sebebini sordum ve *"neden destekliyorsunuz"* dedim. Bana söylediği şeydi; *"Abdülkerim Kasım askerlerine güvenmiyor. Askerlere vereceği silahların kendisine karşı kullanılmasından korkuyor. Böyle bir durumda, Abdülkerim Kasım'ı tehdit ederek ve muhalif Kürt aşiretlerine dayanarak, Kürtler için Abdülkerim Kasım'dan bazı ödünler koparabiliriz."* Ben de, *"Abdülkerim Kasım'ı ne Irak ordusu, ne de Araplar seviyor"* dedim. Sebebi ise, Abdülkerim Kasım'ın Irak'ı parçalayacağından endişe duymalarıydı. Çünkü Irak ilk kez bir cumhurbaşkanı düzeyinde, resmi olarak Kürt ulusunun haklarından bahsediyordu. Yine Barzani'ye, Kürtlere karşı Arap emirleri ve şeyhleri bu silahları sonuna kadar kullanmaya hazırlardı. Yani bir kurşunda hedefi onikinden vurmak istiyorlardı. Onlar ilk düşman olarak kendilerine Kürtleri görüyorlar ve Kürtleri yok etmek istiyorlardı. Abdülkerim Kasım'ın Kürtlere arka çıktığını, ikinci kez Kürtleri kendi hükü-

de bulduk. Biz Abdülkerim Kasım'a karşı savaşılması yönünde merkez komitede bir karar çıkarttık, iki kişi dışında herkes bu kararı onayladı. *"Kasım'a karşı savaşmak, Kürt halkına tanınan hakların reddedilmesidir"* dedik. Yine *"Kasım'a karşı savaşmakla uygulanmak istenen demokratik ve özgür ortamın yaratılmasını da engellemiş oluruz"* dedik. Savaş nedeniyle demokrasi ve özgürlük elde edilebilir, dedik. Ancak Kasım şartlarımızı yerine getirmezse, o zaman savaşıcaktık. *"Demokrasinin uygulanmasını isteyeceğiz. Eğer Barzan aşiretine karşı savaşırsa cevap vereceğiz"* dedik. Bu kararımızın onaylanması için kararları bir mektup şeklinde Molla Mustafa'ya gönderdik ve kabul etti. Sadece bir noktayı onaylamadı, o da başka bir aşiretinin korunması konusuydu.

Molla Mustafa'ya mektubu götüren kişi, diğer aşiretin yanına gidip onlara müjde vermek istiyor. Ancak büyük bir tesadüf, o aşiret reisinin evinde büyük bir toplantı vardır. Aşiret reislerinin tümü orada, o da Molla Mustafa'nın kararını bildirmek istiyor. Aşiret reisine, *"Molla Mustafa'nın sana bir mesajı var"* der ve mesajı iletir. Aşiret reisi de cebinden bir mektup çıkartarak, mektubu götüren arkadaşımıza verir. Molla Mustafa bu mektubunda aşiret reislerine şöyle diyordu: *"Hiçbir zaman partili arkadaşlarımıza güvenmeyin, parti meselelerine kulak asmayın, işinizi devam ettirin, Allah sizinle olsun."* Buradan şu sonuç ortaya çıkmaktadır: Abdülkerim Kasım'a karşı çıkan bu hareket hem dışarıdan destekleniyor, hem de aşiret reislerinin denetimi altındadır. Onlar da şahsi çıkarları dışında başka bir şey düşünmüyorlar.

Biz yine de bunu değerlendirmek istedik. İlk adım olarak hareketin ağırlığını dağdan, köylerden, şehre indirmek istedik. Bunun için ilkin 6 Eylül 1962'deki elliden fazla Kürdün katledilişinin yıldönümünde bir gösteri gerçekleştirmeyi düşünüyorduk. Bu mitingimiz tarihi bir başarıyla gerçekleştirildi. Parti merkezi çıkan durumların görüşülmesi için toplanma kararı aldı ve toplandı. O dönemde Kasım rejiminin yerinde olmayan yaptığı bazı şeyler vardı. Bir yandan şeyh ve ağalar Kasım karşıtlığı yaparken, bazı işçi ve köylüler de Kasım'ın karşısında yer aldılar. Biz bu durumları görünce Irak Komünist Partisi ve diğer partilerle konuştuk. İleride çıkacak durumlar karşısında hazır olmamız ve topluma öncülük etmemiz gerektiğini söyledik. Maalesef kimse bize gereken cevabı vermedi ve çalış-

"Irak hükümeti ilk defa Irak topraklarında Arap ve Kürtlerin olduğunu itiraf etti. Ayrıca KDP'yi de bir Kürt siyasi partisi olarak kabul etti. Bunun üzerine Bağdat'ta Xebat isimli bir gazeteyi, KDP'nin yayın organı olarak Abdülkerim Kasım döneminde çıkarmaya başladı. Bu gazetede İran ve Türkiye'deki Kürtlerle ilgili yazılar açık ve özgür bir şekilde yazılıyordu."

durulması gerektiği ortaya çıktı. Hatta dünya ve bölgede Irak'la ilişkileri olan devletler, Irak'taki konsolosluklar Kürt hareketiyle özgün olarak ilgileniyorlardı. Aynı zamanda KDP'yi de siyasi bir hareket ve bir ulusun temsilcisi olarak da görüyorlardı.

Irak hükümeti ilk defa Irak topraklarında Arap ve Kürtlerin olduğunu itiraf etti. Ayrıca KDP'yi de bir Kürt siyasi partisi olarak kabul etti. Bunun üzerine Bağdat'ta Xebat isimli bir gazeteyi, KDP'nin yayın organı olarak Abdülkerim Kasım döneminde çıkarmaya başladık. Bu gazetede İran ve Türkiye'deki Kürtlerle ilgili yazılar açık ve özgür bir şekilde yazılıyordu. Bu temelde Kürt hareketlerinin Irak'ta ulaştığı özgürlük düzeyi ve Abdülkerim Kasım devriminin bölgedeki sömürgecilere ve Arap ülkelerine zarar vermesi, bu ülkelerin Kasım devrimine karşı tavır almalarına neden oldu. Adı geçen devletler ile Kürtler ve Araplar, o dönemde Irak Cumhuriyeti'ne karşı komplo ve oyunlar tezgahlamaya başladılar. Melik Faysal döneminde çıkarları olan ve daha sonra bu çıkarları bozulan bazı devletler Arap ve Kürt aşiretlerine dayanarak meliklik rejimini tekrar geri getirmek istiyorlardı. Çünkü bu çevrelerin çıkarları Abdülkerim Kasım tarafından yerine getirilmiyordu. Bu muhalefet, sömürgeci ülkelerin yanısıra ABD tarafından da destekleniyordu. Ve ABD, Kasım rejimine karşı Musul'dan başlayıp yavaş yavaş bütün Irak'ı kapsayacak bir darbe planladı. Böyle bir darbe hareketine başlamadan önce Kürtlerle ilişkiye girdiler. Ayrıca KDP'yle de ilişkiye girip, *"sizin partinizin Kasım'a karşı girişeceği hareketi maddi-manevi ve silahlı olarak destekleyeceğiz"* dediler. Hatta dostlarımızı ve üyelerimizi Lübnan'a, Katayipler'in (gerici bir Lübnan Hıristiyan hareketi) yanına gönderip eğiteceklerini, ayrıca bunları silahlandıracaklarını bile söylediler. Bunların da Kasım'a karşı hareket geçmelerini istedik. Biz bunu kabul etmediğimiz gibi, bu planı gidip Abdülkerim Kasım'a söyledik. Kesinlikle bu plan sadece Kasım'a karşı değil, aynı zamanda Kürt hareketine de karşıydı.

Kürt aşiretleri Kasım'a karşı muhalefetlerine devam ettiler. Musul'daki **Savat** isimli darbeye karşı KDP ve Kürt halkı Kasım'ı destekledi. Daha sonra durumlar biraz değişince Kasım Irak'ta siyasi partilerin kuruluşuna izin verdi. Biz ilk mücadele edenlerdendik ve KDP'nin resmi olarak kurulması için müracaat ettik. Irak hükümeti bu talebi-

bazı bölümlere itiraz etmişti. Programımızda şöyle bir şey geçiyordu: *"Nasıl ki, herhangi bir Arap Irak'a geldiğinde vatandaşlık kimliğini alabiliyorsa, herhangi bir Kürt de Irak'a geldiğinde Irak kimliği alabilmelidir."* İtiraz edilen ikinci nokta ise, *"KDP olarak, her parçada yaşayan Kürtlerin haklarını diplomatik yolla korumak esas alınır"* maddesiydi. Parti olarak diğer bir istemimiz ise hü-

kümetin resmi olarak Kürtlere ilişkin otonomiyi kabul etmeleriydi. Kasım bizzat partinin adına itiraz ederek, partinin ismini Güney Kürdistan için yapmamızı istiyordu. Ama biz partinin ismini değiştirmek için bir sebep görmüyorduk. Uzun tartışmalardan sonra Kasım bize; *"Programınızdaki amaçlar için mücadele ve uygulama yapmakta serbestsiniz ama, resmîyet ve anayasa dışında hareket etmeyeceksiniz"* dedi.

Ve böylece partimizin yasallaşmasına izin verdiler. Böylece ilk defa sömürgeci metropolde legal bir toplantı yaptık. Molla Mustafa o zaman Berzan'daydı. Her ne kadar onun bu konferansa katılmasını istediysen de reddetti. Irak savunma bakanlığı bizden konferansa devam etmemizi söyledi. Bu haberi bize getiren de bir Kürt bakandı. Ama biz Kasım'ın talimatını yerine getireceğimiz, bir heyet oluşturup Berzan'a gönderdik. Barzani'yi konferansa gelmesi için ikna etmeye çalıştık. Bütün çabalarımız sonucu, ancak konferansın son oturumuna katılabildi. Bu oturumda merkez

lerek, birini kendisine bağladı. Bu konularda çok usta bir politikacıydı. Tek kalan parti bizim partiydi. Bize karşı da böyle bir taktiği uygulamak istiyordu, yani bizi de ikiye bölmek istiyordu. Bizim partinin birliği konusundaki çalışmamız ise başarıyla sonuçlandı. Yalnız başka durumlar sürekli gündemde tutuluyordu. Partinin içinde demokrasi olmadığını dolayı biz de partinin parçalanmaması için bazı şeyleri kabullenmek zorunda kalıyorduk. Bazılarımız da bu duruma karşı duruyorduk. Bu işin demokratik olmadığı görüşündeydik.

Molla Mustafa bazı insanları seçip partimizin merkezine yerleştirmek istiyordu. Yalnız bunlara karşı çıkıldı ve bu insanlar partiden kovuldu. Çünkü bunlar bu işi omuzlayacak güçte insanlar değildi. Bir taraf böyleyken, diğer taraftan bize ulaşan bazı durumlar vardı. Bunlar da Molla Mustafa'nın, Abdülkerim Kasım karşıtı olan aşiretlerle ilişkisi olduğu ve desteklediği idi. Ben bunları sordum, hatta Molla Mustafa'yla görüşmek istedim. Çünkü bu iddiaların doğru

metine alanın Abdülkerim Kasım olduğunu ve Kürtlerin Kasım'ı desteklediğini biliyorlardı. Molla Mustafa bu görüşlerimi kabul etmedi. Halbuki bu görüşler benim değil, partinin görüşleriydi.

Daha sonra Molla Mustafa, yine Berzan mıntikasına döndü. Kasım karşıtı

"Kasım çok akıllı biriydi. Özellikle partileri tasfiye etmekte ustaydı. Örneğin 1. Komünist Partisi'ni ikiye bölerek, birini kendisine bağladı. Bu konularda çok usta bir politikacıydı. Tek kalan parti bizim partiydi. Bize karşı da böyle bir taktiği uygulamak istiyordu, yani bizi de ikiye bölmek istiyordu."

muhafif Kürt aşiretleriyle ilişkilerini geliştirdi ve mücadele için hazırlığına başladı. Biz de tekrar komünist partisi ve diğer bazı partiler nezdinde girişimlere başladık. Özellikle Kürtlere tanınan ve verilmesi kararlaştırılan hakların elde edilmesi için pratik adımların atılmasını istiyorduk. Yine Kürt halkına ve onun davasına muhalif olanlara karşı girişim-

malarımız boşa gitti.

Yine Abdülkerim Kasım'a Kürt halkının hakları için bir mektup gönderdik. Kasım bu konuda da herhangi bir adım atmadığı gibi partimizi yasaklayarak demokrasi karşıtı bir tavır aldı. Hatta bazı tutuklamalar bile oldu. Ben de o süreçte saklanmak zorunda kaldım. Çünkü Kasım'ın bana karşı tepkisi vardı. Krallık

19 Mayıs 1994

Dün önderlerimizden Haki Karer hevalin ve dörtlerin şahadet yıldönümüydü. Büyük enternasyonalist Haki heval bir komployla şehit edildi. O'nun anısına en iyi bağlılık enternasyonalist mücadeleyi yükseltmek, Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri yok etmek ve ulusal kurtuluş mücadelemizi zafere götürmek olacaktır. Mazlum'dan aldıkları meşaleyi söndürmeyen dörtleri, bir kez daha anarken, onlara ve tüm devrim şehitlerine en yüce bağlılık, düşmanı Kürdistan'dan silip atmaya ve özgürlüğü elde etmekle olur. Haki heval ve dörtleri her zaman mücadelemizde yaşatacak, onların direnişlerini kendimize ışık olarak esas alacağız.

Evet kutsal Mayıs ayının da sonlarına doğru geldiğimiz şu günlerde her tarafta yoğun eylemsellik ve çatışmalar sürüyor. Benim için yeni bir dönemin başladığını görebiliyorum. Şu an karargahla birlikte hareket ediyorum. Fakat bir an önce savaş birliklerine gitmek istiyorum. Bunun için Hamza hevalle konuştum. Savaş birliklerine gitmek istediğimi söyledim. Onlar da uygun görmediklerini söylediler. Hakkımda daha önce karar çıkartılmış. Eylemlere girmeyecektim. Hamza heval ayrıca düzenlemelere girmeyeceğimi, karargahla birlikte hareket edeceğimi söyledi. Ben yine de ısrarla karargahtan ayrılıp savaş birliklerine gitmek istediğimi söylediysem de kabul etmedi. Artık savaş alanından yavaş yavaş uzaklaştırıldığımı fark ediyorum. Adım adım geri cepheye yollayacaklar beni. Halbuki ben savaşabileceğime dair kendime güveniyorum. Ayrıca içimde öylesine bir kin var ki, öylesine intikam almak istiyorum ki, eğer bu kinimi, intikamımı düşmana kusmazsam, patlayıp gideceğim. Ben içimde değil, düşmana karşı patlamak istiyorum.

Kendimi çok yalnız hissediyorum. Beraber kaldığımız arkadaşları özleyorum. Konuşup, yardımlaşabilecek arkadaşlara ihtiyaç duyuyorum. Karargah komutanımız benimle hiç konuşmadı. Hem boş zamanı yok, hem de bütün vakti telsizlerde konuşmakla, savaştaki birliklere perspektif ve talimat vermekle geçiyor. Karargah komutanımız sürekli hareketli. Onun için biz de sürekli geziyoruz. Bazen kendi kendime kimsenin bana yardım etmek istemediğini düşünüyorum. Belki yanılıyorum, ama kimse yardım etmezse bile, ben kendi kendime yardım etmeliyim, sürekli şehitler ve Başkan APO'yu düşünmeliyim. Onlardan en büyük yardım ve desteği alabilirim. Kendime güvenimi kazanabilirim. Böylece daha iddialı bir şekilde yürüyebilirim ve yapmak istediklerimi bir an önce yapabilirim. Kendime güvenimi yitirmemeliyim. Başaracağıma dair kendime güvenmeliyim. Bundan başka da sanırım şansım yok. Çünkü başarının yolu kendine güvenden geçer.

30 Mayıs 1994

Sessizlik içinde yeni bir güne daha başladım. Son zamanlarda çok sıkılıyorum. Konuşacak birilerine ihtiyaç duyuyorum. Kendi dünyama yeniden kendimi kapatmak istemiyorum. Sanki var olan ortam beni kendi dünyamda yaşamaya itiyor. Pratiğe özlem duyuyorum. Kendimi pratik için hazırla-

ayrılıp, pratiğe gitmek istediğimi belirttim. Biraz da tepkiyle konuşmuştum. Fakat yine uygun bulmadılar. Onlar da bir ezikliği yaşadığımı farketmişlerdi. Beni tekrar yapının içine sokmak istiyorlardı. Onun için basın-yayına vermeyi uygun buldular. Pratiğe yollamayacaklarını anlayınca ben de basın-yayına gitmeyi kabul ettim. Hamza heval özel-

limat olduğu zaman talimat çözüyoruz. Diğer bütün işleri Mahmut heval yürütüyor. Gerçekten de, Mahmut hevalin bu çabasına saygı duyuyorum.

Basında olduğumuzdan dolayı savaştaki gelişmeleri her gün takip edebiliyoruz. Bu sene yürütmeye çalışılan hareketli savaş taktiği yer yer

Bize kaybettiren yetmezliklerimizdir

Mordem hevalin anıları

mışken pratikten uzaklaştırılıyor. Yoldaşlar günlerce çarpışmalara girerlerken, düşman mevzilerinin üstüne yürürlerken ben burada onların eylemlerini, çatışmalarını ve şahadetlerini telsizden dinliyorum. Ne kadar zor ve acı. Bazen kendimden şüpheleniyorum; "acaba ben savaşı başaramıyorum mu? Kendimi yere mi attım? Savaştan korkuyor muyum? Veya savaştan kaçıyor muyum?" diye düşünüyorum. Bazen karargah komutanımızla birlikte savaş birlikleriyle toplantı yapmaya gittiğimizde oradaki arkadaşların da bana yanlış baktıklarını, benim hakkımda "korkak, oportünist, panikçi ve savaştan kaçtığı için karargahın yanında kalıyor" düşüncesini taşıdıklarını ve bana bu gözle baktıklarını düşünüyorum ve onların içine girmemeye çalışıyorum. Bazen bu düşünceler rüyalarıma da giriyor. Herkes bana "korkak, panikçi, oportünist" diyor ve gülerken üstüme geliyorlar. O kahkahalardan bile çekiniyorum. Ama uyandı-ğında rüya olduğunu görünce biraz rahatlıyorum ve alnımdaki teri siliyorum.

Karargahta artık kalmak istemiyordum. Yaklaşık bir aylık bu sürede kendimi ruhen, moralmen

likle orada Parti Önderliği'nin çözümlerini sürekli okumamı ve arkadaşlara imkanlar dahilinde yardımcı olmamı söyledi. Kendimi ilerisi için hazırlamamı söyleyerek beni basına yolladılar.

Eyalet genelinde kurumsallaştırma oturtulmak isteniyor. Basın-yayın da bu kurumlardan biri. Onun için çalışmalara ağırlık vermek gerekiyor. Basın-yayın kurumu yerine oturmamış, daha birçok eksikliği var. Özellikle teknik imkanlar yönünde sıkıntılar çekiliyor bunların da karşılanmasına çalışılıyor. Eğer bu olanaklar yaratılsa sistemli bir çalışma yürütülebilir. Basında kaldığım müddetçe arkadaşlara yardımcı olmaya çalışacağım. Ayrıca kendim de bazı çalışmalar yapmayı düşünüyorum. Bundan sonra yaşamımı planlamaya çalışacağım. Eğer savaş sahasına şimdilik gitmiyorsam, bir taraftan sürekli kendimi savaşa hazırlarken diğer taraftan da değişik çalışmalar yürütmeliyim. Şu an, basın çalışmalarımız yoğun değil, özellikle teknik sorunlar işleri engelliyor. Bu sorunlar aslında halledilebilir, ama üstün bu konuda fazla bir çabası yok. Bir taraftan kurumsallaştırma oturtulmaya çalışılırken, diğer taraftan da ihtiyaçlar

devam ediyor. Pratiğe hızlı başlandı. Bazı önemli sonuçlar elde edildi. Yanlış ve yersiz kayıplarımız da oldu. Gerilla yine savaş kurallarını ihlal etti. Bu da bize kaybettiriyor. En son Gerdi'de gerilla kurallarının ihlalinden dolayı altı arkadaş şehit düştü. Eyleme gidiliyor, taciz yapılıyor, arkasından da sınıra geri çekilme yapılıyor. Noktada nöbetçi nöbetini tutmuyor. Düşman arkadaşların içlerine kadar giriyor. Ve arkadaşlar fark etmiyorlar. Sonuçta yaşanan altı kayıp. Parti Önderliği'nin o kadar uyarıları ve talimatlarına rağmen hâlâ bu kural dışılık kendisini yaşıyor. Savaş büyüdükçe, kızıştıkça kayıplarımız artacaktır. Yalnız kendi hatalarımız sonucu yaşanan kayıpları da, savaşın büyüklüğüne, şiddetine bağlamak doğru değildir. Kesinlikle yaşamayı ve savaşmayı bilmek zorundayız. Yoksa biz kendi ellerimizle zaferi engellemiş, ona darbe vurmuş oluruz.

16 Temmuz 1994

Zaman bütün hızıyla geçiyor. Bu arada basın çalışmalarımız da biraz daha hızlandı. Yine de sınırlı bazı çalışmalar yürütmek zorunda kalıyoruz.

Hâlâ teknik ihtiyaçlar karşılanmış değil. Mahmut heval her gün yeni planlar önümüze koyuyor. Yalnız teknik sorunlardan dolayı bu planları hayata geçiremiyoruz. Boş zamanlarımız çok. Boş zamanlarımızı genellikle okuyarak veya sohbet ederek geçiriyoruz. Basındaki arkadaşlar olarak, birbirimizi biraz anlamaya ve destek olmaya çalışıyoruz. Hâlâ basına alışmadım. Yabancılık çekiyorum. Arkadaşlarla hep savaşı ve savaşan yoldaşları konuşuyoruz. Karargah kampı da hareketli. Sürekli yer değiştiriyoruz, bundan dolayı basın eşyalarını da kendimizle birlikte götürüyoruz. Sayımız az olduğu için genellikle iki sefer yapıp öyle götürüyoruz. Kısa bir süre önce basında yer alan iki arkadaş pratiğe çıktılar. Ömer heval Botan taraflarına geçti. Hayri heval de Bircella birliğine gitti. Onlar adına çok sevindim. Onlar giderken

çok mutluydular. Halbuki onlara tam alışmıştım. Ama gelişmeleri açısından pratik saha, en uygun sahadır. Hayri heval giderken "Haydi darısı senin başına" dedi. Çok hoşuma gitti. Belki beni de pratiğe yollarlar. Onun için kendimi her zaman için hazır tutmalıyım.

Bugün Bircella'dan gelen kuryeler Hayri hevalden bir not getirdiler bana. Hayri yoldaş bir şiir yazmıştı. Bu şiirin çok içten yazıldığı belli oluyordu. Okuduğum zaman gerçekten de çok mutlu oldum. O an dünyanın en mutlu insanı bendim. Bir yoldaşın bir yoldaşına bir şeyler yazması kadar güzel ve değerli bir şey yoktur. Benim için anlamı çok büyük olan şiir "Arkadaş" diye başlıyordu:

"Arkadaş
Bir şafak vaktinde
Can arkadaş seninle
Bir kadeh çay, bir de cigaram
o sevdamla
Ne mucizelerde, ne de ölümden
Ne cennette, ne de cehennemde

çok kötü hissediyorum. Oysa pratikteki arkadaşların yanında kaldığım zamanlar sürekli hareketli, canlı, atak olmaya ve yoldaşlara moral vermeye çalışıyordum. Onlarla birlikte yaşamın acılarını, zorluklarını, güzelliklerini paylaşmaya çalışıyordum. Bahar her tarafı öylesine güzelleştirmişti ki, kendimi düşünmekten, bu güzellikleri göremeyecek kadar körleşmiş hissediyordum. Halbuki bu güzellikler insana, ilham kaynağı, savaşmak için umut kaynağı olmalıdır. Karargahtan ayrılmak için son bir kez daha arkadaşlarla konuşmayı deneyeceğim. Belki beni tekrar pratik sahaya yollayarak bu düşüncelerden, psikolojiden kurtarabilirler. O zaman bu izlenimleri silmek için ben de bütün varımı-yoğumu vererek görevlerimi yerine getireceğim. Yeter ki, bir şans versinler.

27 Mayıs 1994

Yaklaşık yirmi gündür Behdinan Eyaleti, basın-yayın bürosunda yer alıyorum. Karargah komutanıyla konuşma cesareti gösteremediğimden dolayı tekrar Hamza hevalle konuştum. Karargahtan

karşılanmıyor, gerekli imkanlar yaratılmıyor.

Yapımız genelinde kurumsallaşmaya yanlış bakılıyor. Basına da böyle yanlış bakılıyor işte "aydınlıklar topluluğu, zayıf olanların, savaş kaçınlarının birleştiği yer" gözüyle bakılıyor. Böyle bakıldığı için buradaki arkadaşlar da, çalışmalarda yer almak istemiyorlar. Ben de eskiden bu gözle kurumsallaşmaya bakıyordum, onun için hiçbir zaman yer almak istemiyordum. Ama şimdi yanıldığımı fark ediyorum. Ben savaştan kaçmış değilim, hiçbir zaman da kendimi yere atmadım. Savaşabileceğime dair kendime de güveniyorum. Parti öyle uygun gördüğü için sıcak savaş ortamından uzaklaştırıldım. Gün gelecek yine yerimi alacağım. O zaman herkese kendimi kanıtlayacağım. Artık bu konuda rahatım. Özellikle Hamza hevalin son konuşmaları beni biraz rahatlattı. Özellikle basın sorumlumuz Mahmut heval bu kurumu oturtmak ve yapıdaki izlenimleri gidermek için oldukça çaba harcıyordu. Var olan bütün çalışmalarımızı tek başına sırtlamış gidiyor. Bizim kendisine pek fazla faydamız olmuyor. Bazen yazıları temize çekiyoruz. Ta-

KADIN VE SİYASET

“Özgürlük kolay olsaydı Ronahi ve Berivan kendilerini yakmazlardı”

Kadın sorunu, özünde bir iktidar sorunu. Dolayısıyla siyasal bir sorundur. İktidar ve egemenlik ilişkileri dışında kadın sorununu tam anlamak ve kavramak mümkün değildir. Kadın sorunu, elbette salt siyasal ilişki ve çelişkilerle açıklanamaz; başka önemli ve mutlaka hesaba katılması gereken boyutları da var. Ama konumuz kadın ve siyaset. O yüzden cins olarak kadın ile siyaset arasındaki ilişkiye öz olarak bakmamız gerekiyor.

Siyaset ve iktidar, egemenlik ve güç ilişkileriyle doğrudan ilgili bir kavram ve anlam. Siyasal iktidar ilişkilerini yürütme, sürdürme ya da iktidar olma mücadelesi ve eylemidir. İktidar, yönetme, egemen olma; bunun araç ve olanaklarını yaratma, geliştirme, güç biriktirme, güç olma, güç oluşturma siyasetin esas konusu oluyor. Bunun için plan ve proje, birikim ve deneyim, örgüt, parti ve mücadele gibi araçlara ihtiyaç vardır. Toplum, devleti veya bir örgütü yürütme, siyasetin temel işlevidir.

Bu açıdan kadın sorununa bakıldığında acaba kadın, iktidar ve egemenlik ilişkilerinin neresindedir; toplum ve devlet yönetiminde kadının yeri nedir? Ailede, kadın iktidarı paylaşıyor mu? Toplumsal ve siyasal yaşamın şekillenmesinde kadının söz ve karar süreçlerine katılım düzeyi ve niteliği nedir? Gerçekte kadının bir gücü var mı? Ya da erkek egemenlikli toplumda kadının siyasal bir güç sahibi olması olanaklı mı? Toplumsal ve siyasal yaşamda güç ve iktidar olmayan, iktidarı erkekle eşit paylaşmayan, kendini ve yaşamını yönetmeyen, kendisiyle ilgili karar süreçlerinde etkin bir katılım gerçekleştirilmeyen kadının eşitlik ve özgürlüğünden söz edilebilir mi? Eşit ve özgür kadın kimdir, bunun somutlaşma biçimi ve anlamı nedir?

Toplumların özel mülkiyet ilişkilerine geçişi, sınıf ve sömürü olgularının doğuşu, aynı zamanda, kadının yitirilişi ve ezilen bir cins haline gelişinin de başlangıcıdır. İnsanlığın uygarlığa geçişiyle kadının köleleşmesi, egemenlik altına alınış ve ezilişi birlikte başlıyor. Kadın ilk sömürü ve baskı nesnesi haline geliyor. Erkeğin yönetim ve denetiminde mülkiyet, mal ve mülk konusu oluyor. Artık onun sahibi vardır ve o, erkek için yaşamak, her şeyini ona göre ayarlamak durumundadır.

Dikkat edilirse, kadın sadece bedeniyle değil; ruhuyla, duygularıyla, düşüleriyle, kısacası her şeyiyle erkeğe aittir. Bu, kendisi olmaktan çıkıp başkalaşıma uğrama, başka bir ifadeyle kimliksizleşme, kişiliksizleşme oluyor. Kadının ezilen cins konumuna düşürülüşü, onun, aynı zamanda bütün toplumsal yaşamın dışına itilmesi, eve kapatılması oluyor. Kadının rolü ve bunun çer-

çevesi çok net ve katı bir şekilde çizilmiştir. Bu, din, ideoloji, hukuk, töre ve gelenekler tarafından meşrulaştırılmış ve bilinçlere, bilinç atlarına, kişiliğin bütün dokularına yedirilmiştir.

KÖLE KADIN SAHİPLİ KADINDIR

Toplumsal yaşamın dışına itilen kadının, eve kapatılan kadının, erkeğin malı haline getirilen kadının toplumun ve tarihin gelişimine etkide bulunması; bilim, sanat, kültür, siyaset vb. alanlara damgasını vurması, etkide bulunması mümkün mü? Eve kapatılmışlık; cinsel nesne haline gelme, erkeğe hizmet ve onun kanından mirasçılar yetiştirme rolü ile yaşamı ve kişiliği belirlenen kadının kendi adına bağımsız düşünmesi ve eylemde bulunması, tarihe not düşmesi mümkün değildir. Peki köle kadının kendi kaderi, yaşamı, geleceği veya herhangi bir davranışı ve ilişkisi hakkında özgür iradesi var mı, olabilir mi?

Ezilen kadın, kimliksizleştirilen, kişiliksizleştirilen kadındır. Aynı zamanda o, yitici cinstir. Şöy-

me, öykünme trajedisi kadın köleliğinin vahim boyutlarını ortaya koyuyor.

Kapitalist-emperyalist sisteme göre kadın, yine bir hiçtir. Hiçleştirilen nesne, toplumu düşürmekte ve güdülerini kıskırtmakta çok kullanılan bir cinsel nesnedir.

Ama öte yandan kapitalist üretim, kadını üretime, eğitime, toplumsal yaşamın içine de çekiyor. Sömürü ve kâr kaygısıyla bunu yapıyor. Üretime, toplumsal yaşamın çeşitli alanlarına açılma, bir yandan da kadının kendisini ve toplumu tanımasının, özgürleşme sürecinin nesnel zeminini oluşturuyor. Bu zemin üzerinde bilinçlenen, örgütlenen kadın, siyasete de adım atmaya başlıyor. Bu, kendiliğinden ve çok kolay bir biçimde gerçekleşmiyor.

KADIN HEP SİYASET DIŞI BIRAKILMIŞTIR

Uygurlık tarihi erkek damgalıdır. Bu tarihte kadının adı yoktur. Herhangi bir tarihsel gelişimde kadının izi bulunmuyor. Bu nedenle

irade sahibi olmak, kendi adına ve çıkarlarına uygun düşünmek, karar vermek, toplumu etkileme gücüne ve araçlarına sahip olmak, eylemde bulunmak, kısacası bilinçli ve örgütlü bir güç olmaktır. Kendi adına düşüncesizleştirilen, iradesi elinden alınan, bütün düşünme ve etkilme araçlarından yoksun bırakılan; beyni ve yüreği erkek egemen ideoloji ve kültürel kalıplara göre belirlenen kadının toplum yönetimine katılabileceğini sanmak kadınla alay etmek değilse nedir?

Tarih boyunca kadın, siyasetin dışında tutulmuştur. O sadece gerektiği durumlarda siyasetin, diplomasinin basit bir nesnesi olarak kullanılmıştır. Hepsisi o kadar.

Tarihten biliyoruz. Bizans ve Osmanlı saraylarında imparatoriçe ve kadın sultanlar, devlet yönetiminde binbir türlü entrika, siyasal komplo, darbe vb. oyuna imza atmışlardır. Bir Kösem Sultan'ın hikayesi az çok biliniyor. Saraydaki bu kadın entrikalarına, iktidar o-yunlarına bakıp tarihte kadının iktidar ilişkilerinde, siyasette rol oynadığını sanmak kendi kendini aldatmaktır. Evet Bizans imparatoriçeleri, Kösem Sultanlar, Çarçe Katerinalar

bir olgudur, yadsınmaz. Ancak bunlara bakarak kadının bir cins olarak iktidar olduğu, iktidarda rol oynadığı ve etki sahibi olduğu sanılmamalıdır. Anılan kadınlar, aslında kendi cinsleri adına, kadın kimlikleriyle siyaset oyununa katılmıyorlar. Yine egemen erkek ideolojisi ve kültürünün öne çıkardığı düşürülmüş “kadınlığı” bir siyaset silahı ve gücü haline getiriyorlar. Özgür ve egemen kadını değil, biraz “erkekleşmiş” ama onun tarafından düşürülen kadınlığı oynuyorlar. Bir bakıma bu kadınlar, erkek karikatürleri gibidirler. Saltanat, sarayda erkek siyasetinin, yani iktidarın inceliklerini öğrenmiş, en hileli ve entrikacı yönlerini kavramış ve kendilerine göre “kadınca” çeşni katmışlardır.

Dikkat edilirse, anılan bu kadınların adı, entrika, hile, düzenbazlık ve komplo ile özdeşleşmiştir. Bu da kadın cinsinin aşağılanmasında kültürel bir kalıntı olarak günümüze dek gelmiştir. Kimliksiz kadın, ama kadınca silahlarıyla sıvrılan iktidar oyununu oynar, bir dizi entrikaya damgasını vurur. Böyle bir pratikten yola çıkarak, tarihte kadının iktidar olduğu ya da kendi kimliği ile iktidarı paylaştığı gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Anılan kadınlar, erkek egemen ilişkilerde çok aykırı bir yer tutmuyorlar, tersine onun tamamlayıcı bir unsur oluyorlar.

ERKEK KARİKATÜRÜ KADINLAR

Burjuva toplumlarında benzer olaylara tanık olduk, tanık oluyoruz. 20. yüzyılda birçok ülkede kadın başbakanlar, parti liderleri, milletvekilleri, yani siyasetin çeşitli düzeylerinde rol üstlenen kadınlar var. Geçmişte İndra Gandhi,

le bir genel tarihe baktığımızda kadın cinsi adına ne görüyoruz? Koca bir hiç! Kadından iz yok, sanki yaşamamıştır.

Köle kadın, iradesiz kadındır; aynı zamanda “sahipli” kadındır. Sahibi onu kendine mal eder, onun bedenine, ruhuna, duygularına, hayallerine hükmeder. O kendisi için değil, sahibi için yaşar. Zevkleri, beğenileri, ilgisi, “sevgisi” hep sahibi ve onun kültürü tarafından şekillenir ve belirlenir.

Bütün uygarlık tarihi boyunca kadının durumu, özünde böyledir ve günümüzde bu kölelik konumu daha da derinleşmiş; yaşadığı en kaba ve en ince sömürü ve egemenlik biçimleri iç içe geçmiştir. En önemlisi kadının ruhudaki köleleşme, yani ideolojik ve psikolojik kölelik alabilmesine dal budak salmış, ince biçimler kazanmıştır. Bu kadar vahim duruma rağmen kadın, durumunu “özgürlük” sanmıştır. Kapitalizmin düşürdüğü kadına öykünme, onu kendine model seçme, aynı zamanda kadının trajedisini anlatıyor. Özgürlük yanılması ve “sahip”e benze-

o, yitici cinstir. Bütün üretim biçimleri, savaşlar, devletler, barış antlaşmaları, diploması hareketleri, dinler, ideolojiler, felsefeler, bilimsel ve teknik buluşlar; sanat ve kültür eserleri kısacası uygarlık adına yaratılan bütün değer ve birikimler, bunların hepsi erkek damgalıdır. Tarih erkek tarihidir, uygarlık erkek uygarlığıdır, din erkek dini, bütün toplum biçimleri erkek toplumlarıdır, sanat ve kültür, erkek sanat ve kültürüdür. Tarihe, devlete, siyasal iktidara, sanat ve kültüre, ideolojik ve manevi araçlara egemen olan erkek, her yönüyle kadına da egemendir. Bütün sınıflı toplumların ataerkil ya da erkek egemen toplum oluşu bu nedenledir.

Dört bir yandan kuşatılan, toplumsal yaşamın dışına itilen, egemenlik altına alınan, iradesizleştirilen, nesneleştirilen, hiçleştirilen kadının, siyasal yaşamda yer alması, ona etkide bulunması mümkün mü? Kölelerin, iradesiz ve yitici bir cinsin iktidar ilişkilerinde, siyasette yer alması mümkün değildir. Siyaset yapmak, siyasal yaşamda yer tutmak;